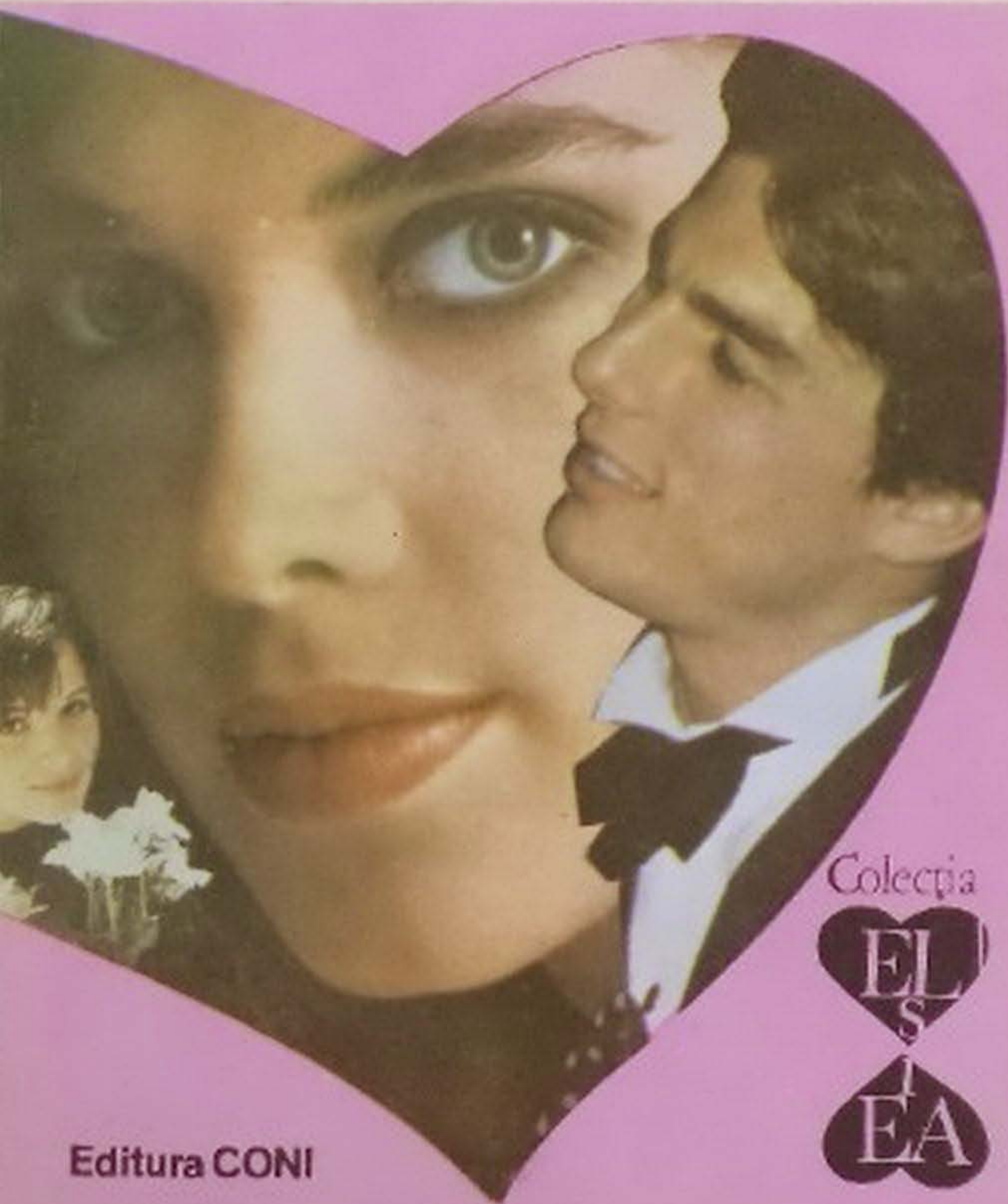

Mary Wiberley

**Datorie
de onoare**

Editura CONI

Colecția

**EL
S**

EA

Dorind să plătească datoriile tatălui ei mort, Renata se angajează sub o altă identitate în casa dușmanului său. Dar acest dușman este Greg, un tânăr om de afaceri, deosebit de seducător care îi propune... o căsătorie de interes.

Vocea ei vibra de un dispreț nesfârșit.

— Eu nu sunt de vânzare! protestă ea cu demnitate.

— Fiecare are prețul lui, remarcă el.

— Eu nu.

.....
Doamne, era nebună să se poarte așa! E posibil să disprețuiești un bărbat și totodată să-l dorești așa de mult?

THE BEST

Coperta colecției : **VASILE SOCOLIUC**
Lector : **ANGELA VASILE**

I.S.B.N. 973-96196-5-7

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**

Colecția : „**EL și EA**”

I

Autobuzul își încetini mersul. Renata zări în stânga ei un impresionant zid de incintă, de culoare gri. Își împături ziarul și-l strecură în sacul de voiaj. Într-o clipă vor ajunge la intrarea principală. Aici va coborî și se va îndrepta spre Turnul Vulturului, unde o aștepta noua ei slujbă. Nimeni nu bănuia cine era ea în realitate și nici de ce se găsea aici. Altfel, fără nici o îndoială, n-ar fi primit acest post.

Scrâșnind din frâne, autobuzul se opri. Șoferul se întoarse spre ea, spunându-i :

— Ați ajuns, domnișoară.

Ceilalți pasageri ai vehiculului o priviră cu o curiozitate neascunsă, specifică oamenilor de la țară.

— Vă mulțumesc, spuse ea ridicându-se.

Plin de amabilitate, șoferul o ajută să-și coboare valiza.

— Mai aveți ceva drum până acolo sus ! spuse el, scuturând din cap cu un aer dezolat. Aproape trei kilometri.

Renata surâse.

— O să mă descurc. Și vă mulțumesc pentru ajutor, adăugă ea aruncând o privire spre enorma poartă din fier forjat suspendată de stâlpi înalți,

de pe care păreau să-și ia zborul doi vulturi de piatră. Oricum, pe un asemenea timp, o plimbare nu părea deloc neplăcută.

— Ah, mică domnișoară, aș fi făcut bucuros un ocol pentru dumneavoastră, credeți-mă ! Dar dacă se află, mă concediază...

— N-aș vrea, pentru nimic în lume, să vă am pe conștiință, protestă ea râzând. Dar vă mulțumesc pentru intenție. La revedere !

Aruncându-i un ultim surâs, se îndreptă spre grilaj. Înainte de a da colțul, se întoarce și-i făcu un semn cu mâna. Abia atunci șoferul se hotărî să se urce în mașină. Vehiculul greoi demară și dispăru imediat după cotitură. Renata se regăsi singură.

Respiră profund. Părăsise Londra de mai multe ore și se găsea acum în locul dorit. O luă pe alea mărginită de arbori printre care erau presărați enormi rododendroni în floare. Pietrișul i se rostogolea sub tălpi. Soarele nu era prea puternic. Din când în când, o săgeată indica direcția Turnului. Oare de ce nu i-or fi trimis o mașină la gară ? Fără îndoială se gândiseră că va lua un taxi. La gândul ăsta, făcu o mică strâmbătură. Nu i-ar fi dat deloc mâna. În fond era și unul din motivele prezenței ei în acest loc. Dar asta nu trebuia s-o afle nimeni.

Alea o cotea la dreapta. Precis că existau și scurtături prin pădure. Dar ea era obligată să urmeze săgeata. În fața ei, păsările fugeau cu bătaie repezi din aripi, o priveau de departe pline de

curiozitate și apoi reîncepeau să ciugulească prin iarbă. Se trezi fluierând un cântec de drumetrie. O briză lejeră îi involbura rochia de bumbac bleu în jurul picioarelor. Din fericire, încălțase sandalele vechi și nu unica pereche de pantofi cu tocuri înalte.

Avea impresia că se află într-un loc părăsit. Se auzea numai ciripitul păsărilor și, de jur-împrejur, nu se aflau decât arborii imenși și eleganții rododendroni.

Scufundată în această liniște și pace ca de vis, înainta, copleșită de gânduri, când auzi în depărtare tropotul unui cal.

Se opri, încercând să localizeze zgomotul care se apropia. Dintr-odată, la stânga ei, un călăreț țâșni dintre arbori. Ea își puse jos valiza, care începuse să i se pară din ce în ce mai grea și-l privi pe bărbatul care se apropia pe o frumusețe de cal murg. Îmbrăcat într-o cămașă neagră și cu pantaloni de catifea bej, solid și încruntat, avea mai degrabă aerul unui pirat.

— Bună ziua ! făcu el, surprins.

Tot studiind-o, înainta la pas. Văzut de aproape era oacheș ca un țigan ; cu părul lui negru răvășit și ochii închiși la culoare, nu-i însпіra nici un fel de încredere.

Renata încercă să-și alunge această primă impresie neplăcută, care nu se baza în fond pe nimic. Fără îndoială, era și el angajat pe această proprietate. Probabil se întreba cine este această plim-

băreață... Vizitatorii Turnului soseau de obicei cu mașina.

— Bună ziua, îi răspunse ea.

Cu o ușurință deosebită, el sări la pământ... Era foarte înalt, cu un trup athletic. Cu toată duritatea și severitatea lor, trăsăturile lui degajau un farmec și o putere de seducție incontestabile. Sprâncenele dese se îmbinau deasupra ochilor negri umbriți, de gene lungi. Nasul era drept și puternic, iar gura mare și frumos desenată avea un imperceptibil rictus ironic. Dar expresia de tiran, instalată pe chipul nebărbierit, îl făcu nesuferit Renatei.

— Mergeți la Turn ? întrebă el.

— Da.

O cnerva felul lui de a o studia. Sigur că era obișnuită să fie privită de tot felul de bărbați, dar le răspundea, invariabil, cu o privire de gheață.

— Dacă sunteți paznicul care asigură securitatea Turnului, continua ea exasperată, puteți să mă controlați. Nu am arme !

Sperase să-l pună în încurcătură. Dar el se mulțumi să zâmbească, un zâmbet lipsit de voioșie.

— Foarte rar vezi pe cineva venind pe jos pe alee. În zilele când e deschis, oamenii vin cu mașina. De altfel, Turnul e închis astăzi.

— Autocarul m-a lăsat în fața porții, spuse ea, încercând să-și ascundă iritarea.

Bărbatul acesta o scotea din sărite. Dar, cum ținea să rămână aici, trebuia să fie prudentă. Era deci inutil să se certe cu el. Își luă din nou valiza,

hotărâtă să nu-i spună acestui individ nici cine este, nici ce caută aici.

— Autocarul ? se miră necunoscutul. Dar a fost trimisă o mașină să vă ia de la gară...

De surpriză, era să scape valiza din mână.

— O mașină ? Ce vreți să spuneți ?

— Sunteți domnișoara Page, nu-i așa ?

— Da, răspunse cu răceală. Dar de unde știți ?

— Simplă deducție. Duceți o valiză, ceea ce nu fac niciodată vizitatorii noștri și urcați pe alee. Veniți deci pentru un sejur. Ori singura persoană așteptată azi la Turnul Vulturului este o nouă angajată, o oarecare domnișoară Renata Page.

— Exact, răspunse ea pe un ton tăios. Acum, dacă îmi permiteți, îmi voi continua drumul. Presupun că n-am greșit direcția, nu ?

Și fără să se mai preocupe de călăreț, se îndepărtă cu pași mari. Întotdeauna reușise să le vină de hac celor care o urmăreau cu insistențele lor ; învățase să facă asta acum patru sau cinci ani când adolescența lungană se transformase într-o fată frumoasă, cu o siluetă fără cusur, picioare lungi și rotunjimi ademenitoare. La serate, băieții se îngheșuiau în jurul ei, în timp ce fetele îi aruncau priviri veninoase. Timpul acestor petreceri trecuse însă pentru ea ; dar Renata nu regreta trecutul. Privea numai spre viitor, spre ziua binecuvântată când va reuși să plătească toate datoriile tatălui ei dispărut. Era în fond principalul motiv care o adusese aici.

— O să vă iau pe șa, spuse bărbatul care, între timp, se urcase pe cal și o urmărise.

Ea îl privi surâzând. Asta era! O luase drept o proastă și își încerca acum norocul cu ea.

— Nu, mulțumesc, prefer să merg pe jos.

— Cel puțin dați-mi valiza.

— Asta cu plăcere, spuse ea, întinzându-i-o.

— Dacă mă urmați, pot să vă arăt o scurtătură. Prin pădure veți ajunge de două ori mai repede.

— Mulțumesc, dar prefer să-mi continui drumul pe alee.

Aici măcar sunt liniștită, își zise ea. De câte ori trebuise să se apere prin locuri întunecoase și izolate! O fi ea destul de puternică și curajoasă pentru o femeie, dar n-ar avea nici o șansă în fața interlocutorului ei.

— Cum vă face plăcere. Urmați săgețile și... plimbare plăcută.

O salută puțin batjocoritor și dispăru la trap printre copaci. Timp de câteva minute mai auzi zgomotul făcut de potcoavele murgului. Apoi se instaură tăcerea.

Văzuse clar o străfulgerare de mânie trecând prin ochii negri. Îi ghicise gândurile, nu se lăsase păcălit. Iar ea se simțea tulburată, ca după o discuție violentă. Totuși, un observator imparțial n-ar fi bănuit că asistasese la o înfruntare. Total se desfășurase în surdină.

Se puse din nou în mișcare. Așadar, întâlnise un locuitor al acestor meleaguri. Dă Doamne să nu fie toți de aceeași teapă! N-avea nevoie de ase-

menca probleme ! Viața ei era și așa destul de complicată ! Dar cum să ignori virilitatea pe care acest bărbat o emana prin toți porii ? Dacă făcea parte din personalul domeniului, nu-i va fi prea greu să-l evite. Ea își va petrece timpul doar cu bătrâna doamnă Masters și strănepoata ei Christina. Postul era plătit regește ; în fond pentru asta îl și solicitase.

Își aruncă sacul pe umăr. Ce spusese călărețul ? Că fusese trimisă o mașină ca s-o aducă... Ridică din umeri. Trenul sosise în avans cu câteva minute. Văzând autobuzul gata de plecare, sărise înăuntru. Ce importanță mai avea ! Aproape că ajunsese. În afară de întâlnirea cu acel individ, un drum lung nu putea să displacă unei sportive ca ea. Și fredonând mereu, avansa cu pas elastic.

După o ultimă cotitură, zări Turnul Vulturului. Rămase împietrită, cu ochii măriți de surpriză. La o depărtare de câteva sute de metri, se ridica o imensă clădire din piatră gri, atât de înaltă încât părea să atingă cerul. Renata o văzuse odată într-o ilustrată, dar nu fusese pregătită pentru o asemenea viziune fantastică. Parcă era un castel din poveștile cu zâne.

Zidurile înalte crenelate erau îmbrăcate cu iederă care lăsa să se întrezărească găurile făcute de gloanțe și obuze. Această primă întăritură ascundea castelul, flancat de un turn pe care era arborat drapelul Regatului Unit.

După alte câteva minute de mers, pe dreapta apăru o tăbliță cu inscripția „Turnul Vulturului. Intrare”.

Se apropie lă ră grabă, chiar cu pioşenie, într-atât o impresionase frumuseţea locului. Flori multicolore se agăţau de asperităţile pietrei, conferindu-i o înfăţişare mai puţin severă.

Aleea mergea de-a lungul zidului locuinţei. Un fag cu frunzele ruginii părea că a luat foc în lumina strălucitoare a soarelui. Un câine se repezi spre ea lătrând. Se opri.

— Bună, spuse Renata. Adora animalele, iar maidanezul ăsta era simpatic foc.

Văzând că nu e vorba de un duşman, dulăul se opri din lătrat şi începu chiar să dea din coadă. Renata se aplecă să-l mângâie. Cu un mormăit de plăcere, acesta i se lăsă la picioare.

— Hai, sus, drăguţule, ai face mai bine să-mi arăţi drumul !

Docil, animalul se supuse şi o luă într-un trap mărunţ în direcţia de unde venise. În urma lui, Renata trecu de o poartă impunătoare prin care ajungeai într-o curte pavată cu dale mari. La dreapta se găseau grajdurile. În faţa peretelui din fund, se zărea un jgheab. Câinele dispăru în stânga printr-o uşă deschisă. Hai după el, îşi zise Renata.

Atunci îl văzu pe bărbatul de adineauri, ieşind dintr-unul din grajduri.

— Se pare că aţi nimerit fără probleme ? o întrebă el.

— Un câine cumsecade m-a condus până aici, îi răspunse politicoş. Şi acum, încotro trebuie s-o apuc ?

— Pe aici, îi spuse el indicându-i ușa deschisă. Există o intrare particulară ceva mai încolo, dar intrând pe aici vom face un mic ocol care vă va permite să vedeți și încăperile de la parter.

Cu toată curtoazia arătată, Renata se simțea vădit stingherită în prezența lui.

— Valiza dumneavoastră a fost deja urcată în cameră. Doamna Masters vă așteaptă.

O luă înaintea ei pe un mic culoar, la capătul căruia se găsea o ușă din stejar masiv. Câinele îl aștepta aici, ghemuit, sperând în mod vizibil că i se va deschide ușa. Omul îl bătu ușor cu palma pe cap.

— Afară, Toby, spuse pe un ton ce nu admitea replică.

Animalul plecă cu coada între picioare, nu înainte de a-i fi aruncat Renatei o privire care ar fi înmuiat și pietrele.

— Urmați-mă, o sfătui bărbatul.

— Pe aici trec vizitatorii? îl întrebă ea intrigată.

—Nu.

— Dar inscripția de afară...

— Este pentru intrarea principală, care stă zăvorâtă în zilele când este închis. Deschidem marțea, joia, sâmbăta și duminica. Azi e miercuri, domnișoară Page.

— Mulțumesc. Închipuiți-vă că știam, i-o întoarse ea cu o voce suavă.

El începu să râdă. Încă o dată, purtarea lui o exaspera. Culoarul făcea o cotitură. Urcară câteva trepte.

În orice caz, Renata era sigură de un lucru : niciodată n-ar fi găsit singură drumul în labirintul ăsta de coridoare și scări... Mai străbătură niște culoare. Apoi bărbatul împinse o ușă de pe partea stângă. Renata deschise ochii mari mirați. Se găseau în vestibulul intrării principale.

Încăperea era la fel de mare ca o catedrală, cu un plafon boltit și sculpturi complicate în piatră. Și pardoseala era din piatră. Pe pereți era expusă o colecție splendidă de arme. Nenumăratele banchete cu forme rigide, acoperite de o catifea roșu închis, păreau că stau de gardă în jurul încăperii. Într-un întrând, față în față cu ușa, se înălța un imens șemineu în care ai fi putut frige cu ușurință un bou întreg. Pe Renata o luă cu frig când se gândi cum reușeau pe vremuri să încălzească asemenea săli.

— Știi, aceste încăperi nu mai sunt astăzi locuite, îi spuse el ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Cea de față are într-adevăr dimensiuni monumentale, recunosc eu ea.

— Și nu e singura. Veniți !

Ea îl urmă în imensa sală de petreceri, cu pardoseala de ardezie, în mijlocul căreia trona o masă care se întindea pe întreaga lungime a sălii. Soarele strălucea prin vitraliile splendide reprezentând scene de luptă. Impresionată de măreția decorului, Renata nu știa la ce să privească mai întâi. Pentru

ca timpul se oprișe în loc. Aproape uitase de bărbatul de lângă ea, care o studia cu multă atenție.

— Gata?

Vocă ironică rupse farmecul.

— Da, spuse ea întorcându-se.

Va reveni altă dată, fără el. Probabil că era blazat, văzând în fiecare zi aceleași lucruri.

— Vreți să vă continuați vizita sau vă pot conduce la doamna Masters?

— Conduceți-mă la doamna Masters, dacă sunteți amabil. Sunt deja în întârziere.

— Atunci, urmați-mă vă rog.

Ieși pe coridor și deschise o ușă cu inscripția „Particular”, apoi urcă o scară de piatră. Dintr-odată se găsiră într-o lume total diferită. În câțiva metri săriseră din Evul Mediu în secolul XX. Picioarele li se înfundau în mocheta groasă a culoarului, luminat prin niște ferestruici aflate aproape de tavan. Bărbatul bătu la o ușă și o introduse pe Renata într-un salon mare foarte confortabil, mobilat cu o imensă canapea, fotolii și alte mobile vechi, patinate de vreme. Ferestrele mari se deschideau spre o mică terasă.

O bătrână și fragilă doamnă, cu părul ca neaua și cu un chip frumos și senin stătea așezată lângă fereastră, cu o tapiserie pe genunchi. Purta o rochie neagră foarte simplă, pe care strălucea o broșă de diamante. Cu un surâs cald, îi întinse Renatei o mână fină.

— Fii binevenită, domnișoară. Sunt Florence Masters. Iartă-mă dacă nu mă ridic, dar...

Și făcu un gest elocvent în direcția celor două bastoane așezate lângă scaunul ei. Renata traversă rapid încăperea și strânse mâna întinsă.

— Sunt dezolată că am întârziat, doamnă, spuse ea aruncând o privire peste umăr. Trenul a sosit mai devreme și am crezut că fac bine luând autobuzul.

— Știu. Greg mi-a spus.

Ah ! Deci se numea Greg...

— Trebuie să bei ceva, reluă bătrâna doamnă. După un asemenea drum, cred că mori de sete ! Te invidiez că ai picioarele așa zdravene...

Și surâse. Iar surâsul transformă chipul obosit. Renata realizează că pe vremuri fusese probabil foarte frumoasă.

— Așează-te ! Ceai sau cafea ?

— Cafea, dacă se poate, răspunse Renata luând loc pe un scăunel tapisat.

— Greg, roag-o pe Peggy să vină, dacă vrei. Rămâi cu noi ?

— Nu, mulțumesc. Mai am încă treabă. Valiza dumneavoastră e în cameră, domnișoară. La revedere.

Renata încercă să-și ascundă tulburarea. Oare ce semnificație avea familiaritatea asta între bătrâna doamnă și unul din membrii personalului ei ?

— Ai avut noroc întâlnindu-l pe Greg, o asigură Florence Masters privind-o pe Renata. Să cari o valiză trei kilometri nu-i o treabă ușoară. Trebuia să te anunț că te va aștepta o mașină.

— Sunt dezolată, spuse Renata cu un mic surâs de scuză.

— Ar fi trebuit să specificăm asta mai limpede în scrisoare. Sunt încântată văzând că agenția ne-a trimis o persoană competentă. Nu că munca dumitale ar fi foarte grea, dar riști să treci prin grele încercări cu strănepoata mea. Christina are patrușprezece ani... vârsta ingrată. Are nevoie de o disciplină strictă pe care n-am avut forța să i-o impun, adăugă ea suspinând. O profesoară vine în fiecare dimineață ca s-o instruiască. Aș dori să te ocupi de ea după-amiaza, s-o însoțești la York sau aiurea, la înot, la tenis sau să călăriți. Are nevoie de o tovarășă care s-o sfătuiască. Agenția ne-a asigurat că ești candidata ideală.

— Am petrecut doi ani ca guvernantă la un diplomat american acreditat la Paris, spuse Renata. Avea trei băieți insuportabili, cărora totul le era permis.

— Și apoi? făcu doamna Masters, cu răsuflarea tăiată.

Un surâs lumină chipul tinerei fete.

— Când i-am părăsit, erau ca niște mielușei. Doamna Damero, soția diplomatului, dorea să-i însoțesc în Statele Unite. Dar aveam alte proiecte.

Nu mai adăugă că diplomatul începuse să-i facă o curte nebună și că asta o determinase să-i părăsească.

— Cum naiba ai reușit asta? se interesă bătrâna doamnă.

Renata ridică din umeri.

— În privința educației, nu am principii rigide. Mai degrabă mă las condusă de instinctul meu. În general merge. Mă simt foarte apreciată de copii, adăugă ea cu un zâmbet cald. Și în primul rând, problemele pe care le-am avut eu în copilărie nu mi-au ieșit încă din minte. Dați-mi numai puțin timp ca să vă pot dovedi ce pot.

Bătrâna doamnă o privea gânditoare.

— Când te-au trimis aici au ținut seama și de calitățile sportive. Parcă ai participat la Campionatele regionale de tenis ?

— Da, când aveam cincisprezece ani. Și la Campionatele internaționale de înot când aveam șaisprezece ani.

— Doamne ! Ce palmares !

— Oh, am avut noroc, asta-i tot ! Am fost un adevărat băiețoi și cei doi frați mai mari mi-au supravegheat antrenamentele.

— Cred c-o să ne înțelegem de minune, declară doamna Masters. Simt că ești bună și cinstită. Apreciez...

În acest moment, ușa se deschise și un cap buclat apărură în cadrul ei.

— Oh, Peggy, două cafele, te rog.

— Da, doamnă.

O dată ușa închisă, doamna Masters surâse Renatei.

— Acum o să-ți arăt camera ta. Înainte de cină vei face cunoștință cu Christina. Acum e îmbuf-

nată. Nu mai vrea încă o femeie cumsecade care s-o țină din scurt... Sunt cuvintele ei, nu ale mele...

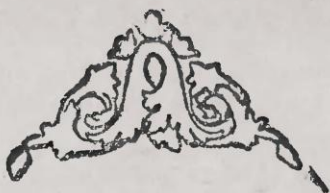
— Bănuiesc.

Precis că va avea probleme cu ea. Dar asta n-o speria prea mult pe Renata. Greutățile le poți învinge, numai dacă te iei cu ele la trântă, fățiș. În fond ce făcea ea de șase ani, de când tatăl ei murise în urma falimentului, lăsând numeroase datorii? Muncise din greu, economisise centimă cu centimă. Și nu mai avea mult. Cei din familia Masters erau principalii ei creditori. Dar ei n-o știau și nici n-o vor afla vreodată.

— Din păcate Greg nu stă prea mult cu noi. Ea îl adoră, bincînțeles. Suntem singurele ei rude. Micuța nu ne mai are decât pe noi.

II

Aceste cuvinte răsunară nedeslușit în urechile ei. Renata se căznea să-și ascundă stupefacția. Greg... bărbatul întâlnit pe alee pe care-l luase drept un angajat... Greg... călărețul sever și disprețuitor, ale cărui cuvinte și priviri o scosese ră din sărite, era un membru al familiei care contribuise la falimentul tatălui ei...

— Ce s-a întâmplat, copila mea? Ești foarte palidă!

— Scuzați-mă, murmură Renata, încercând să-și revină. Nu-i nimic. Eu...

Avusese prea multe surprize neplăcute în viața ei și învățase să se prefacă. Abia acum înțelegea sentimentul de nesiguranță pe care-l simțise când îl întâlnise. Dacă el ar descoperi cine era ea... Dacă ar ghici... Ea surâse bătrânei doamne care, în fond, nu avea nici o vină în toată povestea asta. Fiul ei Nicholas Masters, condusese societatea care-l împinsese pe tatăl ei la faliment... Dar mai trebuia să afle încă ceva...

— Este... domnul Masters... fiul dumneavoastră?

— Greg, vrei să spui? Nu. Este nepotul meu. Este unchiul Christinei.

— Înțeleg.

Deci Greg era fiul lui Nicholas Masters. Lucrau poate împreună. Chiar adineaori, doamna Masters spusese că lipsește des. Pentru afaceri, desigur. În fine, inutil de insistat. Măcar pentru moment. Trebuie să acționeze cu prudență. Acest Greg părea foarte inteligent. Nu trebuie să-i trezească bănuielile. Fu o ușurare pentru Renata s-o revadă pe subretă apărând cu un platou. Tot servindu-se cu cafea și biscuiți, profită ca să schimbe subiectul.

— Și diminețile, vă voi ajuta, da ?

— O, da ! Îmi place la nebunie să mă plimb prin parc. Bineînțeles, întotdeauna mă însoțește cineva... Greg, când e aici, sau un membru al personalului în restul timpului. Dar ar fi mult mai plăcut să fie o tânără ca tine cu care să și flecăresc...

— O să fiu încântată, o asigură Renata.

Se așteptase să dea peste o babă bogată și mof-turoasă. Această fermecătoare Florence Masters se dovedea o surpriză foarte agreabilă. Necazul era în altă parte. Probabil Christina, care trebuia să fie de nesuportat. „Dar mă descurc eu” își spuse Renata. „N-o să mă împiedice ea să câștig banii de care am atâta nevoie”. Încă doi ani de economii la sânge și apoi se va putea prezenta la Tribunalul Comerțului pentru a lichida ultimele datorii ale tatălui său, pentru a-i putea astfel reabilita memoria. De la moartea lui, o măcina ambiția asta. N-o va lăsa pe Christina asta sau pe unchiul ei să se pună de-a curmezișul planurilor ticluite cu grijă.

Banii aceştia, îi trebuiau ! Cu orice preţ, trebuia să-i câştige.

Pe de altă parte, cinstea ei innăscută se revolta în faţa acestui şiretlic. Trebuise să împrumute numele de fată al mamei ei pentru a nu fi recunoscută. Fratele ei Jerry, care locuia în Statele Unite, nici nu era la curent cu planurile ei. Neil, celălalt frate, imprudent şi jucător ca şi tatăl lor, spunea că e nebună de legat să se arunce într-o asemenea aventură. Oricum, jurase să păstreze secretul. Iar în privinţa lui James Harlow, acesta o cunoştea destul de bine ca nici măcar să nu încerce să-i schimbe planul. Cu mentalitatea lui rigidă de om al legii, nu fusese de acord cu această schimbare de nume. Nu că ar fi fost într-adevăr nelegal. Dar, în ochii lui, era o lipsă de delicateţe. James o iubea pe Renata într-un mod posesiv, pătimaş, în timp ce ea nu simţea pentru el decât o profundă afecţiune. Cum să te îndrăgosteşti de un bărbat care priveşte viaţa atât de serios şi n-are deloc simţul umorului ? Simpatia pe care el o avea pentru Neil îl făcuse să crească în ochii Renatei. Oarecum jenată, tânăra îşi dădea seama că se folosisese de James, ba chiar îl încurajase puţin, în speranţa că prietenia lui îl va feri pe Neil de încurcături. Scoase un suspin... şi-şi dădu seama dintr-odată că doamna Masters o observa surâzând.

— Oh, vă cer iertare ! exclamă ea.

— Draga mea copilă, erai la mii de leghe de aici, pierdută în gândurile tale !

— Iertați-mă, doamnă. Vorbeam să mergem dimineața în grădină, când e vremea frumoasă, bineînțeles... Știu că aveți o piscină acoperită. Pot să vă pun o întrebare? V-a sugerat vreodată cineva să încercați o recuperare în piscină?

O idee nemaipomenită îi trecea prin minte.

— Vrei să spui, după căzătura mea?

Renata aflase de la agenție că doamna Masters fusese grav rănită acum șapte ani, în urma unei căzături de pe cal.

— Da.

— Am făcut o serie la spital, dar n-am mai continuat. De ce îmi pui această întrebare?

— Una din prietenele mele se ocupă de asta într-un centru de recuperare a copiilor și adulților handicapați. Utilizează în mod frecvent hidroterapia. Și obține, susține ea, rezultate spectaculoase.

— Dar, scumpa mea, am optzeci de ani...

— Știți să înotați?

— Da, dar...

Renata râse.

— Pot să-i telefonez prietenei mele?

— Bineînțeles. M-ai pus pe gânduri. Așteaptă un minut. Privește-mă întâi cum merg.

Bătrâna doamnă își luă bastoanele. Renata vru să-i sară în ajutor, dar doamna Masters o opri cu un gest.

— Nu, prefer să mă ridic singură. Nu sunt chiar atât de neîndemânică. O să hotărâști apoi dacă face să-i telefonezi prietenei tale.

Renata se așază și o privi pe doamna Masters cum se ridică, cu eforturi dureroase, dacă judecai după încordarea de pe chipul ei. Renata o observa cu atenție: mâinile crispate pe bastoane, șoldul înțepenit și piciorul drept care dădea impresia că e mai lung decât celălalt. Avea inima strânsă din cauza acestei femei pe care o simțea plină de curaj.

Doamna Masters făcu tûrul camerei și apoi se așază încetîșor.

— Și acum ? o întrebă ea cu o voce puțin întretăiată.

— Sunt sigură că prietena mea v-ar putea ajuta, spuse Renata, cu ochii strălucitori. Ea o să mă sfătuiască și apoi o să cerem, bineînțeles, avizul doctorului dumneavoastră. Piscina este încălzită ?

— Da, spuse doamna Masters surâzând. Știi că ești o fată bună și mai ales foarte hotărâtă ? Mă antrenezi într-un vârtej...

— Oh ! Vă cer iertare...

— Nu te scuza. Sunt încântată de propunerea ta. E o idee minunată. Telefonează-i prietenei tale, scumpo... Pot să-ți spun Renata ?

— Vă rog, doamnă.

— Telefonul este acolo, în colț.

Renata se sculă.

— Indiferent de rezultatul acestei convorbiri, adăugă bătrâna doamnă, îți mulțumesc pentru acest gând.

Era aproape ora cinci. Diana trebuia să fi ajuns deja acasă. Renata luă telefonul ; ar fi preferat să fie singură, dar nu avea de ales. Abia terminase de

format numărul când Greg Master intră. Ea se găsea cu spatele, dar un al șaselea simț o avertiză că el se afla acolo.

— Renata telefonează unei prietene, explică doamna Masters. Când va termina, o să-ți explic despre ce este vorba.

— Pari plină de antren, Granny, îi spuse el cu o voce amuzată. Ce complotezi ?

— O să vezi...

Bătrâna doamnă se întrerupsese când o auzi pe Renata conversând cu prietena ei. A fost o convorbire scurtă, Renatei îi străfulgerase prin minte ideea unei posibile catastrofe. Cât putu de repede, mulțumi Diane, îi promise vești și închise. Trebuia neapărat s-o recheme dar fără martori. Prietena ei, încântată că este apreciată și consultată, îi răspunsese că-i va expedia chiar în aceeași seară o carte în măsură să o ajute. Ignorând schimbarea numelui, precis o va trimite pe numele domnișoarei Renata Strachan.

— Aș mai putea da un telefon, spuse cu o voce puțin tremurată, de data asta particular ? Bineînțeles că-mi voi plăti convorbirea.

— Cum să nu ! Greg, vrei s-o conduci pe Renata în camera ei ? Ai și acolo un aparat. Și nu te simți deloc jenată.

— Nu va dura mult... Voi reveni să vă explic ce mi-a spus prietena mea, dar trebuie categoric să...

Spre marea ei spaimă, băgă de seamă că se bâlbâie și că Greg Masters o privește cu o expresie încordată, ca și cum ar fi ghicit...

— Pe aici, domnișoară Page, spuse el dându-se la o parte pentru a o lăsa să treacă.

— Spune-i Renata, făcu bătrâna doamnă.

El surâse.

— Urmează-mă, Renata.

Culoarul se sfârșea într-un hol spațios de unde începea o scară mare de piatră.

— Această scară duce la partea rezervată publicului, preciză Greg traversând holul și intrând pe un alt culoar. Camera ta este a patra. Prima este cea a bunicii, a doua a Christinei, iar a treia a mea.

Camera Renatei era imensă, luminoasă și modernă, cu o sală de baie proprie. Parchetul era acoperit de un splendid covor chinezesc în tonuri de bej, roz și verde. Pe patul mare cu baldachin era așternută o cuvertură roz de bumbac reiat.

— Camera este într-adevăr încântătoare.

— Facem tot posibilul ca musafirii să se simtă bine la noi. Sper că știi ce faci, adăugă el cu un ton egal.

Cu inima bătându-i nebunește, cu ochii mari, Renata îl privea fix.

— Cum?... spuse ea cu o voce albă.

— Da. Cu bunica mea. Fără să vreau, v-am ascultat conversația.

— Oh! făcu Renata, cu inima ușurată de teribila povară.

— Nu cred că poți face mai mult decât medicii.

— Depart de mine această pretenție, spuse ea calm, privindu-l cum îi așează valiza pe o măsuță din apropierea ferestrei. De altfel, nu voi face

nimic fără să vă consult. S-a întâmplat de mai multe ori s-o ajut pe prietena mea să ducă pe handica-pați la piscină. Întotdeauna am rămas surprinsă, văzându-le mobilitatea în apă.

— Mă întorc în salon, decise Greg. Te aștept acolo.

— Mulțumesc, domnule. Nu voi întârzia mult.

— Spune-mi Greg, propuse el deschizând ușa.

Renata roși ușor.

— E... e foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Se pare că ai făcut o impresie excelentă asupra bunicii, o întrerupse el blând. Pe curând... Renata.

Cum se închise ușa în urma lui, se repezi la aparat și formă din nou numărul Dianei, căreia îi explică pe scurt toată afacerea. Din fericire, prietena ei era una din acele persoane discrete și inteligente care acceptă diferitele situații fără să pună multe întrebări. Renata o chemase la timp, Diana tocmai pleca să pună la poștă pachetul și scrisoarea explicativă. După ce îi mulțumi călduros, Renata închise și-l sună pe fratele ei. Îl anunță că a ajuns cu bine și-i dădu numărul de telefon al familiei Masters.

Trecu apoi în baia elegantă, îmbrăcată în întregime în mozaic și faianță roz. Prosoape groase, roz și ele, o așteptau pe suporturi încălzite. În mare grabă se spală pe față și pe mâini și-și aruncă o privire în oglindă. „Ah! Dacă aș avea măcar o îmbrăcăminte mai elegantă” își zise cu tristețe. Se obișnuise de atâta timp să economisească fiecare

centimă și să-și facă singură rochiile din cupoane cumpărate pe la solduri, încât acest gând i se păru de-a dreptul ciudat. Poate se simțea, în mod instinctiv, în stare de inferioritate în fața unei ființe atât de derutante ca Greg. Ridică din umeri, hotărâtă să lase la o parte asemenea gânduri.

Înainte de a bate la ușa salonului, își netezi părul, a cărui culoare foarte închisă contrasta atât de ciudat cu splendorii ei ochi albaștri. Niciodată nu reușea să se coafeze, atât era de des și buclat.

Greg îi deschise.

— Nu e nevoie să bați, Renata, o certă cu amabilitate bătrâna doamnă. Ai reușit să vorbești?

— Da, doamnă, mulțumesc. Voiam să-i comunic fratelui meu că am sosit cu bine.

În fond, nu era decât o minciună prin... omisiune.

— Vino acum și stai lângă mine, ca să-mi povestești ce ți-a spus prietena ta.

— Vă supărați dacă plec? întrebă Greg.

— Du-te, dragul meu. Sper că o să te schimbi, pentru cină... că o să te și bărbierești...

— Granny, ți-am făcut vreodată afrontul de a mă așeza la masa ta, îmbrăcat ca un vagabond?

— Oh! cu tine nu se știe niciodată! Doar te cunosc!

— Dispar înainte să mă faci să roșesc de rușine, spuse el trimițându-i un sărut din vârful degetelor.

Nemișcată, Renata observa scena. Greg era teribil de seducător... Trebui să recunoască că se simte tulburată de câte ori îl vede.

— Ah, bărbații ! suspină Florence Masters su-
râzând. Sunt niște copii mari, nu ți se pare ?

Trebuia să găsească un răspuns diplomatic. Re-
nata începu să râdă.

— La acest capitol sunt de aceeași părere, doamnă.
Am un prieten, avocat serios și respectabil, care și-a
păstrat trenulețul electric de când era băiețel. Bă-
nuiesc că și-ar dori nespus, câteodată, să-l scoată
din dulap și să se joace cu el... Dar, bineînțeles,
neagă asta cu hotărâre !

— E vorba de iubitul tău ? întrebă Florence Mas-
ters. Oh, scuză-mi curiozitatea !

— Nici o problemă, surâse Renata.

— Mă amestec în ce nu mă privește. Dar te gă-
sesc de o frumusețe tulburătoare și îmi imaginez
cu ușurință că ai un succes nebun la bărbați.
În tinerețea mea, eram aproape la fel de înaltă
ca și tine și să știi că mi-am păstrat o mulțime de
rochii de seară din anii '20, mă refer la faimoasele
rochii din Colecția Fortuni. Ai auzit fără îndoială
vorbindu-se... ?

— Oh, ha ! Sunt fantastice. Am văzut fotografii
într-o revistă.

— Într-o zi când vom avea timp, o să ți le arăt.
Sunt convinsă că ți-ar veni de minune. Mi-ar place
să te văd probându-le.

— Câtă plăcere mi-ar face, spuse Renata. Eu îmi
fac singură toate rochiile. Ce fericită aş fi să mă
văd îmbrăcată așa frumos.

— Ai făcut-o singură și pe cea cu care ești îm-
brăcată acum ?

— Da, spuse Renata, netezind gânditoare fusta de bumbac. În câteva ore, chiar. Nu e un model greu.

— Dar ai degete de zână! Credeam că provine de la vreun boutique scump.

Renata începu să râdă.

— Nu m-a costat nici măcar cincizeci de franci!

Florence Masters îi plăcea din ce în ce mai mult Renatei. Își dăduse seama că este o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, plină de simplitate și deloc snoabă.

Și, dintr-odată, se simți vinovată că o înșela pe această încântătoare bătrână, care îi acordase încrederea ei. N-ar fi primit niciodată acest post, dacă ei ar fi știut cine este ea într-adevăr. Bineînțeles, banii pe care-i va câștiga aici vor folosi să plătească datoriile tatălui ei față de familia Masters.

Dar asta n-o absolvea cătuși de puțin de vicleșugul pe care-l folosisese și de care acum îi era rușine. Își ridică ochii spre Florence Masters. Brusc, simți o dorință nestăvilită de a-i mărturisi tot adevărul.

În acest moment, ușa se deschise cu un bubuit. Surprinsă, Renata întoarse capul. O fată înaltă și subțire îmbrăcată în blugi și tricou, ambii decolorați și plini de pete, năvăli ca o tornadă în cameră.

— Granny! strigă ea cu un ton acuzator înainte de a se opri brusc pentru a-i azvârli Renatei o privire furioasă.

— Renata, ea este Christina, spuse liniștit Florence Masters.

— Bună ziua, Christina, i se adresă Renata.

— Salut, mormăi cealaltă cu un efort vizibil.

Expresia ei, mai mult decât dezagreabilă, se asorta de minune cu aspectul neglijent. Părul lung și negru era gras și încurcat; venise în picioarele goale; pantalonii erau buni de aruncat la gunoi. Singura ei dimensiune era lungimea, cu mâinile și picioarele interminabile. Renata avea impresia că se vede pe ea la aceeași vârstă. Chipul Christinei, cam palid și pistruiat, era dușmănos și încruntat. Această expresie neplăcută era oarecum îndulcită de genele dese și franjurate care filtrau lumina ochilor negri, asemănători cu cei ai unchiului ei.

Renata își încrucișă privirea cu cea a stăpânei casei: „Te-am prevenit” era mesajul ei.

— Ce este, dragă mea?

— O, nimic, Granny! Vin mai târziu, spuse Christina. Părea jenată.

Renata se ridică.

— Trebuie să mă duc să-mi aranjez bagajele, spuse ea cu cel mai natural surâs din lume.

Și trecând prin fața Christinei, avu impresia că fata s-a tras puțin înapoi ca să n-o atingă.

În spatele ușii închise, o auzi pe bătrâna doamnă spunându-i pe un ton de reproș:

— Dragă mea, chiar nu poți intra într-o cameră fără să faci un zgomot infernal?

Auzi și răspunsul Christinei, dar în surdina.

— Știi că n-am nevoie de încă o supraveghetoare zeloasă, că n-am nevoie de nimeni...

Continuarea acestui răspuns nu se mai auzi, și poate era mai bine. Christina Masters nu va fi ușor de condus. O simțai neîncrezătoare și dușmănoasă până în vârful unghiilor.

Renata își aranjă modesta garderobă în dulap și se așeză pe pat. Era mai bine să nu se întoarcă prea repede în salon. Se îndreptă spre fereastră și rămase acolo contemplând pădurile care se întindeau până la niște coline îndepărtate. Toate nuanțele de verde se amestecau, fiind puțin estompate de o ceață ușoară. Se auzea duduitul unui tractor. Un miros parfumat de iarbă proaspăt tăiată intra pe fereastră. Renata închise ochii, lăsându-se pradă amintirilor...

Cunoscuse pe vremuri această liniște, atât de odihnitoare, în casa mare a părinților ei, înconjurată de peluze. Vremuri trecute, din păcate! De un an, Renata împărțea cu două prietene un mic apartament de la periferia Londrei. Ziua era secretară, iar seara, în echipă cu fermecătoarea Pam, servea la domiciliu dineuri gata preparate. La una din aceste serate, surprinsese discuția care o condusesese la Turnul Vulturului.

Când îi anunță plecarea, Pam se strâmbase. Cu Renata, succesul acestor dineuri era asigurat, mai ales când era vorba de mese între bărbați. Aceștia nu stăteau tot timpul cu nasul în farfurie, departe de asta!

Jack Hedges, patronul de la birou, fusese la fel de supărat s-o vadă plecând, mai ales că era îndrăgostit de ea. O făcu să se jure că se va întoarce la el, când se va sătura de viața la țară.

Dar Renata avea alte planuri în minte. Intenționa să vadă și alte țări, imediat ce va achita datoriile tatălui ei. Cu energia și vitalitatea ei, cu încrederea în forțele proprii, se simțea capabilă să ajungă până la capătul lumii.

Dar acum se făcuse timpul să se întoarcă în salon. Renata dorea să-și stabilească imediat programul de lucru. Cu agenția fusese convenit că va sta o lună de probă. Dispunea deci de patru săptămâni ca să-și dovedească calitățile, să se facă indispensabilă. În acest timp, își spuse ea, va face tot posibilul să-l evite pe Greg Masters. Tânăra fată nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el. O tulbura dar o și irita totodată.

Abia ieșise pe culoar că îl și întâlnește. Se bărbierise și se schimbase. Purta o cămașă sport din mătase albă și un pantalon ajustat din catifea neagră, care-i puneau în valoare trupul athletic. Renata nu era genul de femeie care se lasă impresionată de aerul de superioritate masculină. Îl privi calmă.

— Tocmai mi-am desfăcut bagajele, îi explică ea. Trebuie să mă schimb ?

— Nu cred să fie necesar, o asigură el cu o voce egală, mergând în pas cu ea. Contrar ținutei mele neglijente de adineaori, această rochie este foarte potrivită pentru cină. Oricum, eu voi pleca imediat după masă.

— Ah, înțeleg...

Oare se aștepta să-l întrebe unde se duce? N-avea intenția să cadă într-o cursă atât de grosolană.

— Obişnuiești să ieși seara, Renata? se interesă el.

— Rareori, răspunse ea. Și apoi, am venit aici să lucrez, adăugă ea cu un surâs suav.

— Totuși, nu și seara! obiectă el cu o voce ironică.

Ajunseseră pe hol.

— Nu, fără îndoială. Nu mă gândeam la aspectul ăsta.

— Bunica mea va găsi normal să ai serile și weekend-urile libere.

— Bineînțeles. O să vorbim mai târziu. Abia sânt de o oră aici, domnule Masters...

— Greg.

— Oh, iertare, am uitat! spuse ea cu un aer de scuză.

Dar făcuse intenționat.

— Mi s-ar părea nepotrivit să vorbim de timp liber când nici n-am început să lucrez.

— Îmi lași totuși impresia unei persoane teribil de chibzuite, spuse el, oprindu-se o secundă.

— Ah! Crezi? făcu ea privind-l cu tupeu. Nici gând!

— Perfect, spuse el cu un surâs viclean pe buze.

Doamne! De ce avea o poftă nebună să-l ia la bătaie? De ce tremura așa de nervi? Pentru a se calma, se forță să respire profund. Ajunseseră acum

în fața salonului. Din spatele ușii se auzea un zgomot slab de voci.

— Cred că o aud pe nepoata mea, spuse el, în modul cel mai natural posibil.

— Am întâlnit-o puțin mai devreme, înainte să mă duc în cameră.

— Da? spuse el, ridicându-și sprâncenele. Trebuie să te previn, continuă cu o voce scăzută, că poate să se arate... hm... dificilă câteodată.

— Îți mulțumesc că m-ai avertizat, răspunse ea pe același ton.

— Dar sunt sigur că o s-o pui la punct, continuă el, după ce o privise din cap până în picioare cu un aer ironic.

— O să-mi dau toată silința, îl asigură ea, privindu-l drept în ochi.

Brusc, tensiunea se instalează între ei insuportabilă, încărcată parcă de electricitate. Renata simți că i se taie răsufllarea.

Acest Greg Masters parcă o provoca. Toate frazele lui aveau un dublu înțeles.

Când îi deschise ușa, Renata simți cu certitudine că el îi va face viața amară. Între ei se declanșase războiul. De ce? N-ar fi știut s-o spună. Dar ea era gata să ridice mânușa.

III

Greg se dădu la o parte și o invită pe Renata să intre prima. Îi mulțumi cu un surâs. Stând în picioare, în fața ferestrei, întoarsă cu spatele spre ușă, Christina privea cu încăpățănare afară. Florence Masters îi aruncă Renatei o privire dezolată.

— Ies în oraș după cină, bunico, anunță Greg cu aerul cel mai natural din lume.

— Bine, dragul meu. Unde te duci ?

— Virginia mă duce la niște prieteni de-ai ei.

— Încearcă să nu mă trezești, când te întorci.

— Oh, Granny ! Știi că vin întotdeauna cu precauțiuni de indian sioux, spuse el apropiindu-se de nepoată și trăgând-o în glumă de păr. Chris, de ce nu-i arăți piscina domnișoarei Page ?

— Am lecții de făcut, bombăni Christina.

— Nu se poate ! Domnișgara Taylor s-a hotărât să te pună la muncă ? Recunosc că n-ar fi rău. Du-te totuși, nu-ți va lua mai mult de cinci minute. Am de vorbit cu Granny.

Timp de câteva secunde, Renata se întrebă ce va face Greg dacă Christina va refuza în continuare. Nu părea să fie omul care cedează capriciilor unei puștoaice. Îl auzi adăugând cu o voce egală, care nu admitea replică :

— Imediat.

Fu de ajuns. Christina se întoarse spre Renata.

— Merg să vă arăt piscina, spuse încetișor.

— Îți mulțumesc, sunt încântată, răspunse Renata ieșind după ea.

— Pe aici, o îndrumă Christina spre ușă.

Renata o urmă în tăcere, așteptând deznodământul. Nu dură mult. Abia ajunseseră pe culoar și Christina se întoarse spre ea :

— Trebuie să v-o spun în față, izbucni dintr-o dată, n-am nevoie de nimeni să mă învețe lucruri idioate ca tenisul sau înotul. Vă pierdeți timpul degeaba aici !

Renata dădu nehotărâtă din cap, dar nu răspunse nimic. Christina păru să ezite. Era clar că se întreba dacă Renata o auzise bine. Deschise o ușă care dădea într-o curte pătrată, mărginită pe două laturi de zidurile castelului și pe celelalte două de un perete din piatră nu prea înalt. Printr-o porțiță, săpată în piatră, Renata întrezări piscina enormă, învăluită în aburi. Tocmai se gândea cum ar putea-o aduce aici pe doamna Masters fără prea multă dificultate, când Christina reluă :

— N-ați auzit ce v-am spus ?

— Da, da, răspunse Renata cu un surâs dezarmant. Mai e și o altă cale de acces la piscină ?

— Da, în celălalt capăt, spuse Christina aruncându-i o privire ucigătoare.

Piscina, mozaicată într-un verde deschis, avea dimensiuni olimpice ; înăuntru domnea o atmosferă umedă și caldă. Apa sclipea sub razele soarelui

care străbăteau cupola de sticlă. La una din extremitățile bazinului se găseau mai multe cabine și dușuri. După ce privi în jurul ei cu un aer încântat, Renata își îndreptă din nou atenția asupra Christinei.

— Ce spuneai deci ? întrebă ea. Mi se pare că ceva în legătură cu prezența mea aici...

Era clar că aștepta un răspuns. După cum prevăzuse, Christina se trezi încurcată să repete o frază cu care nu obținuse înainte efectul scontat.

— Nu vreau... bâlbâi ea, n-am nevoie de nimeni aici după-amiaza... Sunt fericită să fiu singură cuc...

— Nu-mi prea face impresia, murmură gânditoare Renata, însoțindu-și vorbele cu un surâs plăcut.

— N-aveți dreptul... ! explodează Christina, cu ochii scânteind de furie.

— Ascultă, Christina... Suntem numai noi două, așa că putem da cărțile pe față. Probabil ai chef să-ți verși tot năduful. Închipuie-ți că și eu... Am fost încântată de propunerea unchiului tău căci, după ce am stat de vorbă cu bunica voastră, m-am gândit la posibilitatea de a o ajuta să recupereze prin exerciții în piscină. Înțelege-mă bine. Nu mă aflu aici numai ca să te învăț lucruri care nu te interesează deloc, ci și pentru a-i ține companie doamnei Masters. Și asta o voi face cât mai bine posibil. Că-ți place sau nu, n-are nici o importanță. Cred că nu sunt prima pe care o obrăznicești așa... Au fost și altele pe acest post înaintea mea, nu-i așa ?

Christina o privi câteva secunde, năucită.

— A fost domnișoara Rivers, anul trecut... bombăni ea nemulțumită.

— Și ce i s-a întâmplat? insistă Renata pe un ton tăios. Ai reușit s-o pui pe fugă?

Un fulger de răutate sclipi în ochii Christinei. Renata continuă:

— Am înțeles. Și de altfel bănuiam. Și găsești că e un procedeu inteligent? Această domnișoară Rivers... n-a fost singura victimă, nu-i așa? Dar asta nu mă impresionează deloc. Țin numai să te previn, acum când suntem singure, că nu mă sperii ușor. Nu știu ce metode ai folosit ca să le dai gata pe celelalte, dar eu le cunosc pe toate. Am avut și eu patrușprezece ani și, în plus, timp de doi ani, m-am ocupat de trei băieți; în comparație cu ei, ai aerul unui îngeraș! Nu mi-e frică nici de păianjeni, nici de șoareci, nici de broaște, nici de zgometele scoase de fantome... și le-au încercat pe toate, crede-mă!

Se opri o clipă pentru a lăsa Christinei timp să-i digere bine cuvintele, apoi îi dădu lovitura de grație:

— Și dacă îți place să bântui în zdrențele astea de vagaboandă, n-ai decât. Este îmbrăcămintea ta obișnuită sau acest tratament de favoare mi-e special destinat?

— Oh! oh! gemu Christina, bătând din picior, cu fața schimonosită de furie.

Izbucni în lacrimi și ieși trântind ușa. Renata suspină și se lăsă să cadă pe o bancă. Nimeni, probabil, nu-i vorbise vreodată așa Christinei! Se

hotărâse să riște, după ce văzuse privirea aproape disperată pe care i-o aruncase Florence Masters și constatase, aproape imediat, ce efect avusese asupra ei autoritatea calmă a lui Greg. Dacă nu se impunea de la început, viața ei va fi insuportabilă.

O clipă mai târziu, ieși din piscină și se așeză la soare pe o bancă de lângă zid. Nu-i rămânea decât să aștepte rezultatele. Și nu trecu mult... Auzind zgomotul ușii și pași pe iarbă, ridică ochii. După cum se aștepta, era Greg. Imposibil să-ți dai seama dacă era furios sau amuzat.

— Felicitări, spuse el sec. Christina plânge. Și, după ce ne-a povestit o istorie pe cât de fantastică pe atât de încurcată, s-a închis în camera ei. Poți să-mi spui versiunea ta? adăugă el, așezându-se lângă ea.

— Bineînțeles, afirmă ea calmă. Dar înainte de a mă executa, ai avea amabilitatea să-mi spui câte guvernante m-au precedat aici, înainte de domnișoara Rivers?

— Atins, recunosc el, dând din cap. În realitate n-au fost decât două. Christina v-a spus-o, nu-i așa?

— Nu. Am ghicit-o. Acum, iată versiunea mea. Chiar vrei s-o auzi? În fond, Christina ți-e nepoată iar eu sunt doar o străină.

— Chris este deseori dificilă. Dragostea pe care i-o port nu mă face orb în fața defectelor ei... Te ascult.

— Bine!

Aproape cuvânt cu cuvânt, îi relată discuția lor. O ascultă cu atenție, fără a o întrerupe vreodată, și fără aroganța și ironia care-i erau obișnuite. S-ar fi zis că semnaseră un armistițiu, măcar pentru moment...

— Am înțeles, spuse el când ea termină.

— Sunt concediată ? întrebă Renata pe un ton dezinvolt.

Dar, văzând expresia surprinsă a lui Greg, știu că partida era câștigată.

— Ai făcut bine că ai jucat cu cărțile pe față, spuse el. Procedezi în modul ăsta direct cu toți cei pe care-i întâlnești ?

Din nou, tensiunea se instalează între ei.

— Numai în caz de absolută necesitate, i-o întoarse ea cu o voce dulce și suavă. Mărturisește că te-ai așteptat puțin la ciorovăiala noastră... Nu pentru asta i-ai cerut Christinei să mă aducă la piscină ?

— Nu înțeleg întrebarea, dădu el înapoi.

— Știai perfect că o să-și dea arama pe față. Îmi pun mâna în foc pentru asta ! Și nu ți-ar fi displăcut deloc, nu-i așa, să mă vezi că revin tremurând după acest interludiu din cușca leilor ?

El începu să râdă.

— Răspunde, insistă ea.

— Consider că a fost mai bine să știi de la început cu cine ai de-a face...

— Pentru că îți seamănă ? întrebă ea cu obraznicie.

— Ce vrei să spui? făcu el aruncându-i o privire de gheață.

Ea surâse.

— Mi se pare limpede, domnule Masters... Oh, scuză-mă! Greg...

— Pot să-ți amintesc că faci parte din rândul personalului?

— Nu uit nici o clipă asta, nu te neliniști! Îmi permiți acum să mă retrag? adăugă ea, ridicându-se.

Făcu și el la fel.

— Atenție, mică domnișoară... Page.

Păru că eziă asupra numelui... sau era poate numai efectul imaginației ei.

— Mulțumesc, declară ea cu o mică reverență ironică. Rareori sunt cotate drept mică...

De ce oare continua ea această discuție idioată, când își propusese să limiteze relațiile cu Greg la minimum necesar? Încercă să rupă vraja îndepărtându-se, dar el o prinse de mână.

— Nu vreau să scapi!

— Dar nici nu încerc! spuse ea cu o voce puțin întretăiată.

— Așa am crezut! Ți-e frică de mine? adăugă el cu o ironie imperceptibilă.

— Nimeni nu mă sperie, afirmă ea. Nici tu. Lasă-mă te rog.

Ii dădu drumul, dar fără să se grăbească, cu un surâs ciudat.

— Îmi pari foarte puternică pentru o femeie.

Ochii negri se confruntară într-o provocare tăcută cu ochii albaștri.

— Destul pentru a mă apăra, în orice caz ! murmură Renata.

— Nici nu mă îndoiesc... Întotdeauna ai fost așa de hotărâtă ? întrebă el cu o voce trenantă.

— Așa mă consideri ? De ce... ? Pentru că nu permit unei puștoaice să mă comande... sau unui bărbat să mă brutalizeze ?

— Dumnezeu, ce cuvinte mari folosești ! Abia te-am atins.

— Așa crezi ! Dacă mi-aș fi permis să fac și eu același lucru, nu ai fi fost încântat...

— Ai întotdeauna răspuns la toate ? spuse el cu o voce puțin schimbată.

— Nu întotdeauna. Doamna Masters nu va fi îngrijorată ?

— Da, fără îndoială, spuse el privind-o într-un mod ciudat. Da, să urcăm înainte să ne spunem lucruri... hm... regretabile.

Era acum liberă să plece, dar își simțea picioarele grele ca de plumb și avea impresia că se mișcă ca prin vis. În urma lui, traversă curtea.

— De ce ai venit aici ? o întrebă brusc Greg. Ea tresări.

— De ce ? Pentru că sunt nevoită să lucrez.

— Cum ai auzit vorbindu-se de acest post ?

Aici, trebuia să fie foarte prudentă.

— Serveam, împreună cu o prietenă, mese la domiciliu. Într-o zi, în cursul unui dineu, am auzit

că o anume doamnă Masters caută pe cineva pentru ea și strănepoata ei. M-am prezentat la agenție imediat și am fost aleasă. Asta-i totul !

— Știi că au fost treizeci de candidate înaintea ta ?

— Nu. Agenția nu mi-a comunicat nimic.

— Și ai obținut postul...

— Trebuia să-l ia cineva, sublinie ea.

— Exact. Cunoșteai pe cineva la agenție ?

— Nu ! Insinuezi cumva că am obținut postul printr-un favor ? Ți garantz că n-a fost cazul, spuse ea susținându-i privirea.

El clătină din cap.

— La interview, și-au dat bine seama...

— De ce anume ? Auzindu-te, s-ar zice că urmează să-mi încredințezi bijuteriile coroanei ! Pari foarte neîncrezător...

— Până acum, ai pus la punct o puștoaică cu probleme. Rămâne de văzut cum vor evolua lucrurile.

— Am o lună de probă. În patru săptămâni, dacă nu veți fi mulțumit, voi pleca. Agenția a fost foarte categorică în privința aceasta.

— Dar o să rămâi, spuse el domol.

— Așa gândesc și eu, zise Renata cu franchețe. Brusc, ea nu-și putu stăpâni un tremur.

— Ți-e frig ? întrebă el.

— Mai curând răcoare.

— Atunci, să intrăm.

Făcură câțiva metri pe un culoar întunecos, înainte de a ajunge în vestibul. Renata înainta repede,

ca pentru a scăpa de prezența acestui bărbat a cărui apropiere fizică, în mod ciudat, o speria dar o și atrăgea. Din nou, el o prinse de braț, dar cu blândețe, de data asta.

— Atenție, e o bancă lângă perete.

Nu apucase să-și termine vorba când ea se împiedică. El o prinse și, vreme de o secundă, rămaseră lipiți unul de altul. Renata simți un val plăcut de căldură străbătându-i trupul.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce slabă, imediat ce își regăsi echilibrul.

Trecuse. Nu era nimic. O ajutase doar să nu cadă. Nimic mai mult. Odată ajunși pe scara care ducea la etaj, totul îi apără normal Renatei, după acel episod tulburător. Își îndreptă o șuviță buclată care-i căzuse pe frunte.

— La ce oră este cina ? întrebă ea.

El își privi ceasul.

— Cam peste o jumătate de oră. Ți-e foame ?

— Mai mult decât atât, îi răspunse, acum sigură pe ea.

Revenise cu picioarele pe pământ. O adorabilă bătrână doamnă și o puștoaică incomodă aveau nevoie de ea. Nimic altceva nu conta. Trebuia să uite cât mai repede de acea conversație ambiguă și pe acest bărbat, care o tulbura și o neliniștea totodată.

— Avem o bucătăreasă excelentă, spuse el. Bărbatul ei este șofer.

— Cel care trebuia să mă ia pe mine de la gară ?

— Da.

— Îmi pare rău că nu m-a găsit.

— Nu e vina tă.

Renata nu mai voia să fie singură cu el. Se simțea mai în siguranță cu doamna Masters.

Când intrară în salon, nu găsiră nici urmă de Christina. Florence Masters era singură, lângă fereastră, sprijinită în bastoanele ei. Se întoarse cu încetinitorul. Renata veni imediat lângă ea.

— Totul este în regulă, Granny, spuse Greg cu o voce caldă și liniștitoare. Renata s-a mulțumit să-i servească Christinei câteva adevăruri bine ținute. Nu trebuie să te superi, mă auzi ?

— Vorbești din punctul tău de vedere, scumpul meu, suspină ea afișând un surâs fără veselie.

— Este purul adevăr, te asigur. Ascultă, Granny, mă duc să-i spun câteva...

— Nu, strigă ea.

— Ba da și chiar acum. Nu-ți face griji. O iubesc la fel de mult ca tine, o știi, adăugă el înainte de a dispărea.

Renata o ajută să se așeze.

— Sunt dezolată, îi explică ea. Dar trebuia să-i arăt Christinei ce gândesc cu adevărat. Altfel, n-aș fi putut niciodată s-o scot la capăt.

— Știu, știu, micuța mea. Dar era într-un hal când a venit... Se simțea că primise o lovitură puternică. Eu... eram atât de tulburată...

— Vă cer iertare, spuse Renata luându-i cu delicatețe mâna. Credeți-mă, știu ce fac.

— Ești sigură ? spuse bătrâna doamnă cu un aer neliniștit.

— Da... Au mai fost și altele înaintea mea, nu-
așa? Nimeni nu m-a prevenit...

Florence Masters păru că se gârbovește.

— Ce... ce i-ai spus?

Pentru a doua oară, Renata îi povesti toată istoria. Ca și Greg, Florence Masters o asculta în tăcere, cu o atenție încordată.

— Ah, acum înțeleg... Îți mulțumesc că mi-ai spus. Ai făcut bine. Să sperăm că va da și roade.

Sufrageria dădea pe holul care unea cele două coridoare. Doamna Masters și Renata ajunseră încetîșor până acolo. Greg și nepoata lui dispăruseră. O masă imensă era pregătită pentru patru persoane. Renata o ajută să se așeze pe stăpâna casei. Era ora șapte fix.

— Și acum, își zise ea fixându-și privirea uimită asupra bătrânei doamne așezată cu demnitate în capul mesei, îi așteptăm? Subreta băgă capul pe ușă.

— Să servesc, doamnă?

— Dacă vrei, Peggy, spuse doamna Masters făcându-i semn cu capul.

Atunci se produse miracolul. Ușa se deschise. Christina intră, urmată de Greg. Era o altă Christina. În locul vechiturilor, îmbrăcase o rochie de pânză bleu și își legase părul la spate cu o fundă. Părea chiar că și-a făcut un duș. Fără să ezite, se îndreptă spre străbunica ei și-o sărută pe obraz. Renata își ținea respirația de uimire.

Florence Masters surâse cu duioșie.

— Ai sosit tocmai la timp, aprobă ea. Și sunt bucuroasă că ți-ai pus rochia asta, îmi place chiar foarte mult.

După care, se întoarce spre Renata.

— Spune-mi, prietena ta Diana profesează de mult timp ?

Renata înțelese manevra de diversiune și răspunse imediat.

— Cam de cinci ani. O admir cât este de competentă și totodată devotată bolnavilor.

— Înțeleg. Lucrează la Londra ?

Conversația se pusese pe roate și își urmă cursul. Nu se făcu nici o aluzie la incidentul de la piscină. Renata povesti anecdote amuzante și observă cu bucurie că și Christina participă din când în când la schimbul de replici.

După cină, se reîntoarseră în salon. Renata și Christina, cot la cot, îi urmară în tăcere pe doamna Masters și Greg, dar atmosfera nu mai era înveninată. După ce-și instalează bunica într-un fotoliu din fața televizorului, Greg se aplecă s-o sărute.

— Acum plec, spuse el. Nu mă aștepta. Sunt major !

Ea îl bătu afectuos pe umăr.

— Distrează-te bine și transmite-i Virginiei salutări din partea mea.

— N-o să uit. Să nu te culci prea târziu, Christina, adăugă el la adresa nepoatei sale care se așezase pe jos pe o pernă, și mai ales fii drăguță !

Cu un semn vag din mână, adresat nu se știe cui, ieși din încăpere.

— Instalează-te confortabil, Renata, îi spuse Florence Masters. O să ne uităm la serialul de pe primul canal. Sper că-ți va place.

— Oh, acela cu fenomenele fizice inexplicabile? făcu Renata. Am văzut câteva episoade. Este pasionant.

Era timpul să se destindă și ea. Indiferent ce emisiune ar fi fost! Tot privind neatență la film, se întreba ce o fi putut Greg să-i spună Christinei. În orice caz, rezultatul fusese spectaculos. Tăcută, dar fără urmă de supărare, copila părea absorbită de ceea ce se petrecea pe ecran.

Unde se dusesse Greg? Să vadă niște prieteni cu fata aceea numită Virginia. Cu cine o fi semănând necunoscuta? Îi făcea el curte? Era logodnica, amanta lui? Bineînțeles, asta n-o privea deloc, dar nu se putea împiedica să se întrebe ce gen de femei îl atrăgeau pe Greg. Și-l imagina, cu un pahar în mână, povestindu-i acestei Virginia sosirea noii domnișoare de companie... Avea impresia că-i aude vorbele, vocea amuzată, imperceptibil ironică.

Își dădu seama dintr-odată că-și ținea mâinile încheștate pe genunchi... Haide, e ridicol! Afacerile lui Greg o interesau prea puțin. Antipatia lor era reciprocă. Singurele două persoane care contau erau aici, cu ea, fixând micul ecran.

Odată episodul terminat, Florence Masters își întoarse capul spre Renata.

— E foarte bun, nu găsești?

— Excelent, o asigură Renata, care n-ar fi fost în stare să spună nimic despre emisiune, atât fusesese de cufundată în gândurile ei.

Christina se ridică și aruncă pernuța pe canapea.

— Granny, un scrabble ? întrebă ea.

— Oh, nu în seara asta, scumpa mea. Sunt foarte obosită. Renata, știi să joci scrabble ?

— Ca să spun drept, n-am mai jucat de o mie de ani, răspuse ea. Sunt sigură că o să mă bați, adăugă ea cu un surâs în direcția Christinei.

— Nici eu nu sunt prea grozavă, o asigură cealaltă cu o strâmbătură, care putea trece drept un surâs.

— Perfect, atunci suntem de forțe egale, declară Renata. Hai !

Christina ieși fără a mai adăuga vreun cuvânt.

— E un succes, copila mea, spuse bătrâna doamnă pe un ton scăzut.

— Să fie cu noroc ! spuse Renata pe același ton.

Când Christina reveni cu cutia, ea îi făcu loc pe o masă de lângă fereastră. Și în timp ce Florence Masters privea actualitățile, sau cel puțin se prefăcea interesată, Renata o ajută pe Christina să aranjeze grila și suporturile, apoi să amestece literele într-un săculeț. Avea intenția să piardă, dar la mustață, ceea ce presupunea o oarecare abilitate din partea ei.

După câteva minute realizează că trebuia să-și dea toată osteneala dacă nu voia să piardă în mod rușinos. Nu numai că Christina cunoștea cuvinte rare, dar avea și abilitatea să folosească literele care va-

lorau cel mai mult. Ea juca să câştige. Renata se căzni să se arate la înălţime. Această puştoaică dovedea o inteligenţă care depăşea media. Ea câştigă în final, dispunând de o marjă considerabilă.

— Mi-ai spus că nu eşti deloc tare la joc, obiectă Renata pe un ton acuzator. Am luat o bătaie pe cinste ! N-am auzit niciodată pronunţându-se cuvântul ăsta, şi-i indică suportul, şi totuşi am impresia că am un vocabular destul de bogat.

— Este un gen de mănuşă care protejează mâinile unor anumiţi lucrători, explică Christina.

Dacă era mulţumită, o ascundea bine. Mai era încă drum lung de făcut, se gândi Renata.

— Îmi iau revanşa ? întrebă ea.

— Cu plăcere.

— Atenţie ! Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Aveţi nevoie de un arbitru ? întrebă Florence Masters surâzând.

— Nu, mulţumesc. Mai repede de un dicţionar !

De data asta, Renata se concentrează şi reuşi s-o depăşească cu cinci puncte.

— Ei bine ! Aşa e drept, mărturisi ea cu un suspin. M-am distrat grozav. Joci şah, Christina ?

— Da, dar dumneavoastră ?

— Şi eu. Dar te avertizez, sunt tare.

— Este şi cazul meu.

— Facem o partidă ? întrebă Renata.

— Pot, Granny ?

— Numai una.

Christina plecă în fugă.

— Şi eu mai am de învăţat, spuse moale Renata.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, micuța mea !
E un copil strălucit, Renata. Fă tot ce poți. Ți place
nemaipomenit s-o provoci.

— Dacă joacă șah la fel de bine ca scrabble,
nu știu ce-o să mă fac. E grozav de inteligentă.

Când Christina reveni, instalară tabla și cele două
fete se concentrară asupra mișcării pieselor. Puțin
mai târziu, subreta aduse băuturi calde și biscuiți
dar abia o băgară în seamă. Timpul trecea. Doam-
na Masters stinse televizorul și le anunță că se duce
la culcare. Cele două adversare ridicară spre ea o
privire mirată.

— Nu vă culcați prea târziu, le sfătui bătrâna
doamnă, dând amuzată din cap.

— Promit, Granny, spuse Christina revenind ime-
diat la tabla de șah.

Renata surâse. Pierdea poate la șah, dar era pe
cale să câștige o bătălie mult mai importantă.

IV

O oră mai târziu, partida era terminată iar cele două jucătoare erau epuizate. Dar Renata începea s-o înțeleagă pe Christina și-și putea explica comportarea ei arțăgoasă.

— M-ai dominat tot timpul, recunosc Renata. Ai fost vreodată testată pentru evaluarea capacității tale intelectuale ?

— Nu, spuse Christina cu un aer bănuitor. De ce ?

— O să-ți spun după. Pot să-ți pun o întrebare personală ?

— Care ? se interesă Christina...

— Cam ce note ai la școală ?

— Mijlocii, mormăi, ea roșind. De ce ?

Trebuia să-și aleagă cuvintele. Un ton condescendent sau niște laude exagerate riscau s-o facă să se retragă în carapacea ei mai abitir decât insulțele.

— Ai un spirit strălucitor... și-l lași în paragină. Nemișcată și tăcută, Christina o privea printre gene. La atac, își zise Renata.

— Domnișoara Taylor te acuză de lenevie ?

— Da, spuse Christina dintr-o suflare.

— Și de neglijență ?

— Și !

— Bănuiam, declară Renata.

— Sunteți dotată ! ripostă cealaltă.

— Da, și tu la fel. Numai că tu o ascunzi cu grijă. De ce ?

— Ce importanță are ?

Renata bătu cu pumnul în masă, făcând-o pe Christina să tresară.

— Cum, ce importanță are ? Dar o inteligență ca a ta este un dar neprețuit pe care-l risipești în van. E o crimă, mă auzi ? Dacă pentru tine jocurile astea sunt de o ușurință copilărească, eu am fost nevoită să mă concentrez. Și totuși sunt mai mare decât tine și pretind că sunt destul de cultivată. Bine, știu că nu mă placi deloc, că te deranjează prezența mea aici, dar, sincer vorbind, mie nu-mi ești deloc antipatică. Dacă joci tenis sau înoți cu aceeași ușurință, nu știu ce te-aș mai putea învăța. Mai repede ai putea tu să înveți pe alții ! Dar, te rog, nu mai spune niciodată „ce importanță are ?”.

Ochii Renatei străluceau de dorința de a-i transmite puțin din entuziasmul ei fetei amărâte care o privea năucită din cealaltă parte a mesei. Renata juca tare și, ca de obicei, mergea drept la țintă.

— O să-ți mărturisesc un lucru pe care nu l-am mai spus nimănui. Când aveam patrusprezece ani am trecut printr-o criză și totul îmi devenise indiferent. Eram leneșă, obraznică și asta se traducea prin rezultatele școlare mizerabile. Aveam o profesoară foarte bună, o femeie drăguță și îngăduitoare, cel puțin așa gândeam eu. Într-o zi, pe care n-o

voi uita niciodată, m-a luat deoparte într-o clasă goală și... Doamne, ce amintire teribilă. Am avut parte de observații usturătoare. M-am simțit ultimul om. Dar am înțeles.

Se opri o clipă și surâse cu nostalgie.

— Vezi, Christina, ea mi-a spus în puține cuvinte ceea ce am încercat și eu să te fac să înțelegi. Mi-a explicat că, deși sunt inteligentă, stric totul prin această atitudine negativă. Cuvintele ei mi-au rămas întipărite în minte. Acum câțiva ani i-am scris ca să-i mulțumesc pentru sinceritatea ei. Scrisoarea mi-a fost înapoiată de sora ei. Profesoara mea murise cu puțin înainte, după o lungă boală. N-a aflat niciodată cât îi sunt de recunoscătoare...

Cu capul lăsat în jos, Christina se juca cu franjurile feței de masă. Renata observă că mâna îi tremura imperceptibil. Discursul ei avusese deci efect. Nu rămânea decât să încheie :

— Sunt aici pentru o lună de probă, adăugă ea cu blândețe. N-ar trebui să hotărâm acum că va fi, de ambele părți, un joc cinstit ?

Urmă o lungă tăcere pe care Renata se feri s-o rupă. Încet, Christina își ridică capul. Ochii străluceau de lacrimi.

— O lună ? întrebă ea.

— Da. Patru săptămâni mici în care eu voi face tot posibilul. Vei face și tu la fel ?

Christina aprobă din cap și Renata îi întinse o mână pe care fata o strânse în mod solemn.

— Trebuie să udăm asta, zise Renata râzând. Dar am uitat să aduc și șampanie în bagajele mele.

— Este sherry în barul bibliotecii.

— Sherry ? Perfect.

Deși ea nu-l putea suferi.

— Granny îmi dă voie câteodată să beau.

— Bine ! Hai să bem un pic.

Christina plecă să aducă carafa și două pahare.

— Ce vrei să spunei cu acele teste de Q.I. ?
întrebă ea umplând paharele pe jumătate.

— Știi că un Q.I. mijlociu este de 100. Un student obține în general 130. Persoanele excepțional dotate se regăsesc în cadrul unei societăți numite „Mensa”.

— De unde faceți parte ?

— Nu. Mulțumesc totuși pentru compliment. Dar tu vei intra acolo în mod categoric.

În fața expresiei uimite a Christinei, Renata continuă :

— Nu glumesc niciodată cu lucrurile serioase, crede-mă. Îți repet că ești excepțional dotată. Acum, în timp ce degustăm sherry, am putea vorbi de tine, de gusturile tale, de preferințele tale...

Ridică paharul.

— În sănătatea ta, Christina.

— În sănătatea dumneavoastră, răspunse fata.

— Mi-ar place să știu, de exemplu, dacă ai prefera altceva în locul tenisului sau înotului...

Vorbind, Renata luă instrucțiunile jocului de scrabble și le studie ca și cum nu le-ar fi citit niciodată. O auzi pe Christina inspirând profund.

— Vorbiți franțuzește, Renata ?

— Da, o asigură aceasta ridicând privirea. Am lucrat doi ani la Paris. De ce ?

— Pot să vă spun pe urmă ?

— Bineînțeles, răspunse ea, aruncând o privire distrată pe pliant.

Avea tot timpul...

— Știți să mergeți pe bicicletă ?

— Da, răspunse Renata care abia reușea să-și mascheze surpriza.

Oare ce ar putea s-o mai întrebe încă ?

— Știți olandeza și germana ?

— Din păcate, olandeza nu. Dar germana destul de bine. Suficient pentru a mă descurca în orice împrejurare. Dar de ce atâtea întrebări ? Nu vezi că mor de curiozitate ?

Christina surâse din toată inima, ceea ce o transformă complet.

— Iată de ce. Franceza o învăț cu domnișoara Taylor... dar mi-e lehamite de lecții, versuri și exerciții de gramatică. Ce aș dori, este să vorbesc, să port conversații adevărate.

— Nici o problemă, exclamă Renata. Începem imediat ?

— Nu. De mâine, dacă vreți.

— De acord. Și bicicleta ?

— M-ați putea învăța să merg ?

— Un fleac ! Dar ai bicicletă ?

— Nu.

— Asta complică problema. O să vorbesc cu străbunica ta. Acum... în ceea ce privește olandeza și germana...

— Ei bine ! Aș... aș dori să mă fac stewardesă. Trebuie să cunosc mai multe limbi străine, știți, și m-am gândit...

Se întrerupse, constată dintr-odată că-și destăinuise visurile unei străine.

— Și eu mi-am dorit întotdeauna să învăț olandeza, reluă liniștit Renata. Dar n-am avut timp. Am putea încerca prin metoda Assimil sau altele. Ar fi plăcut s-o facem împreună... Întrecerea va fi la sânge... În privința limbii germane, va fi suficient să-mi împrăpățez cunoștințele cu ajutorul câtorva cărți bune. Sunt librării bune în regiune ?

— La York.

— Perfect. Dacă am merge mâine ? Bineînțeles, după-amiază. Nu cred ca doamna Masters să aibă ceva împotriva. Sunt ani de când n-am mai fost la York. Îmi amintesc de librăriile și anticariatele așezate de-a lungul străzii Shambles.

Privirea Christinei se luminează.

— Vă plac librăriile ?

— Mie ? spuse Renata râzând, mi-aș petrece tot timpul acolo.

— Și eu.

— Adevărat ? Ai multe cărți ?

— Am o bibliotecă care ocupă un perete întreg în camera mea.

— Doamne ! O să mi-o arăți într-o zi ?

— Cu plăcere.

— Care sunt autorii tăi preferați ?

Micuța debită pe nerăsuflăte o listă de autori, în general rezervați adulților. Renata era uimită

văzând aria largă a preocupărilor Christinei. În trecere, menționează numele scriitorilor: Daphné du Maurier, Monica Dickens, Graham Greene, Bernard Shaw, Charlotte Brontë, Desmond Morris...

— Este incredibil, remarcă ea când Christina se opri cu respirația tăiată. Tu nu citești, devorezi! Credeam că sunt o cititoare pasionată, dar mă bați de la distanță. Nu-mi pot reveni. Cred că ai început să citești pe la patru ani, nu?

— Aproape, spuse Christina ai cărei ochi începură să strălucească.

— Și eu. Categorie, avem multe puncte comune. M-am înscris la biblioteca municipală la cinci ani. Poți să faci asta, dacă ești în stare să-ți scrii numele pe formular. Am exersat multe ore, adăugă ea, începând să râdă. Când m-am dus pentru prima oară, cu mama bineînțeles, am revenit triumfătoare cu un Enid Blyton și o carte de povești pe care eram incapabilă s-o citesc singură. Nu voiam cărți pentru copii mici, voiam cărți adevărate. În concluzie, fratele mai mare a trebuit să mi le citească... bombănindu-mă mereu... Așa a început totul...

Numai gândindu-se la asta, râdea mereu atât de molipsitor, încât Christina nu se mai putu abține nici ea.

Exact în acest moment intră Greg. Păru că nu-și crede ochilor. Doar Renata, care era așezată în fața ușii, îl văzu. De altfel, își reveni repede.

— Pot să aflu și eu motivul unei asemenea veselii? întrebă el.

— O, nimic special... Vorbeam de cărți...

— De cărți. A, bine ! Întotdeauna m-am gândit că e un subiect din cele mai caraghioase !

Aruncă o privire carafei.

— Hm, hm, văd... înțeleg de ce sunteți așa de vesele.

— Deloc ! strigă Christina aruncându-i-se în brațe și suflându-i în față. Vezi bine, n-am băut decît o picătură.

O ridică ca pe o pană și o învârti.

— Nu încerca să mă îmbunezi, șmechero ! Ați profitat de absența mea, amândouă, și v-ați amețit !

Văzându-i așa bine dispuși, Renata găsi că e mai discret să se retragă. Se temea mai ales că, în prezența unui al treilea, Christina să nu regrete că s-a lăsat antrenată de ea.

— Mă duc să mă culc, anunță ea și se ridică surâzând. Vă rog să mă scuzați. Călătoria m-a oboșit. Mulțumesc pentru sherry, Christina. Bună seara...

De ce s-o fi întors Greg așa devreme ? Fermecătoria Virginia și-o fi găsit alt cavaler ? Renatei nu-i păsa, bineînțeles, dar murea de curiozitate.

*

* *

Își puse o cămașă ușoară de noapte, galben pal și se strecură cu deliciu în pat. Ce confort ! O saltea moale de lână, două perne enorme din fulgi și cearșafuri din bumbac bleu care miroseau a lavandă

Luă din publicațiile puse pe noptieră la îndemâna ei; erau reviste de lux pe care nu și le putea permite niciodată și se mulțumea să le răsfoiască o dată pe an în sala de așteptare a dentistului.

Fereastra era deschisă. O briză răcoroasă ondula perdelele. Renata era foarte obosită. Imediat literele începură să-i danseze prin fața ochilor. îi închise o secundă pentru a putea savura starea neașteptată de bine...

Când se trezi, soarele se ridica pe cer. Nu-și amintea să fi stins lumina nici să fi pus revistele pe noptieră. Curios...

Era aproape ora șapte. Avea timp pentru o plimbare înainte de micul dejun. Mai bine acum, când proprietatea nu era invadată de hordade de turiști.

În câteva minute era îmbrăcată. Nici machiaj, nici coafură complicată. Un simplu periat al ptelelor rebele. Aruncă o privire în oglindă și zări o siluetă impecabilă, îmbrăcată în blugi mulați și o cămașă bleu decoltată. Ziua se anunța înăbușitoare.

În vârful picioarelor părăsi camera, coborî scara reuși să găsească micul culoar întunecos unde se împiedicase de bancă în ajun și ieși în curtea pătrată. La poartă se opri și scrută orizontul. Nu se vedea nimeni. În afară de cântecul păsărilor, liniștea era deplină. Se întinse cu plăcere și se îndreptă spre arbori. Îi plăcea să meargă prin pădure și să audă trosnind sub picioarele ei crengile uscate și frunzele căzute. Un arici apăru brusc la câțiva metri de ea. Apoi, ca un fulger roșcat, o veveriță îi tăie

drumul și dispăru, din câteva salturi, în frunzișul unui stejar.

Terenul cobora într-o pantă dulce. Copacii se îndeseau, ai fi zis că e o adevărată junglă. Când ajunse la marginea pădurii, fu atât de surprinsă încât rămase nemișcată. În fața ei se întindea o vale pe fundul căreia șerpuia un râu. Soarele își arunca razele oblice pe arborii pitici și pe tufișurile răspândite pe pantă. În fața acestei frumuseți și măreții a naturii, inima i se strânse. Avea impresia că nimeni, înaintea ei, n-a călcat prin iarba acestei văi parcă uitată.

Înainte să se hotărască să urmeze cursul apei, Renata coborî pe mal. Sub pașii ei se rostogoleau pietre mari care se ciocneau între ele, stârnind un ecou slab.

În momentul când își înmuie degetele în apa rece, avu impresia că e spionată. Se ridică și privi în jurul ei. Nimic nu mișca. Doar frunzele arborilor fremătau imperceptibil. Nimeni nu era atât de nebun să se scoale la șapte dimineață și să facă atâtea kilometri pe jos.

Puțin mai încolo, râulețul dispărea printre copaci. De ce n-ar încerca să ajungă până la izvor? Apropiindu-se de pădure simți o răcoare plăcută. O pasăre șterse în zbor apa strălucitoare, urcă ca o săgeată și dispăru. O mulțime multicoloră de rododendroni și azalee creșteau printre stâncile mari, imposibil de escaladat. Cu părere de rău, părăsi cursul apei. Se așeză puțin jos, mestecând un fir

de iarbă, pentru a mai privi o dată meandrele liniștite ale râului.

Din nou i se păru că e spionată. O trecu un fior. Își privi ceasul, era aproape opt. Plecase de acasă de mai mult de o jumătate de oră. Micul dejun se servea la ora nouă, așa că trebuia să se întoarcă.

Aruncă o ultimă privire spre apa strălucitoare și începu să urce spre copaci. Auzindu-se strigată, își protejă ochii cu mâna și privi în jurul ei. La început nu văzu nimic. Apoi se auzi un tropot. Urcat pe calul lui, care ocolea cu prudență pietrele ce acopereau panta, Greg apăru dintre copaci. Ajuns la doi pași de ea, descălecă.

— Ești foarte matinală.

— Și tu la fel, replică ea surâzând.

El purta niște blugi, vechi și decolorați, susținuți de o centură de piele, și o cămașă în carouri.

— Deci ai plecat în recunoaștere ?

— Îmi place să merg singură. Dar mi s-a părut adineaori că cineva mă urmărește...

— De asta te întorceai ?

— O, nu ! exclamă ea râzând. Ar trebui mai mult ca să mă sperii !

— Pot să-ți spun, așa în treacăt, că greșiseși drumul.

— Adevărat ?

— Dacă continuai pe aici, ai fi ajuns la zidul castelului, nu la intrare !

— Ei bine ! Ce noroc că te-am întâlnit ! Arată-mi atunci drumul bun.

— Inutil. Mai bine urcă în spatele meu.

Perplexă, ea fixa calul care aștepta liniștit, cu apul plecat, adulmecând iarba.

— Ți-e frică ? întrebă Greg ironic.

— O, nu ! Nici de tine, nici de cal !

— Atunci ce mai aștepți ?

Îl privi drept în ochi, încercând să-i ghicească gândurile. Timp pierdut. Pentru ea, el reprezenta o enigmă și ea nu agreea enigmele. În orice caz, ea nu-l plăcea pentru simplul motiv că era fiul tatălui său. Dar el nu va afla asta niciodată.

— După tine, spuse ea cu un mic salut.

El sări în șa, se aplecă, îi întinse mâna și o săltă în spatele lui. Remarcă două sau trei fire albe care inspicau părul lui negru și des. Era chiar și proaspăt bărbierit.

— Ține-te bine de mine !

Ceea ce ea și făcu, lipindu-se strâns de el. Își sprijini obrazul de spatele lui, spunându-i :

— Sunt gata.

Plesni din limbă și calul porni. Renata rămase uimită când realizează ce senzații delicioase îi provocă atingerea trupului lui. Niciodată un bărbat n-o tulburase atât de puternic. Fără să-și dea seamă se lipi și mai strâns de el.

Calul ajunse la marginea pădurii. Greg nu scotea un cuvânt și se mulțumea să-și conducă murgul. La ieșirea din pădure, se lansă în galop. Renata se agăță de Greg, îmbătată de viteză și de apropierea acestui trup puternic și senzual.

Trecură prin poarta de la grajduri și potcoavele calului răsunară pe dalele de piatră. Cu ajutorul

lui Greg, Renata lunecă de pe cal. Dar el abia o privi și când vru să-i mulțumească pentru amabilitate, Greg nu-i răspunse nimic și-i întoarse spatele. Un băiat ieși din grajd cu Toby pe urmele lui. Căinele sări pe Renata, dând din coadă. După ce aruncă o privire tinerei, rândașul îl urmă pe Greg în grajd. În timp ce se îndepărta, i se păru că aude vocea lui nemulțumită.

Renata reuși să-și găsească singură drumul. Era aproape opt și jumătate. Ajungând pe culoarul etajului întâi, o văzu pe doamna Masters îndreptându-se lent spre salon.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua, draga mea. Ce matinală ești ! Ai fost deja pe afară ?

— Da, m-am plimbat prin parc. Sper că asta nu vă deranjează !

— Pe mine ? Sigur că nu, spuse bătrâna doamnă în timp ce Renata o ajuta să se așeze pe fotoliul favorit de la fereastră. Pe unde ai fost ?

Renata îi vorbi de surpriza încercată la descoperirea micii văi, din mijlocul pădurii, și-i povesti despre întoarcerea ei cu Greg. Doamna Masters îi asculta încântată povestirea plină de culoare. Renata își dădu seama că bătrâna doamnă avea probabil nevoie de o figură nouă, de cineva capabil să-i prezinte lucrurile sub o nouă lumină, rupând astfel monotonia existenței ei. Renata își propuse să aibă mereu la dispoziția ei un stoc de povestiri amuzante, strânse în cursul viitoarelor plimbări.

În timpul micului dejun Christina, o Christina de nerecunoscut, în niște blugi impecabili și un elegant pulovăr alb, o întrebă pe străbunica ei :

— Renata poate să mă ducă la York în această după-amiază ?

— La York ?

Doamna Masters le privi surprinsă pe amândouă, iar Greg, care nu-și descleștase dinții de când intrase în sufragerie, își ridică ochii din farfurie.

— Bineînțeles, draga mea. Dar pot să te întreb de ce ?

Christina o privi pe Renata cu un aer rugător.

— Mărturisesc că eu i-am băgat ideea asta în cap, doamnă, zise Renata. Aseară am vorbit despre cărți. Ne-ar place să dăm o raită prin anticariate. Mă gândeam să vă spun în cursul dimineții. Bineînțeles însă, dacă nu aveți alte proiecte...

— Deloc. E o idee excelentă... Și presupun, adăugă ea adresându-i un surâs tandru strănepoatei, că ai nevoie și de ceva bani, nu ?

— Hm... cam... începu Christina, un pic încurcată.

— Să vii să mă vezi înainte de prânz, reluă doamna Masters.

— Oh, Granny, mulțumesc !

— Și cum vă gândiți să ajungeți acolo ? întrebă Greg.

Renata inspiră profund. Greșise ea cu ceva ? De ce era el așa de distant și rece de când se întorseseră ? În fond, ea nu-i ceruse lui nimic !

— Mă gândeam să vorbesc despre asta cu doamna Masters, răspunse ea liniștit întorcându-se spre a-

— Aasta din urmă. Autobuzul care m-a adus ieri de la gară ajunge până la York ?

— Doar n-o să luați autobuzul ! spuse doamna Masters. George o să vă conducă cu mașina.

Chipul Christinei se lungi.

— Oh, Granny, ar fi așa de distractiv să mergem cu autobuzul !

— Scumpa mea, schimbând autobuzele, ați face mai mult de două ore !

— Oh, Granny ! te rog...

— Nu mai insista, i-o tăie Greg. Oricum azi trebuie să merg la York. Vă duc eu.

Spunând asta, nici măcar nu zâmbi. Dacă asta îl deranjează, de ce oare ne-o propune ? se întrebă Renata. În fine, e treaba lui, nu a mea.

— Deci totul s-a aranjat de minune, spuse doamna Masters cu un surâs vesel.

— Vii și tu cu noi pe la anticariate, unchiule Greg ? întrebă Christina.

— O să văd. Depinde...

Dacă merge la York pentru afaceri, își zise Renata, nu prea o să aibă timp. Și ar fi de preferat. Ce nevoie avea ea de tipul ăsta arogant ? I-ar strica toată plăcerea. Se puse să socotească ce și-ar putea oferi. Două romane, nu mai mult, și bineînțeles dacă sunt veritabile ocazii.

— Plecăm imediat după prânz, anunță Greg sculându-se. Să fiți gata.

— Vom fi, îl asigură Christina, cu ochii strălucitori.

— Ce curios, remarcă tare bătrâna doamnă, după ce el dispăru, habar n-aveam că trebuia să meargă la York. În fine, n-are importanță ! Cel puțin veți călători confortabil.

Ciudat, într-adevăr, gândea Renata. Care sunt adevăratele motive ale lui Greg ?

V

Macar acum se poartă cât se poate de civilizat, își spuse Renata așezându-se, alături de Greg, în scaunul confortabil al Triumph-ului nou. Christina era cam înghesuită în spate, ceea ce n-o împiedica să trăncăne ca o gaiță.

Dimineața se scursese într-un mod foarte plăcut. Doamna Masters îi arătase Renatei o grădină secretă din spatele Turnului, o grădină înconjurată de ziduri înalte acoperite de trandafiri agățători și caprifoi. Un ceas solar ocupa centrul. Albinele zburau din floare în floare, într-un zumzet neîntrerupt. Zgomotul mașinilor, pălăvrăgelile și râsetele turiștilor nu ajungeau aici decât foarte estompate.

Doamna Masters își luase lucrul și o rugase pe Renata să-i citească ceva. Ca și strănepoata ei, adora cititul, dar ochii ei oboseau repede și o trădau câteodată. Renata se ferise să-și dea pe față uimirea în fața alegerii bătrânei doamne: un roman polițist.

— Mor după crimele sângeroase, îi mărturisi Florence Masters.

Pe drumul spre York, Renata își aminti deodată de preferințele bătrânei.

— Ar fi o idee bună să-i aducem romane și bu-nicii, declară ea întorcându-se spre Christina. I-am citit în dimineața asta un roman polițist, plin de detalii oribile. Era cu sufletul la gură. Cred că știu ce i-ar trebui.

— Nu se poate ! strigă Christina cu ochii hol-bați. Lui Granny îi place asta ?

— Cumpără-i o duzină, propuse Greg, întinzân-du-i Renatei două bilete de o sută de franci.

— Mulțumesc, răspunse ea, destul de mirată de gestul lui.

— Și tu ? se interesă el. Ai nevoie de bani ?

— Nu, mulțumesc. Am cât îmi trebuie.

Avea exact șaiszeci de franci la ea. Dar nu voia s-o mărturisească și socotise chiar că va cheltui doar vreo douăzeci pentru cumpărături mărunte...

— Poți cere un avans din salariu, spuse el in-diferent.

O secundă, Renata încercă să-și imagineze cât e de plăcut pentru el să nu fie obligat să-și soco-tească mereu banii.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Nu e nevoie.

Greg se purta foarte curtenitor. Enervarea de neînțeles de azi dimineață se topise complet. Fără îndoială, prezența nepoatei contribuisese la asta. Să-biile erau băgate în teacă, măcar provizoriu.

Începea să se vadă York-ul.

— Cât timp ne lași ? întrebă Renata.

El privi ceasul de la bordul mașinii. Era ora două și jumătate.

— Asta depinde de voi. Cam cât timp vă trebuie ?

— Credeam că ai o întâlnire ?

— Da, dar nu-mi va lua mai mult de o jumătate de oră. Chris, vrei să fac un tur cu voi ? adăugând el aruncându-i o privire prin oglinda retrovizoare.

— Ai putea, unchiule Greg ? Ar fi genial !

— Deci, ne-am înțeles. Vă las lângă catedrală și vă regăsesc la cafeneaua noastră obișnuită... să zicem la ora trei și un sfert ? O să bem o ceașcă cu cafea înainte să pornim la plimbare.

Greg avea fără îndoială intenția să hoinărească singur cu nepoata lui. Renata va aștepta să se întâlnească la cafenea și se va eclipsa discret.

— Formidabil, unchiule ! Ce-o să-mi oferi ?

— Oh ! Oh ! Cine are pretenții...

— N-are nimic niciodată, știu, sfârși Christina, râzând. Iartă-mă, n-o să-ți cer nimic, ți-o jur !

— E în interesul tău, remarcă el surâzând plăcut.

Circulația devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce se apropiau de faimoasa catedrală Minster a cărei impunătoare siluetă, cu turnul central avântat spre cer se zărea din depărtări. Cu aparatele de fotografiat sau cu camere de luat vederi, horde de turiști se îmbulzeau în jurul ei.

— Coborâți acum ! La trei și un sfert, nu uitați. Știi să ajungi la cafenea, Chris ?

— Fii liniștit, unchiule Greg, îi spuse micuța sărutându-l pe obraz.

— Acum, Christina, multă atenție, spuse Renata privind mașina ce se îndepărta. Să nu ne pierdem fiindcă nu știu locul de întâlnire. Și mai ales uit totul imediat ce-mi bag nasul în cărți.

— Stați fără nici o grijă, o asigură Christina. Hai să traversăm.

Înainte de plecare, se schimbase. Purta o rochie frumoasă galbenă și sandale albe. Și Renata își pusese o rochie ușoară de bumbac bleu. În general se bronză ușor, iar plimbarea din acea dimineață îi dăduse o tentă arămie plăcută. Fără să-și dea seama, atrăgea atenția trecătorilor.

— Știți că suntem privite? șopti micuța.

— Am o pată pe nas sau ceva de genul ăsta?

— Nu, surâse Christina. Bărbații fac ochii mari văzându-vă. Iar unul... credeam c-o să pice, adăugă ea prăpădindu-se de râs.

— Adevărat?

— Tocmai voia să fotografieze catedrala când v-a zărit. S-a dat un pas înapoi și era să cadă de pe trotuar. Voia să vă prindă în poză.

— Și a ratat totul împiedicându-se!

Ajunseseră într-o stradă îngustă, interzisă mașinilor, înconjurată de case elegante, unde vechiul se îmbina în mod plăcut cu noul. Era un timp minunat. Soarele scălda cu razele lui șoseaua plină de lume. Christina părea fericită. Tot navigând prin mijlocul mulțimii, Renata n-o pierdea din ochi. O simțea tare mândră în rolul de ghidă a expediției lor. Era prima lor zi împreună și era foarte important să fie o reușită!

— Cred că e mai bine să o luăm spre cafeneaua unde trebuie să-l întâlnim pe unchiul tău, spuse Renata. E deja ora trei. Apoi, vom avea destul timp pentru hoinăreli.

— Aveți dreptate, aprobă Christina. Pe aici. O să vedeți că e un loc formidabil ! Sunt înghețate, prăjituri... minunate !

— Nu încerca să mă tentezi, spuse Renata. O cafea îmi ajunge.

— Așteptați puțin să vedeți ! Tarte cu căpșuni cu un munte de frișcă...

— Oprește-te ! protestă Renata râzând.

În realitate mânca tot ce poftea și nu lua niciodată un gram pe ea.

— Aveți o siluetă fantastică, suspină Christina contemplându-și pieptul aproape inexistent.

Tocmai admirau vitrina unui negustor de țesături.

— O să-ți spun un secret, spuse Renata. La patrusprezece ani, eram și mai slabă decât tine. Am făcut multă gimnastică, tenis, înot... și la șaisprezece ani...

Și începuse să râdă. Christina făcu ochii mari. Fără să vrea, își plimba ochii pe curbele voluptuoase ale bustului Renatei.

— Credeți că... și eu... ? se bâlbâi ea.

— De ce nu ? Mie mi s-a întâmplat.

Și ascunzându-și un zâmbet, Renata îi arătă o țesătură bleu turcoaz mătăsoasă care părea să aibă suplețea jerseului.

— Vezi materialul acela ? Dacă vrei, ți-aș putea face o rochie nemaipomenită care te-ar avantaja și în care ai părea cu vreo doi ani mai mare.

— Adevărat ?

— Da. Eu îmi fac singură toate toaletele. O s-o întrebăm pe bunica dacă e de acord. Până atunci, dacă vezi vreun model care îți place, spune-mi și fac imediat o schiță ca să nu-l uităm.

— Lucrați fără tipare ? întrebă Christina cu un respect plin de admirat.

— Le fac singură.

Tiparele erau scumpe. Renata economisea pe orice cale ca să poată termina într-o zi cu datoriile tatălui ei. Dar Christina n-o să știe asta.

— Sunteți foarte talentată !

— Și tu la fel, nu uita. Acum hai, altfel unchiul tău va avea de așteptat.

Absorbită fiecare de gândurile ei, continuară drumul în tăcere.

— Uite-l, strigă Christina.

Cele două fete se strecurară printre mesele încărcate cu înghețate și prăjituri. Când se apropiară, Greg se ridică să le primească.

— Era singura masă liberă. Am avut noroc. Iar voi ați sosit la timp. E perfect !

Abia așezată, Christina înșfăcă lista. Greg o privea pe Renata cu un aer indescifrabil. „El n-ar fi gata să cadă de pe trotuar, văzându-mă” gândi ea „Nu mă place deloc”.

— Am o mulțime de lucruri să-ți zic, unchiule Greg, făcu Christina. În primul rând, Renata o

sa-mi facă o rochie. Am văzut un material genial
Dar ea preferă s-o întreb întâi pe Granny... și știi
ce-i mai grozav? Nu cumpără tipare. Descenează
rochiile care-i plac și apoi le croiește. Nu-i nemai-
pomenit?

— Nemaipomenit, repetă el fără interes.

— Atunci, putem să cumpărăm materialul? Bu-
nica nu va zice nimic și tu poți...

— Așteaptă un moment, dacă vrei, declară el vă-
zând că vine chelnerița. Să nu amestecăm lucru-
rile. Să dăm întâi comanda. Ce iei, Renata?

— Numai o cafea, te rog.

— Un parfé cu alune, se repezi Christina pri-
vind-o pe chelneriță, trei tarte cu fragi, știți, spe-
cialitatea dumneavoastră...

— Trei? i-o tăie Greg. Pentru tine?

— Nu. Una de fiecare. Trebuie neapărat să guste
și Renata una.

— Bine. Și o cafea pentru mine.

— Nu v-ați supărat pe mine, Renata? întrebă
Christina.

— Deloc, răspunse aceasta râzând. Îmi par într-a-
devăr irezistibile. Treacă de la mine!

— Și nu trebuie să uităm cărțile noastre de ger-
mană, Renata... și... mai ce?

— E destul pentru azi, cred, o sfătui Renata.
amuzată de entuziasmul care-o cuprinsese pe Chris-
tina.

— Am putea cumpăra mingi de tenis, unchiule
Greg?

— Avem.

- Știu. Dar ne trebuie noi. O să jucăm, nu ?
- Și mai ce încă ? întrebă el sec.
- Cred că e tot.
- Ce noroc !... Referințele tale indică faptul că ești o bună jucătoare de tenis, se adresează el Renatei.
- Da, destul de bună. Iubesc acest sport. Joci ?
- Ocazional. Când am timp.
- N-am văzut încă terenul. Am putea face o partidă după masă, Christina ?
- Sigur, răspunse aceasta... Oh ! Unchiule Greg, dacă l-ai fi văzut pe tipul care era să cadă de pe trotuar, încercând s-o fotografieze pe Renata ! Era de groază.

Renata abia își stăpâni râsul. Greg n-avea deloc aerul că îl amuză povestirea.

— Toți bărbații o priveau, continuă vesel Christina. De altfel, este unul din motivele pentru care vreau să joc tenis. Ca să am o siluetă ca a ei.

— Nu te poți opri deloc din vorbit ? interveni Greg.

— Îți cer iertare... Dar era așa de caraghios...

— Uite că a sosit comanda. Cu puțin noroc, asta te va liniști poate pentru câteva minute.

Ușurată, Renata luă lingurița ca să-și găsească o ocupație. Câteva secunde în plus și ar fi izbucnit în râs.

— E delicioasă, murmură ea pentru a-i face plăcere Christinei care n-o scăpa din ochi.

— V-am spus-o ! E divină.

Tot privindu-le cum își savurează tartele, Greg își sorbea tacticos cafeaua.

— O vrei și pe a mea ? își întrebă nepoata.

— Adevărat, unchiule Greg ? Tu nu vrei ?

— Nu mi-e foame, spuse el, împingând spre ea farfuria.

— Acum, când unchiul tău este aici, sugeră Renata, pot să plec și eu. Să stabilem un loc și o oră de întâlnire.

— Dar o să vă pierdeți ! exclamă Christina cu gura plină.

— Nici o grijă, o asigură Renata. Încep deja să mă orientez.

— Nici vorbă să ne despărțim, spuse liniștit Greg spre marea surpriză a tinerei. Nu-i așa, Christina ?

— Dar... începui Renata.

— Nici un dar, tăie el scurt. N-ar fi amabil din partea noastră. Vom rămâne împreună. Hai, pisi-culo, termină-ți prăjitura ca să plecăm.

Două minute mai târziu, Greg le croia drum prin mijlocul mulțimii, spre străzile strâmte cu aspect medieval. Se opri în fața unei case vechi, datând fără îndoială din secolul XV și transformată în librărie.

Fără nici o ezitare, Christina se îndreptă spre sectorul limbilor străine. Văzând că standurile cu preț redus erau la subsol, Renata se îndreptă într-acele. Cum dădea de parfumul cărților vechi, nimic n-o mai interesa pe lume. Greg, Christina, motivul prezenței ei la Turnul Vulturului, totul era dat uitării...

Timpu stătea în loc. Renata trecea gânditoare prin fața rafturilor, luând câte o carte din când în

când. În sfârșit se opri. Era cufundată într-un vechi album ilustrat de Dodie Smith care fusese bucuria copilăriei ei, când o voce apropiată o făcu să tresară.

— Renata...

— Da, răspunse ea ridicându-și ochii.

Era Greg. Se aplecă și privi teancul de cărți pus lângă ea.

— Vrei să iei totul ?

— Oh, nu ! exclamă ea cu un suspin involuntar. Unde este Christina ?

— Sus, pe cale să cumpere tot magazinul. Ia te uită, Daphné du Maurier.

— Da. Golful francezului. N-am citit-o.

Nu-și dorea decât ca el să plece. Îi strica toată plăcerea.

— Atunci, de ce n-o cumperi ?

Ea îl privi. Erau singuri în tot subsolul. Și înainte să se gândească, replică :

— Pentru că, dacă vreau să-mi cumpăr altceva, nu mai am bani... Mi-am propus să cheltuiesc numai douăzeci de franci.

— Cu douăzeci de franci nu faci mare lucru, remarcă el, cu o lumină amuzată în priviri.

Ce știa el ? El nu trebuia să-și numere banii ! Și cum regreta că se dăduse de gol ! Dar acum era prea târziu. Și dacă tot se lansase...

— Exact, replică ea sec. De aceea aleg cu grijă

— Și celelalte ? întrebă el, arătând teancul.

— Ești bun să mă lași singură ?

— Adineaori ți-am propus un avans din salariu și mi-ai răspuns...

— Douăzeci de franci îmi ajung. Bineînțeles că tu nu poți înțelege așa ceva, tu...

Și-l privi drept în ochi.

— Economisesc tot ce câștig, auzi, totul ! Singurul meu lux e câte o carte, din când în când. Acum, lasă-mă aici, te rog, și vin să vă întâlnesc imediat.

— Dar, de ce ?

— Este clar, nu ? spuse ea pe nerăsuflăte, enervată fiindcă i se păruse că deslușește o nuanță de dispreț în cuvintele lui.

— De ce îți economisești toți banii ?

— Nu te privește.

Vorbeau pe un ton scăzut, calm și totuși se provocau unul pe celălalt și tensiunea între ei creștea. Doamne, cât îl detesta ! Ar fi vrut să țipe, să-l bată, să-l umilească.

— Cum ! Asta nu mă privește ? repetă el pe un ton amenințător. Ba da, din contră !

— Și de ce mă rog ? întrebă ea ridicându-și bărbia și fixându-l.

— Pentru că sunt patronul tău...

— Eroare ! E bunica ta.

— Eroare ! Eu sunt, rectifică el cu o voce șuierătoare. Te plătește atât de prost încât ești obligată să economisești fiecare centimă ?

— N... nu...

Era năucită. Deci cu el trebuia să se socotească...

— Nu, repetă ea, nu-i vorba de asta. Dar trebuie...

— De aceea nu te machiezi ? De aceea îți faci singură rochiile ?

— Și ce te privește asta ? Te îndoiești de cinstea mea, cumva ? Ți-e frică că aș fi tentată... ?

— Nu. Dar mă intrigi, trebuie s-o mărturisesc...

— Sunt o fată cinstită, fii sigur, protestă ea, tremurând de o furie reținută. Nu iau decât ce-mi aparține. Acum, lasă-mă singură, te rog, adăugă ea cu o voce gătuită.

— În sfârșit, v-am găsit ! strigă Christina, făcându-și apariția pe scară. Tocmai mă întrebam...

Dintr-odată, conștientă de tensiunea aproape palpabilă care domnea între ei, se întrerupse. Renata se întoarse, încă tremurând, dar forțându-se să respire profund pentru a-și regăsi calmul. Încet, Christina se apropie de ei. Uitându-se la punga enormă îndesată cu cărți, Renata zâmbi puțin forțat.

— Unchiul tău tocmai îmi spunea că ești pe cale să golești magazinul. Văd că avea dreptate.

— Doamne, Dumnezeuule ! spuse Greg, câte ai cumpărat ?

Și el își regăsi calmul. Dar Renata simțea că fierbe. Categorie, considera că n-a terminat încă cu ea. Fără îndoială, va reîncepe mai târziu...

— Nici n-am socotit, răspunse Christina cu dezinvoltură. Și dumneavoastră, Renata, ce ați ales ?

— „Cucerirea castelului” spuse Renata indicându-i pe Dodie Smith. Ai citit-o ?

Christina o răfloi repede.

— Nu, răspunse ea. E bună ?

— Este genul de carte pe care o poți reciti de douăzeci de ori. Mereu găsești câte ceva nou, și eu n-o aveam. O să ți-o împrumut.

— Mulțumesc.

Greg înșfăcă atunci teancul de cărți pus pe jos și se îndreptă spre scară.

— Așteaptă, strigă Renata, trebuie să le pun la loc !

— Prea târziu, spuse el fără să se oprească. Voiam să mi le procur de o mie de ani.

Christina îl urmă, cu albumul în mână.

— Așa cum îl văd, cred că-l va plăti și pe ăsta, exclamă ea râzând.

Derutată de această imixtiune în viața ei particulară, Renata rămase o clipă în urmă, ca să se mai gândească la cearta lor. Atitudinea lui Greg i se părea de neînțeles.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă Christina, când o văzu că apare în capul scării.

— Nimic, răspunse Renata, încercând să schițeze un surâs. Știi că, răsfoind toate cărțile astea vechi, am pierdut noțiunea timpului. Doamne, e aproape ora patru și jumătate.

— N-are nici o importanță. Mai avem niște curse de făcut.

— Nu trebuie să uităm cărțile pentru bunica ta, îi reaminti Renata.

Hoinăriră puțin pe la soare, apoi intrară într-o altă librărie de unde Renata alege zece romane politice.

— Unde e magazinul de țesături ? o întrebă Greg pe nepoata lui, când ieșiră din librărie.

— Oh ! Vrei ? spuse ea luându-l de braț. Pe aici... nu e prea departe.

Renata îi urma, cu un pas mai domol. Ajunși în fața prăvăliei, o așteptară. În timp ce Christina, încântată, privea vitrina, Renata îi întinse moneda ei de douăzeci de franci, spunându-i cu vocea seș-zută :

— Atât face. Prețurile sunt scrise pe cărți. Poți să verifici.

Fără să-i răspundă, îi întoarse spatele.

— Hai, intră, îi spuse nepoatei sale. Despre materialul ăsta bleu e vorba ? Mi se pare chiar foarte frumos... Cumpără cât ai nevoie, adăugă el adresându-se Renatei.

— Trei metri sunt de ajuns, răspunse ea.

El era furios. Și ea la fel. În clipa asta se detes-tau reciproc.

— E timpul să ne întoarcem acasă, le spuse el, când fetele terminară de ales. Nu vreau să fim prinși în aglomerația sfârșitului de zi.

Și se îndepărtă cu pași mari, urmat de cele două fete.

— Ce după-amiază nemaipomenită ! strigă Chris-tina. Nu găsiți, Renata ?

— Chiar așa, o asigură aceasta surâzând.

În acest moment, o văzu pe Christina holbându-și ochii și făcând o strâmbătură groaznică.

— Ce este... ? începu ea.

— Este „ea” ! îi suflă Christina.

Destul de departe încă, un cuplu se îndrepta spre ei. Intr-un mod pe care Renata îl găsi puțin teatral, femeia se opri.

— Scumpule ! îl chemă ea.

Cu un reflex involuntar, Renata o luă pe Christina de braț și o opri.

— Cine este ? întrebă ea, fără a părea că dă o atenție deosebită.

— Virginia, iubita unchiului Greg, răspunse Christina care-și recăpătase sângele rece.

— Văd, spuse Renata. Cred că vor să stea de vorbă puțin. Ce câine frumos are !

Greg nici măcar nu-și întorsese capul să vadă unde au rămas ele. Poate ne-a și uitat, își zise Renata cu speranță și începu să privească vitrina celui mai apropiat magazin, situat în fața unei cofetării.

— Pot să cumpăr niște bomboane pentru Granny? între Christina. Le adoră.

— Bineînțeles. E o idee bună. Ți-au rămas destui bani ?

— Da.

După ce Christina dispăru în magazin, Renata rămase cu nasul băgat în vitrină, observând totodată grupul oprit la câțiva pași. Deci, asta era faimoasa Virginia... Brună, zveltă, îmbrăcată după ultima modă, într-o tunică lungă de mătase albastru electric, căzând în pliuri pe un pantalon alb strâmt și cu sandale cu tocuri foarte înalte, tânăra femeie era fermecătoare.

Văzându-l pe Greg îndreptându-se spre ea, își întoarse privirea ca să n-o prindă că-l observa prin vitrină.

— Unde este Christina ? o întreabă el.

— În cofetărie. Vrea să-l ducă ceva bunicii ei. Dar e lume multă și probabil mai întârzie câteva minute

— Atunci vino să-ți prezint câțiva prieteni.

— De acord.

Și îl urmă până la cuplul care aștepta cu o indiferență studiată. Virginia, în mod fățiș, o studia pe Renata cu o privire de gheață... Nu era ceva nou pentru Renata. Expresia asta o zărise deseori și în ochii altor femei. Dar de data asta, fără să înțeleagă prea bine de ce, fu de-a dreptul încântată.

VI

Nu prea era ușor să te arăți amabilă, gândea Renata. Frumoșii ochi ai Virginiei, de un albastru profund, aproape violet, împodobiți cu gene dese și lungi, căpătaseră o strălucire metalică. Această ostilitate evidentă ar fi demontat-o pe o alta. Dar Renata era în stare să-i facă față. Sigur, nu era atât de elegantă ca adversara ei, dar avea alte atuuri care contrabalansau din plin caracterul afectat al celeilalte.

— Bună ziua, spuse ea cu un surâs cald.

Bărbatul, Jan Mannering, era un văr al Virginiei. La prima vedere, părea chiar simpatice. N-avea nimic dușmănos în atitudinea lui, ba dimpotrivă. Strângerea lui de mână se prelungi cam prea mult, după gustul Renatei.

— Domnișoara Page se ocupă deci de bunica ta și de Christina? îl întrebă Virginia pe Greg ca și cum ar fi continuat o conversație. Trebuie să fie foarte plăcut pentru dumneavoastră, adăugă ea la adresa Renatei. Turnul este un loc minunat în timpul verii.

— N-am sosit decât ieri și încă n-am apucat să vad totul. Dar sunt sigură că-mi va place foarte mult.

— Intotdeauna te-ai o upat cu așa ceva ? o întrebă Virginia.

„Mă pune la locul meu” gândi Renata „și foarte politicoș. Tânăra fată de familie bună care cata-dicește să se intereseze de membrii personalului...”

— Nu, răspunse scurt.

— Rămâi mult timp, Jan ? întrebă Greg.

— Numai câteva zile. Plec apoi în Statele Unite pentru cincisprezece zile. Dăm o recepție vineri, adăugă el întorcându-se spre verișoara lui. Ginny, ar trebui s-o invităm și pe Renata...

Virginia îi aruncă o privire veninoasă.

— Foarte amabil din partea voastră, zise Greg cu o lucire de amuzament în priviri.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru propunerea dumneavoastră, spuse Renata privind-o pe Virginia, ca și cum ea, nu vărul ei, ar fi invitat-o, dar mi-e teamă că nu am ce îmbrăca...

— Oh, veniți așa cum sunteți ! exclamă Jan.

— Dragă, așteaptă ! spuse Virginia bătând din gene. N-ai auzit-o pe Renata ? A găsit un mijloc discret de a ne face cunoscut că nu vrea să vină. Nu insista. Și pe deasupra, nici nu cunoașteți pe nimeni, Renata.

— Vă mulțumesc, totuși. Oh, trebuie să plec s-o caut pe Christina ! Se va întreba unde am dispărut. Scuzați-mă !

Cu un surâs se îndepărtă în direcția cofetăriei. Farmecul Virginiei era numai o fațadă. Ea și Greg se potriveau de minune.

Seara era minunată. Imediat după cină, cele două fete se hotărâră să joace tenis, în timp ce doamna Masters va privi la televizor. Greg dispăruse. După ce se despărțiseră de Virginia și vărul ei, cumpărase două mingi de tenis... Și nu se mai pomenise nimic de recepție.

În timpul mesei, sunase James Harlow. Fidel promisiunii pe care o făcuse Renatei, el ținea legătura cu Neil și voia să știe dacă ar putea s-o viziteze în weekend-ul următor. Reușise să-l convingă să mai amâne cu o săptămână.

Inchisese, destul de prost dispusă, simțind că nu-i ducea deloc dorul și că nu-l va putea iubi niciodată. Îl considera doar un prieten, și atât. Avea multe calități, dar nu fusese în stare s-o facă să se îndrăgostească de el.

— Pe aici, Renata.

Christina își pusese o fustiță și o bluză albă. O conduse pe Renata spre scară, apoi printr-o serie interminabilă de culoare. Renata nu mai știa unde se afla. Traversară o grădină închisă și sosiră la terenul de tenis, înconjurat de pomi înalți.

Pe o latură se găsea o bancă pe care se așezară pentru a-și schimba încălțămintea.

— Sper că joci bine, zise Renata încheindu-și și-returnedurile.

— Nu prea. Dar o să mă învățați, nu-i așa?

— O să fac tot posibilul.

O privea pe adolescenta care sârcea nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt.

— După părerea ta, lucrurile evoluează bine?

- Ce vreți să spuneți ? făcu Christina perplexă.

- Termin prima mea zi de lucru la Turnul Vulturului. Am stat de vorbă, am jucat diverse jocuri, am cutreierat librăriile din York și acum vom juca tenis. Mai avem douăzeci și șapte de zile în față până la încheierea „perioadei de probă”. Crezi că o să mă suporti ?

Christina reflectă puțin.

- M-am purtat îngrozitor, nu-i așa ? spuse ea făcând o strâmbătură.

- Puțin, admise Renata cu un surâs care-i lumina chipul.

- Nu faceți pe mironosița ca altele ! Era nevoie de cineva tare ca dumneavoastră ca să-mi spună în față adevărul. Ah, și ați nimerit direct la țintă ! Am simțit imediat că aveți dreptate. Și... să știți că v-am îndrăgit chiar foarte mult.

Și roși.

- Scuzați-mă. Devin sentimentală !

- Eu nu, replică liniștit Renata. Și eu te plac foarte mult. Atunci, va merge ? Hai întâi să facem doar niște schimburi de mingi !

După câteva minute, Renata realizează că micuța era o jucătoare de forță, dar că nu-și dădea deloc interesul. Atunci o făcu să alerge după câteva mingi și o învăță să aprecieze mai bine distanțele. Încurajată de sfaturile ei binevoitoare, Christina prinse încetul cu încetul gustul jocului.

Când terminară partida, se opriră să-și tragă puțin sufletul. Christina scoase din sacul ei un termos cu suc de portocale. Stând jos și răcorindu-se, tre-

cura în revistă fiecare minge a partidei. Christina înțelegea repede. Cu o elevă ca ea era o plăcere să-i arăți !

Mai făcură două seturi. Christina se deplasa acum mult mai repede și trăgea lovituri din fundul terenului. Ultimele game-uri fură aprig disputate și Renata abia reuși să câștige.

— Milă ! Nu mai pot ! strigă Renata. Mai ai suc de portocale ?

— Credeți că în ritmul ăsta, o să am în curând silueta dumneavoastră de zeiță ? se interesă râzând Christina.

— Dacă nu mor înainte, da ! gemu Renata măsându-și gleznele. Lasă-mă să respir puțin !

— De acord, îi spuse Christina întinzându-i paharul plin. Ia uite-l pe unchiul Greg !

Renata își ridică privirea și-l văzu depășind arborii pentru a se îndrepta cu pași mari spre ele. Știindu-se acum în serviciul lui, se întreba dacă nu cumva venise să verifice modul cum își îndeplinea obligațiile. Să încerce să-mi zică ceva ! gândi ea. Și la urma urmei, era trecut de opt seara. Chiar el îi spusese că nu trebuie să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru...

— De ce nu joci și cu el ? îi sugeră ea Christinei.

Aceasta se ridică dintr-un salt.

— Hei ! unchiule Greg ! Facem o partidă ?

— O să te fac praf, pisicuța mea, obiectă el surâzând larg.

— Vom vedea, spuse Christina, întinzându-i racheta Renatei. Hai.

Renata urmărea partida, tot gândindu-se la invitația de poimăine. Sigur, lumea lui Greg și a Virginiei nu era și a ei. Dar era totuși vexată de modul subtil folosit de Virginia ca să-i sugereze că nu are ce căuta acolo. Virginia nu dorea s-o vadă la petrecere, asta era sigur.

Renata era bucuroasă s-o vadă pe Christina jucând din tot sufletul. Scorul nu avea nici o importanță. După căldura infernală din timpul zilei, adia o briză ușoară și se făcuse plăcut, iar ultimele raze ale soarelui poleiau în aur frunzele pomilor.

— Oh ! gemu Christina. Mingea este în teren, unchiule Greg, privește ! Nu-i așa, Renata ?

— Da, răspunse Renata care în fond nu urmărea partida decât cu un ochi.

— Bine ! Îți dau punctul, șmechero. Egalitate. Ah, femeile, bombăni el revenind pentru serviciu.

Câteva minute mai târziu, partida se terminase și, bineînțeles, Greg câștigase.

— Mi-ar place să-mi măsoar acum puterile cu tine, îi propuse el Renatei.

— Vrei să faci o partidă cu mine ?

— E clar ; mi se pare...

— Hai, Renata ! Arătați-i ce sunteți în stare ! Joacă bine, te previn, unchiule Greg.

El ridă ironic dintr-o sprânceană.

— Te cred. Și mai știu că, în cazul unei mingi contestate, veți fi amândouă contra mea !

Renata se ridică încet și se întinse. Se bucura de ocazia acestei partide. Nu pusese totul la bătaie în jocul cu Christina, la fel ca și Greg, de altminteri. Dar cu el, totul va fi diferit. Era un veritabil atlet. Și pe urmă, se dădea între ei acea luptă ascunsă, acea provocare subtilă care o electriza. Dintr-o dată se simți plină de viață, arzând de nerăbdare. Era gata și era hotărâtă să-l bată.

— Facem o partidă în cinci seturi? întrebă ea cu dezinvoltură, ca și cum asta n-ar fi avut nici o importanță.

— Ai o energie de invidiat, remarcă el pe un ton lejer, protector.

— Eu voi fi arbitru, spuse Christina, cocoțându-se pe spătarul băncii.

— Asta mai lipsea! suspină Greg.

Aruncă o monedă în aer, pentru a trage la sorți serviciul. Acesta îi reveni Renatei. Inspiră profund și se plasă la linia din fund a terenului. Probabil că era mai puternic decât ea. Cu atât mai rău. Ea o să câștige acum.

*
*   *

O oră mai târziu erau la egalitate. Două seturi jucate.

— Joci chiar foarte bine, spuse Greg cu o privire aproape acuzatoare.

— Și tu la fel.

Era moartă de oboseală, toți mușchii o dureau. Dar se forța să-și păstreze un aer degajat.

Christina îi privea, cu ochii holbați, scoțând scurte exclamații când și când. Își dădea seama că e vorba de o bătălie pe viață și pe moarte, fără menajamente. Smash-urile lui Greg erau percutante, dar Renata avea mai multă practică și reflexe fulgerătoare.

— Servești? întrebă el cu o vagă ironie.

— Gata.

Și se întoarse la locul ei, ca și cum totul era în ordine. Era rândul ei să servească. Își puse toată forța în această primă minge a serviciului care pocni ca un bici. Era imposibil s-o parezi. Cincisprezece puncte pentru ea. Râse în sinea ei. Va câștiga această partidă, acum era sigură. Și Greg își va pierde repede acest aer batjocoritor care o exaspera.

În curând fură la egalitate, la patruzeci de puncte. El îi trimise o minge tăiată, foarte dificilă, pe care reuși s-o pareze. Renata vru să se plaseze în centrul terenului pentru a preîntâmpina următoarea lovitură, dar se împiedică și își suci glezna. Se ridică imediat, dar totul se învârtea în jurul ei. Capul îi răsună ca o tobă și o durere pătrunzătoare îi încheștase piciorul. Simți că se prăbușește. Dar două brațe solide o înconjură și o ridică.

— Nu mișca, spuse Greg ducând-o până la bancă și întinzând-o pe ea.

Cu fața palidă de îngrijorare Christina se aplecă asupra ei.

— Piciorul meu... spuse Renata cu o voce slabă. mi-am sucit piciorul.

— Nu vorbi, se auzi vocea liniștitoare a lui Greg. E vina mea.

— Nu, a mea, șopti ea. Am alunecat prosteste. Simțindu-se mai bine, se așează.

— Nu e nimic, vă asigur.

— Meciul e nul, spuse Greg. Nu mai e cazul să terminăm azi partida. Poți să mergi ?

— Ah, da ! Așa cred.

— Christina, comoara mea, ia rachetele și încălțăminteia Renatei. O s-o ajut să urce.

— De acord.

Și într-un mod foarte natural, Greg se ocupă de restul. Își trecu brațul în jurul taliei Renatei și o ajută. Tânăra nu se putea împiedica să se întrebe ce-ar fi zis fermecătoarea Virginia dacă i-ar fi văzut așa. Christina le-o luă înainte și dispăru.

— Merg bine acum. A fost numai o mișcare greșită.

— Niciodată nu te dai bătută, nu-i așa ? o întrebă el.

— Ce vrei să spui ?

— Știi prea bine.

Ea decise să ignore subînțelesurile.

— Inutil să mai dăm vreo atenție acestui incident ! Privește, pot chiar să merg singură.

Se desprinsese ușor și făcu câțiva pași fără să șchio-păteze.

— Un mușchi întins, nimic altceva. Măine nu se va mai observa nimic.

— Vei fi deci gata de atac pentru recepție ?

— Dacă o să merg... da...

— De ce n-ai merge ? spuse el, deschizându-i poarta.

— Credeam că m-am făcut înțeleasă.

Văzând că nu-și poate stăpâni o strâmbătură de durere, o luă din nou de braț.

— Încetșor !

— Nu-i nimic, spuse ea degajându-se. Mulțumesc.

— De ce nu vrei să mergi ? Pentru că n-ai nimic potrivit să te îmbraci ? Acest gen de scuze nu stă în picioare.

— În cazul meu, da. Mi-ai văzut unica valiză. Garderoba mea e ultralimitată și foarte simplă. De altfel nu sunt o modernă. Nu beau, nu fumez, nu mă machiez... cum ai și remarcat adineaori.

— A fost deplasat din partea mea, Renata, și te rog să mă scuzi.

— Prietena dumneavoastră, domnișoara Mannering a și subliniat, pe bună dreptate, că nu m-aș simți la locul meu...

Tulburați de tensiunea care-i învăluia de câte ori erau singuri, urcau încetșor scara. Numai de nu mi-ar mai vorbi de această recepție, își spuse Renata. În fond, Virginia era gazda și, în mod vădit, n-avea nici un chef s-o vadă. Renata prefera să citească o carte bună sau să privească la televizor. Greg nu înțelegea asta, își dădea bine seama. Erau făcuți unul pentru altul, Virginia și el.

Văzând-o cum şchiopătează, îi luă din nou braţul. Şi, parcă o descărcare electrică îi străbătu pe amândoi. O lăsa imediat.

— Eu... eu o să mă duc în camera mea, să mă spal pe mâini, se bâlbâi ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

Erau pe palier. Renata credea că el se va duce direct în salon, dar el o acompanie până la uşa camerei ei.

— Mulţumesc pentru partidă, murmură ea, chiar dacă n-am terminat-o. Poate, într-o altă zi...

— Da, spuse el deschizându-i uşa. Încearcă să nu mai adormi din nou cu lumina aprinsă.

— Ah... !!

Uluită, îl privea fix.

— Când m-am dus să mă culc, spre miezul nopţii am văzut lumină pe sub uşă.

Renata roşi violent.

— Am bătut încetişor, spuse Greg plin de amabilitate. Nu mi-ai răspuns. Temându-mă că eşti bolnavă, am deschis fără zgomot uşa. Dormeai cu pumnii strânşi. Pe patul tău erau trei reviste, gata să cadă pe covor. Le-am pus pe noptieră, termină el surâzând, şi am stins veioza. Nici n-ai mişcat.

— E adevărat. M-am întrebat, dimineaţă când m-am trezit, ce s-o fi întâmplat... dar apoi am uitat... Mulţumesc.

— Vii în salon când o să fii gata ? Bunica mea bea în general cafea cu biscuiţi înainte să se culce şi îi face plăcere să aibă companie atunci.

— Bineînţeles. Vă reîntâlnesc în câteva minute

Și închise încet ușa. Piciorul n-o mai făcea să sufere. Spălându-și fața și mâinile, nu putu să nu-și aducă aminte de scena de la tenis, de puterea cu care Greg o ridicase în brațele lui... de curioasa expresie de neliniște pe care i se păruse că i-o citește pe față... Hai că devenise ridicolă să-și imagineze asemenea lucruri !

Cineva bătu la ușă. Era Christina care-i aducea sandalele.

— Vă e mai bine acum ? întrebă ea neliniștită.

— Oh, da ! Mulțumesc. Și mai am și pretenții de profesoară ! În fine, să nu ne mai gândim. Re-luăm mâine, dacă nu cumva n-o să mergem la scăldat.

— O să-l rog pe unchiul Greg să-mi cumpere o bicicletă.

Renata începuse să râdă.

— Nu abuza ! Mingi de tenis, material de rochie, tone de cărți... o să se întrebe unde o să ajungem.

— Adevărul este că nu-i pasă. A spus...

Și se opri brusc.

— Ce a spus ? întrebă Renata cu o indiferență prefăcută.

— A, nimic ! Nu era pentru urechile mele, mormăi Christina. S-a nimerit că l-am auzit vorbind cu Granny și...

— În acest caz, mai bine nu-mi spune, zise Renata. Sunt gata. Vii în salon ?

— Da. Dar prinse de atâtea lucruri noi, Renata, am uitat de lecția mea de franceză.

— Nu e prea târziu. Spune-mi ceva în franceză...

— Mă lansez !

Și începu să-și povestească ziua. Renata o incită punându-i întrebări. Micuța avea un accent îngrozitor, dar vocabularul ei era destul de bogat și înțelegea aproape tot ce-i spunea Renata. Nici nu-și dăduseră seama, atât de absorbite erau de conversația lor, că rămăseseră pironite pe culoar. Auzind că se deschide ușa salonului, tresăriră.

— Oh ! spuse Christina, văzându-l pe Greg că se apropia, vorbeam franțuzește.

— Închipuie-ți că mi-am dat seama. V-am auzit din salon. Biata ta bunică vă credea pe amândouă uitate prin cine știe ce încăpere din subsolul castelului. Dacă nu vrei să te certe în limba franceză, du-te repede la ea.

— Aș paria că nu este în stare, replică Christina cu tupeu.

Rizând, se feri de mâna gata s-o plesnească peste fund și fugi în salon. Doamna Masters privea la televizor. Văzându-le, privirea ei blândă se luminează.

— Hai, scumpa mea, spuse ea Christinei, făcându-l semn să se așeze lângă ea pe canapea, povestește-mi cum te-ai descurcat azi.

Renata se așează pe un fotoliu. Greg nu le urmăse. Pe un platou, lângă bătrâna doamnă, se găsea o cafetieră, cești și o cupă plină de biscuiți în ciocolată. Abia era ora zece și noaptea aproape se lăsase. Strălucirea apusului se mai reflecta slab în geamuri. Atmosfera era pașnică.

— Cum îți merge piciorul, micuța mea ? întreba deodată doamna Masters.

— Oh ! foarte bine, doamnă. N-a fost mare lucru. Mai mult m-am speriat.

— Perfect. Atunci asta nu te va împiedica să mergi la familia Mannering ?

Renata o privi mirată. De ce i-o fi povestit Greg de petrecere ?

— Am toate motivele să nu merg, răspunse ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ?

— Eeh... știți... nu sunt prea modernă, spuse ea rezervată.

— Am înțeles că n-ai o toaletă potrivită.

— Da, un motiv în plus...

— Dar, micuța mea, ți-am vorbit de acele încântătoare rochii de la Fortuni. Nu era o propunere în vânt ! Trebuie neapărat să le probezi !

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră doamnă, dar... nu voi cunoaște pe nimeni...

— Îl cunoști pe Greg, ai întâlnit-o deja pe Virginia și pe vărul ei Jan. Greg crede că te-a plăcut chiar foarte mult.

— Părea foarte simpatic, aprobă Renata.

— Ah, dacă m-ar fi invitat pe mine, n-aș mai face atâtea mofturi ! spuse Christina cu un aer în-ciudat.

— O să crești mare și o să fii și tu invitată !

— Mereu mi se spune așa ! În fine, dacă o să mergeți, Renata, o să-mi povestiți în amănunte și bineînțeles în limba franceză.

— Foarte bună idee, spuse Renata. O să iau chiar un brevet pentru noua metodă „Învățați franceza fără lacrimi”.

— Atunci, vă duceți?

— Nu prea cred. Aș prefera să rămân acasă și să citesc o carte.

— Sunt fericită că consideri Turnul drept căminul tău, spuse doamna Masters, dar te asigur că trebuie să și ieși. Nu vreau să te simți reținută de prezența mea. Weekend-urile și serile îți aparțin.

— Sunteți foarte amabilă cu mine, doamnă.

Ușa se deschise și Greg intră. Christina sări-ca să i servească cu cafea.

— Nu reușim deloc s-o convingem pe Renata să meargă mâine la recepția familiei Mannering, spuse doamna Masters privind-și nepotul. Fă-mi plăcerea, Renata. Du-te să încerci una din rochiile mele și vino să te vedem. Așa-i că știi unde sunt puse, Christina? Du-te cu ea. Cafeaua vă așteaptă.

— Veniți, Renata.

Christina o conduse pe niște scări și culoare pe care Renata nu mai fusese încă, înainte de a deschide o ușă. Încăperea nu avea ferestre. Pe trei laturi erau montate dulapuri, iar a patra latură era ocupată de o comodă. Christina deschise un dulap și scoase un sul enorm de mătase pe care-l scutură. Renata nu-și putu reține o exclamație de uimire văzând cum acesta se transformă sub ochii ei într-o rochie de vis, lucrată dintr-o mătase ruginie, plisată mărunt. Croiala simplă a corsajului sublinia eleganța modelului și suplețea materialului.

— Este minunată, șopti ea, fermecată, luând între degete jupa rochiei care se deplie cu un foșnet plăcut.

— Priviți, spuse Christina. Mai sunt o mulțime.

Renata aruncă o privire în dulap, unde străluceau palid alte suluri mătăsoase, de culori diferite : bleu-turcoaz, verde jad sau roșu aprins.

— De necrezut ! spuse ea luând rochia. O s-o încerc.

— Minunat ! exclamă Christina un minut mai târziu, văzând-o cum se privește în oglindă. S-ar zice că a fost făcută pentru dumneavoastră.

Renata se învârti și rochia o învălui ca un nor mătăsos, apoi se opri. Pliurile se așezară la loc, subliniindu-i perfecțiunea siluetei.

— Hai, s-o vadă și bunica ta.

— Hm, făcu Christina aruncând o privire spre picioarele Renatei... sandalele nu prea merg. Așteptați... Încălțăminte e în dulapul acesta. Ce număr purtați ?

— 39.

— Merge, strigă triumfal micuța scoțând o pereche de sandale din saten negru a căror baretă era ornamentată cu o fundă argintie.

Aveau aerul puțin desuet, ceea ce mergea de minune cu rochia. Renata le puse și își dădu seama spre marea ei surpriză, că-i veneau perfect și erau chiar foarte comode.

— Extra, o asigură Christina. Trebuie neapărat să mergeți la recepția asta. Numai și pentru a o

face pe Virginia să crape de gelozie ! Oh, iertare
nu ar fi trebuit să spun asta !

— Chiar așa, spuse Renata cu severitate.

— Nu pot s-o sufăr.

— Mi-am dat seama.

— Dar, declară micuța, niciodată...

— Dacă ai fi văzut ieri ce mutră ai făcut, când
ai văzut-o. Se observa de la o poștă ! Nu poți să-
i tubesti pe toți, sunt de acord. Important însă e să
nu se vadă asta.

— Și totuși, spuse Christina, își pierde o mulțime
de timp făcându-mi cadouri. E nebună după un-
chiul Greg.

— Asta nu mă privește pe mine, scumpa mea...

— Atunci de cine vreți să vă vorbească ? făcu co-
pila cu o anume logică. Granny o place, iar unchiul
Greg e îndrăgostit.

— Fără îndoială că e foarte drăguță, zise Re-
nata cu vioiciune. Și are un câine superb.

— Oh, e al mamei ei, dar îi place să iasă cu el
ca să-și arate rochiile...

— Recunoaște că ținuta ei era foarte elegantă
și-i venea de minune. De altfel, dacă vrei, ți-aș
putea face una la fel.

— Oh, adevărat ?

— Sigur. Hai să ne întoarcem în salon. Mai vor-
bim mâine.

Odată ajunse în fața ușii, Christina luă un aer
solemn.

— Așteptați, o să vă anunț. Gran va fi încân-
tată.

— Domnișoara Renata Page ! trâmbiță ea dând ușa de perete.

Renata intră. Greg se găsea la fereastră, uitându-se afară. Se întoarse încet spre ea. Timp de câteva secunde se priviră intens, uitând de restul lumii.

Bătrâna doamnă fu cea care rupse farmecul.

— Ești frumoasă ca o cadră, Renata. Vino să te admir mai de aproape.

În această rochie vaporosă, Renata avea impresia că plutește prin nori.

— Niciodată nu m-am gândit să văd pe o alta îmbrăcată în rochia asta. Ce de amintiri îmi stârnește ! Nu-i așa Greg, că este fermecătoare ?

— Categorie, răspunse el fără nici un pic de căldură.

— Oh, doamnă Masters, este fantastică. O rochie de vis ! Vă mulțumesc că mi-ați permis s-o încerc.

— Vino să te așezi, Renata și să-ți bei cafeaua. S-a făcut răcoare.

— Dar n-aș îndrăzni niciodată...

— Prostii ! Rochiile astea nu se șifonează. Insist s-o îmbraci și să te duci la recepție.

— Dar e imposibil ! Am spus deja că nu mă duc.

— Ce importanță are ? Vor fi încântați, nu-i așa Greg ?

— Bineînțeles, răspunse acesta după o scurtă ezitare.

Renata își ridică ochii spre el. Greg rămăsese lângă fereastră.

— Va fi multă lume, reluă el. Atunci... o persoană în plus sau în minus...

— Cred că o să mă las convinsă, murmură Renata.

— Ce idee bună ! urlă Christina. Și o să-mi povestești totul... în franceză.

Văzând aerul mirat al unchiului ei, Christina îl puse la curent cu hotărârea pe care o luaseră de a vorbi în fiecare zi franțuzește. Apoi conversația își schimbă cursul. Christina puse pe tapet subiectul blecetei.

— O să mă gândesc, îi promise Greg. Dar, până atunci, nu crezi că e timpul să te duci la culcare ?

Doamna Masters se ridică de asemenea.

— Mă retrag și eu, scumpii mei. Sunt obosită. Christina, vrei să-mi dai brațul până la camera mea ? Bună seara, Renata.

— Bună seara, doamnă. Nici eu nu mai întârzii.

Nu avea intenția să rămână o secundă în plus cu Greg. După ce aranjă cu grijă ceștile pe platou, se pregătea să iasă când el o opri.

— Nu pleca încă, Renata. Aș vrea să-ți spun ceva.

VII

Greg voia să-i mai vorbească oare de serată ?

— Vreau numai să-ți spun cât de mult apreciază bunica mea prezența ta la noi.

Renata era departe de a se aștepta la un asemenea compliment, așa că-l privi mirată.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Și ai făcut deja mult pentru Christina. Nu știu cum ai reușit, dar s-a schimbat deja în bine de când ai venit la noi.

— Nepoata ta este, o tânără deosebit de inteligentă. Care are tendințe să-și lase mintea să lenevească. Are mare nevoie să fie împinsă ca să realizeze ceva. O să fac tot ce pot, atât timp cât mă voi afla aici.

— Îți mulțumesc dinainte.

Parcă se semnase un armistițiu între ei. Atunci Renata îndrăzni :

— Pot să-ți vorbesc sincer ?

— Te rog.

— După părerea mea, Christina e prea singură. N-are camarade sau prietene de vârsta ei ?

Greg se așază pe canapea, după ce-i făcu semn Renatei să facă la fel.

— Da, aprobă el, este o problemă serioasă. Prietenii ei stau în general la pension. Doar în timpul vacanțelor se bucură de prezența lor.

— Nu te-ai gândit niciodată s-o dați și pe ea la pension ?

— Ha da. Dar, vezi, după accidentul care a despărțit-o în mod brutal de părinții ei, bunica mea are tendința s-o superprotejeze... Poate reușești s-o convingi...

— N-am eu calitatea să fac asta, răspunse Renata.

— Cred totuși că te va asculta, o asigură el.

— Chiar crezi cu adevărat ? Nu sunt decât două zile de când am sosit aici !

— Ce importanță are ? Îți poți da seama imediat cu cine ai de-a face.

— Pentru că mi-o ceri, răspunse ea calm, voi face tot posibilul, dar cu mult tact. Oricum îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus.

Tochmai se scula când el o prinse ușurel de braț.

— Așteaptă un moment...

— Mai e ceva ?

— Da. E vorba de recepție...

— Ah ! Mă miram că n-ai pus încă subiectul pe tapet, remarcă ea puțin ironică.

— Ce vrei să spui ?

— Se pare că e obligatoriu să merg acolo.

— Nu e normală dorința noastră de a te distra în timpul tău liber ?

— Da, bineînțeles, mormăi ea. E foarte amabil din partea voastră.

- Aș dori să plecăm la ora nouă.
- Oh ! Mă iei cu tine ?
- Te gândeai să mergi pe jos ?
- Nu... La ce oră ne vom întoarce ?
- Cine știe ? spuse el privind-o cu un aer malițios. La ora două... trei... patru.
- Doamne, dar la ora unu deja cad de somn !
- Să vedem !
- Nu-mi plac mondenitățile, ți-am mai spus-o. Merg numai ca să-i fac plăcere doamnei Masters și, mărturisesc, de dragul acestei rochii irezistibile... Virginiei nu-i va face nici o plăcere să mă vadă, o știi bine.
- Exagerezi.
- Nu pot s-o blamez. Pentru ea sunt o străină... o subalternă, care este în plus...
- Asta te deranjează ?
- Pe mine nu... făcu ea încetitor, nevoind să spună mai mult.
- Văd, remarcă el.
- Renata se ridică.
- M-ar mira ! Dar nu are importanță. Voi fi gata la ora nouă. Mulțumesc că vrei să mă conduci acolo !
- Și făcu câțiva pași spre ușă.
- Așteaptă, spuse el ridicându-se la rândul său.
- Afară era întuneric, iar încăperea era scăldată în penumbră. Renata se întoarce pe jumătate, cu inima bătându-i puternic. Greg se găsea foarte aproape de ea.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea cu vocea întretăiată. Mai vrei să-mi spui ceva ?

— Nimic. Uită !

— Nu ai totuși obiceiul să vorbești, fără să ai nimic de spus.

Se simțea ca o pasăre hipnotizată de un șarpe. El nu o atingea, dar ea se simțea reținută prin mii de legături invizibile. Își ridică ochii spre el. Cu toate că purta tocuri înalte, el o domina cu un cap. Pentru prima oară în viața ei se simți mică, dezarmată. O trecu un fior. Greg îi cuprinse mâinile.

— Ți-e frig ?

— Nu.

Mâinile lui erau calde. Un val fierbinte o străbătu din cap până în picioare.

— De ce tremuri ?

— Rochia asta e foarte subțire.

— Te simt totuși foarte caldă...

— Lasă-mă, te rog !

— Nu înainte să-mi spui...

— Nu e nimic de spus ! strigă ea, încercând să se degajeze.

Greg o strânse mai puternic. O atrase spre el cu o mișcare lentă, irezistibilă. Renata își puse mâinile pe pieptul puternic, încercând să se apere. Dar, simțind că asta n-ar servi la nimic, încetă să se lupte.

Dintr-odată, totul se sfârși. O mânie ciudată păru că-l cuprinde pe Greg.

— Doamne, murmură el împingând-o aproape cu brutalitate. Mai bine te-ai duce la culcare, adăugă el cu o voce dură.

— Mai bine ai învăța să-ți tratezi politicos personalul ! îi azvârli ea sec, frecându-și brațele pe care degetele lui lăsaseră urme.

Ea ieși și, în mare grabă, străbătu culoarul până la camera ei unde se închise. Și ea era furioasă, nu atât contra lui Greg, cât contra ei. Când o atrăsese spre el, nu sperase din tot sufletul că o va săruta ?

Se apropie de fereastră ca să lase briza nocturnă să-i răcorească fruntea înfierbântată. Puțin câte puțin, își recăpătă calmul. Nu trebuie să acorde prea multă importanță incidentului. În fond, nu se întâmplase nimic. De ce Greg fusese cuprins dintr-odată de furie ? Pentru că nu reușise să se stăpânească ? Sau își imaginase că ea îl provocase ?

— Să-l ia dracu ! bombăni ea.

Se dezbracă de splendida rochie pe care o așeză grijulie pe comodă, făcu un duș și se strecură în pat fără a uita să stingă lumina. Câteva minute mai târziu, dormea buștean !

*

*

*

Vinerea, castelul era închis. Personalul se îngrijea să curețe și să aranjeze totul, înainte de afluența din weekend. Familia Masters avea în locuință un personal permanent redus ; sătenii erau folosiți

la vânzarea biletelor, întreținerea împrejurimilor castelului, la magazine și la chioșcul de răcoritoare.

Renata își petrecuse o parte din dimineață citindu-i doamnei Masters. Începutul după-amiezii era consacrat vizitării castelului în compania Christinei. Totul era remarcabil organizat și părea că merge ca pe roate. Renata fu surprinsă să vadă magazinele. Într-unul se vindeau obiecte de artizanat fabricate în regiune. Într-altul era un fel de bazar unde se găseau de toate : cărți poștale, cărți, miere, parfum, șervețele.

— Spune, Christina, dacă am reveni într-o zi când deschis, ca să vizităm ca adevărate turiste ?

— Oh ! Asta v-ar amuza ? făcu Christina, a cărei figură se luminase

— Sigur. Mergem mâine ?

— E o idee genială !

— Ne-am înțeles. Acum, la lucru. Să vorbim puțin franțuzește. Și apoi, ce preferi, tenis sau înot ?

— Înot.

— Stabilit !

Închiseră magazinul, înapoiară doamnei Masters heliul, și-și luară costumele de baie ca să meargă la piscină. Prinsă în vârtejul atâtor preocupări vâdate și plăcute, Renata uitase complet de recepție. Christina o luă astfel prin surprindere, spunându-i :

— Dacă aveți nevoie de niște farduri, să știți că puteți conta pe mine !

Tocmai se plimbau prin grădină. Doamna Masters îi invitase o verișoară ca să-și petreacă împreună

seara, iar cele două fete se echipaseră imediat după masă. Pe Greg nu-l văzuseră toată ziua.

— Farduri ! repetă Renata uimită.

— Da, pentru serată. .

— Oh, e adevărat ! Mulțumesc. Ce idee bună ! Dar... ce faci tu cu fardurile ?

— Unchiul Greg mi-a oferit o cutie magnifică cadou de Crăciun. Nu lipsește nimic din ea. Hai să ne întoarcem. O să v-o arăt. A trecut de ora opt. Trebuie să începeți să vă pregătiți.

— Ai dreptate. Trebuie să mă spăl și pe cap. Poți să-mi împrumuți un föhn ?

— Bineînțeles. Veniți !

Camera Christinei fu o revelație. Postere uriașe, reprezentând pe idolii pop, tapisau doi pereți. Cel de al treilea era acoperit de etajere, gata să se prăbușească sub greutatea cărților.

— Ce cameră frumoasă ai, Christina ! Și ce colecție de cărți ! Pot să vin odată să-ți cotrobăi prin bibliotecă ?

— Când veți dori ! N-ar fi mai bine să vă spălați părul în baia mea ? Vă instalez casca și apoi vă ajut să vă machiați.

— Ce idee bună ! Mă duc să-mi aduc lucrurile.

— Aveți o poșetă de seară, Renata ?

— Din păcate, nu.

— Am găsit în lucrurile bunicii o poșetă asortată cu rochia.

— Nu știu ce m-aș face fără tine ! exclamă Renata râzând.

Christina roși.

— Mă găsiți tiranică ?

— Deloc. Eu nu ies niciodată și sfaturile tale îmi sunt foarte prețioase.

O jumătate de oră mai târziu era aproape gata. Era ora nouă fără zece. Christina făcea un ultim retuş capodoperei ei.

— Sunteți fantastică, o asigură ea. Să văd ce mai lipsește ! Poate puțin fard de pleoape...

— Pune și puțin fard de pleoape, surăse Renata.

Se simțea o altă femeie. Se privi o secundă în oglindă. Pe chipul ei, pus în valoare de o tentă opacă de fond de ten, străluceau frumoșii ochi albaștri, împodobiți de genele lungi și dese.

— Sunteți într-adevăr fermecătoare, Renata.

— Mulțumesc, făcui aceasta cu o mică reverență comică.

— O să-mi povestiți totul ?

— Promit.

Soarele, încă puternic, aprindea reflexe ruginii în părul mățos și buclat al Renatei.

— Veniți. Trebuie să vă vadă și bunica.

— Bineînțeles.

Cu un pahar de sherry în mână, Greg aștepta în salon, pălăvrăgind cu cele două bătrâne doamne.

Era îmbrăcat într-un pantalon alb și o cămașă de mătase neagră deschisă la gât. Simplitatea îmbrăcămînții îi punea în evidență frumusețea staturii, umerii largi și picioarele lungi.

La intrarea lor, se întoarse spre ele. Renata avu impresia că i s-a tăiat răsuflarea privind-o... dar bineînțeles că nu putea fi decât o impresie.

— Ești gata ? o întrebă el.

— Oh ! Renata ! Ești adorabilă ! strigă doamna Masters. Nu-i așa, Beatrice ?

Lady Beatrice Lamb o privi cu un aer nostalgic.

— Îmi amintește de tinerețea noastră, Florence...
Îți amintești de serata aceea de la Campbell — Johnson ? Era prin anii '28 sau '29... ?

Cele două femei schimbă o privire elocventă

— Ah, da ! murmură Florence Masters, acel faimos bal...

— Regret că vă părăsesc, le asigură Greg sărutându-și bunica. Dar nu sunt sigur că vă putem asculta amintirile fără să roșim. Sper că ne vei vizita mai des, mătușă Beatrice ?

— Sigur, dragul meu. Distracție plăcută.

Timp de câteva momente, în mașină domni tăcerea. Odată ajunși pe șosea, Greg aprinse bricheta.

— Te deranjează fumul ?

— Deloc.

Renata privea pe geam. Văzând cum arborii defilează parcă în zbor pe lângă ei, avu reflexul tardiv să-și lege centura de siguranță. Greg făcu o mică strâmbătură, dar nu zise nimic.

— Ai anunțat că vin și eu ? reluă ea.

— Da. Am vorbit cu mama Virginiei. A spus că va fi încântată.

Renata își ascunse un mic surâs, gândindu-se la Virginia. Dușmănia pe care o citise în ochii ei violeți era reală, n-o inventase. Și în fond, la naiba cu

toate, în zice ea. Dacă tot fusese atât de proastă și se antrenase fără voia ei în această poveste, măcar să încerce să se distreze. Și se sprijini de spătarul scaunului hotărâtă să se destindă.

*

*

*

Locuința familiei Mannering era somptuoasă. Zidurile din piatră cenușie dispăreau sub vița viguroasă. Coborând din mașină, Renata auzi zgomotul vântului și răsfoierii năvălind pe ferestrele și ușile deschise, acoperind aproape sunetul muzicii. Dintr-o dată parcă nu mai avu nici un chef să se ducă, și probabil asta i se citi pe față, fiindcă Greg întrebă, încercându-și sprâncenele :

— Ce s-a întâmplat, Renata ?

— O, nimic ! răspunse ea cu un surâs forțat.

— Ți-e frică ?

Renata simți ironia cuprinsă în cuvintele lui. Fața i se înăspri. Ah, fără îndoială i-ar face plăcere s-o sperie ! Începu să râdă, cât mai natural posibil.

— Frică ? De cine ? De oameni ? Glumești ! Am căutat destui la dincurile pe care le serveam... Nu ti-am povestit ?

— Și îi lansa o privire provocatoare. Tocmai se pregătea să-i răspundă când...

— Greg, dragul meu, ce bucuroasă sunt că te văd !

Persona care apăruse pe peron era, fără îndoială, mama Virginiei. Deși un pic cam plinuță, era

încă foarte frumoasă, cu părul ei argintiu admirabil coafat și cu aceiași ochi violeți ca și fiica ei.

După ce o îmbrățișă, Greg făcu un pas înapoi.

— Chloé, permite-mi să ți-o prezint pe Renata Page. Renata, ea este doamna Mannering.

Stăpâna casei o primi pe Renata cu un surâs călduros și o strângere de mână energică. Dar sub privirea ei rece și atentă, tânăra fată se simți stânjenită.

— Intrați. A sosit aproape toată lumea. Ginny este în bibliotecă. O iau cu mine pe domnișoara Page ca s-o prezint.

Renata își urmă gazda într-o încăpere deosebit de zgomotoasă, în timp ce Greg dispărea în altă direcție.

Capetele se întoarseră spre cele două femei. Un bărbat se desprinsese dintr-un grup și se apropie de ele.

— Bună seara, Renata.

Era Jan, de-a dreptul seducător într-un costum gri și o cămașă de mătase în aceeași nuanță.

— Mă ocup eu de Renata, mătușă Chloé.

— Fă tu atunci prezentările, spuse doamna Mannering dispărând în mulțime.

— Ești fermecătoare, Renata, spuse Jan, luând două cupe de pe un platou pe care i-l întinse majordomul. Șampanie ?

— Cu plăcere, răspunse ea surâzând.

Mai mulți bărbați o studiau cu atenție. Femeile o făceau mai discret. Renata simțea că rochia ei făcea senzație. Zgomotul conversațiilor era asurzitor.

tor. Doi ferestrele erau deschise, căldura era sufocantă.

— Vad că te-ai decis, zise Jan, făcându-i cu ochiul.

— În cele din urmă, da.

— Rochia e splendidă. Credeam că n-ai nimic de habbrăcat ?

— Exact. Doamna Masters a insistat să mi-o împrumute. N-am putut rezista.

— Nici eu, spuse el surâzând. Vino să te prezint. Vad că faci ravagii, privește-l pe colonel !

Spunând asta, făcu semn din cap unui bărbat cu oamplele argintii care se detașase de un mic grup și o fixa pe Renata, ca și cum ar fi fost o apariție.

În jumătatea de oră care urmă, fu năucită de un vârtej confuz de nume, figuri, surâsuri, străngeri de mâini. Nici urmă de Greg. Probabil era pe cale să răsfoiască cărțile din bibliotecă împreună cu Virginia...

Totul i se părea artificial, prea strălucitor. Oamenii păreau că se află aici numai pentru a fi văzuți și a spune banalități. Bineînțeles că Jan era fermecător și încerca să se facă irezistibil. Dar Renata îi bănuia intențiile. O plăcea și precis că putea ceva la cale.

O conduse spre o terasă din spatele casei. Niste reflectoare luminau fațada și balustrada din piatră sculptată. Copacii erau luminați, ici și colo, de lanterne venețiene. În întunericul serii, care îi cuprindea cu încetul, perechile dansau pe peluză.

Jan o luă și, tot dansând, o antrenă departe de difuzoarele zgomotoase, spre desișul pomilor.

— Știi, îi destăinui râzând, că scumpa mea verișoară a făcut o adevărată criză fiindcă am îndrăznit să te invit ?

— Aș fi fost prea proastă ca să nu bănuiesc asta.

Sub arbori era întuneric beznă. Muzica se auzea în surdină, așa că puteau vorbi pe un ton normal. Dintr-odată, Jan o strânse în brațe și îi fură o sărutare. Renata se așteptase la asta, dar nu chiar atât de repede.

Se degajă râzând.

— Ei bine ! protestă ea, de asta m-ai adus aici ? Nu ți-e rușine ?

Pentru a o reduce la tăcere, o sărută din nou.

— De când ai venit, doream asta.

Sărutările lui n-o tulburau deloc. Din contră, ar fi dorit să vorbească din nou despre Virginia.

— De ce era Virginia atât de furioasă ? întrebă ea, cu un aer indiferent.

— Poftim ? murmură el, în mod vizibil cu gândul aiurea.

Ea își repetă întrebarea.

— Dar e foarte limpede, spuse el mângâindu-i mașinal umerii. A fost de ajuns să te vadă ca să se gândească că-l vei prinde în plasă pe prețiosul ei Greg. Trebuie să privești lucrurile în față, Renata. O bați de departe pe Virginia.

Și își aplecă capul cu intenția de a o săruta în căși. Ea reuși să scape de buzele lui lacome.

— Ești absolut senzațională, declară el cu o voce răsunătoare. N-am mai întâlnit o fată ca tine... Dacă am merge să ne plimbăm puțin? Știu un pavilion mic, nu prea departe de aici, unde am putea pălăvrăgi liniștiți...

— Nu sunt chiar așa naivă, dragul meu Jan, spuse ea cu un aer fals de ingenuă. Cum să știu dacă pot avea încredere în tine? Nu sunt decât o modestă salariată, nu uita asta.

— Ești o vrăjitoare, o adorabilă vrăjitoare mitică. M-ai înnebunit de tot. Spune-mi, adăugă el strângând-o la piept, a încercat deja să-ți faci curte?

— Cine?

— Greg, bineînțeles!

— Glumești?

— Deloc. Nu e de piatră, dacă o crezi pe Ginny. Renata auzise destule.

— E timpul să ne întoarcem, spuse ea îndepărtându-l cu hotărâre. Vreau să mă mai distrez și cu ceilalți.

— Te înșeli, inimioara mea, îți promit că o să te distrezi mai bine cu mine! În orice caz, un sfat: nu lăsa pe urme lui Ginny!

— Nu-ți fie teamă, îl asigură ea. În fond, tu mă ai invitat!

— Mi-a reproșat-o destul! bombăni el. Să trecem la un subiect mai vesel. Când ne putem revedea? Sunt aici până săptămâna viitoare. Ți-ar conveni duminică? Am putea merge să ne plimbăm prin împrejurimi.

— E o propunere foarte promițătoare. Telefona
ză-mi mâine.

Ar fi acceptat orice, numai să se poată apropia
de casă.

— Încă o sărutare ! o rugă el.

— Nu !

— Hai, nu fi așa rea ! spuse el, sărutând-o fără
voia ei.

Revenind, prima persoană pe care o văzu Renata
pe terasă fu Greg. Era singur, cu un pahar în mână,
arborând o figură întunecată. Îi privi gânditor cum
traversau peluza, în mijlocul perechilor care se în-
vârtteau în ritmul muzicii. Dar, înainte să ajungă
în apropierea lui, se întoarse și intră în casă.

VIII

Era ora două dimineța. Renata stătea în mașină, așteptând de Greg. De la plecarea lor de la familia Mannerling, acesta nu-și descleștase dinții. Îl simțea gata să explodeze. Ghemuită în scaunul ei, se făcuse mică. Privind mașinal drumul luminat de fasciculul farurilor, ea re trăia evenimentele serii.

Și ea era furioasă... contra lui, contra lui Jan și mai ales contra ei, fiindcă se comportase ca o proasată, cu o naivitate de începătoare. Doamne, cât de abia se arătase Virginia ! Da, de o abilitate diabolică. Planul ei se desfășurase de minune, chiar mai bine decât fusese prevăzut, grație atuului suplimentar reprezentat de fermecătoarea rochie de împrumut. Cu mâinile crispate pe poșetă, tânăra căuta cu disperare să-și revină.

Mașina încetini. Greg frână într-un mic loc de parcare și opri motorul. Renata își adună forțele ca să-l poată face față. Trebuia să-și păstreze sângele rece.

— De ce oprești ? îl întrebă liniștită.

— De ce ? repetă el pe un ton persiflant. Nu pentru a admira luna, ținându-te de mână, în nici un caz ! Gusturile tale se îndreaptă spre alt gen de

distracții, mi se pare ? Cu tine, poți să faci dragoste imediat... nu ?

— Ajunge, Greg ! Nu mă scoate din sărite ! N-o să mă las astfel insultată !

— N-ai de ales, șuieră el printre dinți. De ce m-aș jena să-ți spun exact ce gândesc ?!

— Ai și făcut-o ! i-o întoarse ea. Ai hotărât o dată pentru totdeauna să interpretezi în felul tău scena pe care ai surprins-o. Dacă ți-aș spune adevărul, nu m-ai crede. Atunci, de ce să-mi mai dau osteneala ?

— Adevărul ? Dar e foarte clar. Am intrat într-o cameră unde te-am găsit aproape goală în brațele lui Jan... iar amândoi erați beți...

— Dumnezeu! strigă ea, cum îndrăznești... ?

— N-am terminat, i-o tăie el. Te-am dus la familia Mannering ca invitată și ți-ai terminat seara ademenindu-l pe nepotul stăpânei casei... Cum să califici o asemenea comportare ?

Renata, dulcea și calma Renata, care nu lovise pe nimeni în viața ei, găsi deodată că s-a umplut paharul. Îl palmui pe Greg și profitând de uimirea lui, deschise portiera și o luă la fugă din toate puțurile.

Nu făcuse nici douăzeci de metri când el o prinse. O întoarse spre el și începu s-o scuture cu brutalitate.

— Pui de lele ce ești ! spuse el aspru.

— Nu mă atinge ! urlă ea.

Îl lovi cu coatele până reuși să se desprindă din strânsoarea lui, îi aruncă poșeta în față și fugi spre

maimă. Se așază pe locul șoferului și vru să pornească. Dar abia reuși să găsească cheia de contact ca el și ajunsese la cealaltă portieră și cu o mișcare bruscă îi smulse cheia din mână și o băgă în buzunar.

— Te previn, strigă ea, că o să regreti...

— Dar nu reuși să-și termine fraza. O luase în brațe și începuse s-o sărute cu o violență, cu o sălbăticie neobișnuită, ca și cum ar fi vrut s-o pedepsească. Imposibil să scape de strânsoarea lui puternică, de gura lui lacomă și dură. Îi auzea răsuflarea gâfăită, simtea inimile lor bătând lipite una de alta. Un fel de amețală îi învârtea totul în fața ochilor.

Cu bruschete, el o împinse și o amenință cu o voce răgușită.

— Și asta nu e decât o avanpremieră la ceea ce îți rezerv.

Zdrobită, desființată, tremurând de spaimă și indignare, ea își prinse capul în mâini. Ochii îi ardeau de lacrimi reținute, dar nu voia să plângă. Nu. Nu i va da această satisfacție. Greg o prinse de umeri și i ridică capul.

— Nu încerca să inventezi alte scuze, declară el pe un ton sarcastic. Ai noroc că ne aflăm într-o mașină mică, altfel nu m-aș fi oprit la jumătatea drumului. Ți-ar place asta, nu?

Ea nu putu să-i răspundă imediat, atât de tare o dureau buzele umflate de sărutări.

— Nu, nu înțelegi... șopti ea cu disperare.

Cu toate eforturile, nu-și putu reține lacrimile. Suspincile o scuturau. Privirea îi era încețoșată. Îl

auzi pe Greg scoțând o exclamație de neînțeles, pe care o crezu disprețuitoare. Îi dădu drumul și ea căzu pe scaun ca o păpușă de cârpă.

Furia îi dispăruse. Locul ei îl luase o nevoie disperată să se justifice. Orice ar fi, trebuia să-i spună adevărul. Respiră profund, își îndreptă trupul și începu cu o voce slabă, încă înmuiată de lacrimi.

— Nu m-am dus în camera aceea cu Jan ca să... El... vreau să spun Jan... mi-a vărsat vin pe rochie, când eram în vestibul. El îmi arăta tablourile.

Greg o asculta. Era deja un progres.

— Eram înnebunită la ideia că am distrus rochia bunicii tale. Nu mai era nimeni în jurul nostru. Toată lumea trecuse spre sufragerie pentru supeu. Tocmai ne pregăteam să-i urmăm... Jan părea la fel de supărat ca și mine. Voiam să curăț pata imediat... „Urmează-mă” mi-a sugerat el. Ceea ce am și făcut, crezând că mă duce la baie. Mi-a deschis o ușă! Era un dormitor cu o chiuveță într-un colț. „Scoate-ți rochia, m-a sfătuit el, și eu caut un prosop. Aici nimeni nu te va deranja!” Nu am stat să mă gândesc prea mult. Mi-am scos rochia și am început s-o frec încetișor cu batista. Credeam că voi termina înainte să se întoarcă Jan. Dar n-a fost cazul...

Se întrerupse. Ochii i se uscaseră. Se căznea să reconstituie minuțios desfășurarea evenimentelor.

— Și atunci el... el s-a apropiat de mine și sub pretextul că am o vânătăie pe umăr, și-a pus mâinile pe mine... și... Chiar în momentul acela ai intrat...

Se opri o secundă, parcă golită de orice sentiment.

— Este adevărul, Greg. Îmi dau seama ce impresie ți-o facut ceea ce ai văzut, dar așa s-au petrecut lucrurile și nu altfel, ți-o jur. Nu sunt o ușuratică. Nu e genul meu.

O lungă tăcere urmă vorbelor ei. O tăcere apăsătoare.

— Și crezi că o să mă faci să înghit asta ? o peralia el cu o mânie rece.

— Da ! strigă ea, gata să-și piardă sângele rece. Atinge-mi rochia, e încă udă.

— Nu era greu s-o uzi după, ca să mă faci să cred...

— Ești îngrozitor, spuse ea cu vocea sugrumată. Doamne, dacă ai ști cât te detest !

— Hai, așează-te la locul tău. Plecăm !

În momentul în care întorcea cheia în contact, ea întrebă deodată :

— Dar... de ce ai intrat tocmai în acel moment în cameră ?

— De ce ? O să-ți spun. Cineva mi-a atras atenția că, după zgomotul care se auzea din acea încăpere, cineva părea să fie asasinat. Mi s-a cerut chiar să merg ca să arunc o privire.

— Zgomot ? Ce zgomot ? Această persoană era ori nebună, ori beată. Cine era ?

— N-are importanță, replică Greg cu dezinvoltură.

Dintr-odată, adevărul îi apăru Renatei ca o lumină orbitoare. O singură persoană ar fi putut sucura asta la urechea lui Greg.

— Virginia... murmură ea.

Dar Greg n-o auzise. Tocmai pornea mașina. Renata se întreba ce rol exact jucase Jan în această mașinație. Reconstituise aproape tot jocul. Jan nu-i ascunsese că o dorește. Probabil considerase această cursă ca o glumă bună destinată să-l îndepărteze pe Greg definitiv de ea. Se gândise el oare vreun moment că după această poveste putea fi dată afară? Această idee o neliniștea grozav. Nu era exclus... Greg era încăpățânat din cale afară. Pentru moment, judecata îi era întunecată de furie.

Să căzni să respire lent și regulat pentru a se calma. Cu ochii fixați la drum, cu mâinile crispate pe volan, Greg conducea în liniște. Trecură de grilaj, urcară aleea. Ajunși în curte, opri mașina, se aplecă și-i deschise portiera.

— Așteaptă-mă aici, declară el. Să garez mașina.

Renata rămase în curtea pavată, puțin luminată. Aerul proaspăt al nopții o făcu să tremure. În jurul ei, totul era liniștit și întunecos. Câteva stele străluceau pe cer. Enormă clădire părea adormită.

— Pe aici, spuse el revenind.

Ea traversă curtea în spatele lui; trecură de o ușă pe care o zăvorî. Culoarul era prost luminat. Acum ea mergea înainte, cu capul drept, cu ochii ușați. Niciodată n-o s-o mai facă să plângă. Dacă o va concedia, se va descurca ea... își va găsi alt post cât mai repede posibil. Îi va trebui mai mult timp ca să plătească datoriile tatălui ei, dar va reuși.

Tot urcând scara, continua să rumege acuzațiile lui Greg. O învinuise că s-a îmbătat! Toată seara

nu lăsa decât două cupe de șampanie. Acum murea de foame. Nu mâncase nimic acolo. Când Greg îi descoperise împreună, îi ordonase cu o voce ce nu admitea replică :

— Imbracă-te ! Te conduc acasă.

Nu catadicsise să-i arunce nici o privire lui Jan. Destul de jenat, acesta nu zicea nimic. În grabă, Renata își pusese rochia. Înainte de a ieși, îl prichi și-i întorsese spatele scârbită de lășitatea și lipsa de vlagă a acestui bărbat care nu scosese un cuvânt în apărarea ei.

Coborase scara în urma lui Greg. Vestibulul era gol. Toată lumea mânca în sufragerie.

— Așteaptă lângă mașină, îi poruncise el.

Prea distrusă ca să ridice vreo obiecție, îl ascultase. Două minute mai târziu, revenise și, până la o nouă îngrozitoare de pe drum, rămăsese tăcut.

Ajunseseră în fața ușii ei. Nevrând să riște să le trezească pe doamna Masters și pe Christina, care dormeau la câțiva metri de aici, ea murmură :

— Mi e foarte foame. N-am mâncat nimic. Dacă vei să-mi explici unde se află bucătăria...

El scoase o exclamație exasperată.

— Bine vino pe aici

Traversară din nou vestibulul și urmară un culoar până la capătul căruia el deschise o ușă. Se găseau într-o bucătărie mare, curată și modernă.

— Stai jos.

Și se duse să caute în frigiderul care torcea încetișor într-un colț.

— Vrei niște pui ?

Ea luă farfuria care i se oferise.

— Mulțumesc. Poți să mă lași aici. O să-mi spal singură farfuria și o să sting lumina.

Puiul era delicios. Dar la foamea ei ar fi mâncat orice.

— Vrei un pahar cu lapte? Eu o să beau unul.

— Cu plăcere.

N-o concedia. Dacă asta i-ar fi fost intenția, i-ar fi comunicat-o până acum. Era sigură.

— Ai terminat? o întrebă el după un timp.

— Da, mulțumesc.

Se simțea mult mai bine acum, când era sătulă și mai ales când își regăsise calmul obișnuit.

— Ar mai fi un amănunt pe care aș dori să-l precizez, declară ea cu o voce liniștită. Această rochie, împrumutată de bunica ta, este atât de frumoasă încât niciodată n-aș fi făcut nimic care s-o strice. Dacă îți imaginezi că aș fi putut s-o ud, numai ca să te fac să mă crezi, te înșeli amarnic, ți-o jur.

Se ridică și-și spală farfuria și paharul. Spusese tot ce avea de spus. Lucru curios, această remarcă a lui Greg o rănise mai mult decât celelalte acuzații. Când termină, se întoarse spre el. O observa în liniște.

— Acum o să mă culc, spuse ea. N-am motive să-ți mulțumesc că m-ai condus la această recepție. Niciodată n-am petrecut o seară mai îngrozitoare! Noapte bună!

Cu multă demnitate se îndreptă spre ușă. La propriu și la figurat, se îndepărtase definitiv de el. O prăpastie de netrecut se săpase între ei. Niciodată

nu-l va putea ierta purtarea. El nu încercă s-o re-
tine. Fără a-i adresa vreun cuvânt, o urmări cu
privirea.

Odată ajunsă în cameră, își scoase rochia cu cea
mai mare grijă și o întinse pe pat ca să-i inspecteze
detaliile. Atunci văzu un bilet, prins de pernă
cu un ac. Il luă și citi : „Renata. A telefonat fratele
tău-nouă. Va veni să vă vadă sâmbătă și du-
minea. Christina. P.S. Sper că v-ați distrat bine.”

Cuprinsă de o bruscă proastă dispoziție, Renata
pusese biletul pe noptieră. Neil... aici, la Turnul Vul-
turului.

Se aplecă și examinează cu grijă spatele rochiei, dar
gândurile ei vagabondau. Dacă Neil venea aici în
loc să-l telefoneze din nou, nu exista decât un mo-
tiv : avea necazuri și la el, din păcate, toate erau
legate de bani... O, Doamne, murmură ea cu dispe-
rare.

Dormi profund, dar un somn bântuit de coșmaruri.
Nu se sculă decât la ora opt. Greg nu apărură la
micul dejun. Doamna Masters și Christina ardeau
de nerăbdare s-o audă povestind. Pentru Renata fu
un adevărat tur de forță să se prefacă că totul s-a
petrecut normal. Cu mult efort reuși să le descrie
castelul, luminile, oamenii și chiar, cu ajutorul ima-
ginației, bufetul.

Micul dejun fiind terminat, coborî cu Christina
să viziteze castelul, așa cum stabiliseră.

- La ce oră a telefonat fratele meu, Christina ?
- Spre ora zece. Eu am răspuns.
- Mulțumesc pentru bilet. A mai spus ceva ?

— Nu, răspunse Christina. Părea necăjit că nu v-a găsit. A mai spus să nu-l căutați, fiindcă nu va fi acasă.

— Oricum, ne vom revedea în curând. Spune-mi, pe aici intrăm ?

— Da. Oh, ne vom distra grozav, șușoti Christina, care nu mai putea de bucurie.

Renata surâse și se bătu ușurel peste poșetă.

— Poate voi cumpără chiar un șervețel sau un borcan de dulceață de la magazin...?

— Ce bine mă distrez cu dumneavoastră ! exclamă Christina râzând. Niciodată nu mi-ar fi dat prin minte o asemenea idee.

Văzându-le că intră în marele hol de la parter, funcționara care se ocupa cu vânzarea билетelor tre-sări. Christina își puse un deget pe buze. Un grup de patru americani, care tocmai studiau ghidurile pe care le cumpăraseră, era înaintea lor.

— Stt ! murmură ea. Astăzi, Jane, vom fi turliste ca și ceilalți.

— Ah, înțeleg ! o asigură aceasta, întinzându-le câte un ghid la fiecare.

Renata văzuse deja câteva încăperi cu Christina. Dar azi era cu totul diferit, în mijlocul numeroșilor străini, cărora le puteai asculta comentariile. Se opriră în ceea ce fusese pe vremuri sufrageria. Imensa masă de stejar era pregătită ca pentru un banchet. Nimic nu lipsea, nici vasele cu flori, nici candelabrele. Christina preciză că, la ocazii, în special de Crăciun, Greg și bunica ei dădeau aici mari recepții pentru familie și prieteni. Timp de câteva

ore Turnul prindea viață și răsunau din nou răsete și muzică.

Când, în fine, la sfârșitul vizitei lor, ajunseseră la magazin, îl găsiră plin de lume. Christina o prezentă pe Renata responsabilei. Doamna Armitage avu un mic surâs de scuză.

— Dezolată, dar n-am timp de pălăvrăgeală. Margaret n-a venit azi și sunt singură.

— Și alergă să aducă un borcan de miere pentru un client.

Și bincînțeles asta s-a întâmplat într-o sâmbătă, zi de mare afluență... Niște hărți ale regiunii, doamnă? Jos, pe măsuță... Vedeți, sunt foarte frumoasă, Christina, fii drăguță și adu-mi o ceașcă de ceai...

Cele două fete se priviră. Aceeași idee le trecuse prin minte.

— O ajutam? întrebă Renata pe un ton scăzut.

— De ce nu? făcu Christina.

Doamna Armitage le privea uimită.

— O să vă dăm o mână de ajutor, spuse hotărâtă Christina.

— Oh, spuse femeia mirată, dar...

— Da, spuse Renata trecând în spatele tejghelei. Christina, ne trebuie trei cești de ceai. Acum doamnă arătați-mi cum funcționează casa și sunt a dumneavoastră.

— Fiți binecuvântate! exclamă doamna Armitage neîncercând să-și ascundă ușurarea.

Era o țărancă voinică, cu părul negru, obraji roșii și un râs plăcut, sănătos. Tot servind clienții, îi

indică rapid Renatei unde se găseau diferitele articole. Foarte ușor, tânăra reuși să se facă utilă.

Când Christina reveni cu trei cești de ceai și o farfurie de biscuiți, o obligară pe doamna Armitage să se așeze într-un colț și să-și acorde o mică pauză, în timp ce ele se descurcau singure cu clientela. Christina nu și-ar fi dat locul pentru un regat.

Se scurse o oră. Spre prânz, o convinseseră pe doamna Armitage să plece la masă. Nu mai era înghesuiala de mai înainte. Era atât de frumos afară încât vizitatorii preferau să se așeze la umbră în parc în loc să viziteze magazinul. În timpul acestei acalmii, Jan își făcu brusc apariția. Imediat, Renata băgă de seamă că tânărul avea ochiul înconjurat de o vânătaie neagră și o falcă umflată. Părea s-o privească cu un fel de teamă.

— Salut, Renata.

— Salut.

Și continuă să împacheteze liniștită șervețelele de ceai cumpărate de o pereche de turiști în vârstă.

— Mulțumesc mult. La revedere, spuse ea cu un surâs amabil... După cum vezi, adăugă ea la adresa lui Jan, sunt foarte ocupată.

— Într-adevăr. Doamna Masters mi-a spus că vizitați castelul. V-am căutat peste tot. Nu mă așteptam să vă găsesc lucrând aici.

Renata îi aruncă o privire destul de rece.

— Rareori fac ceea ce așteaptă ceilalți de la mine
răspunse ea cu o voce suavă.

La celălalt capăt al magazinului, Christina ajută un băiețel să aleagă un cadou pentru mama lui. Nu-l putea deci auzi.

— Pot să-ți vorbesc? întrebă Jan.

— Parcă asta și faci, mi se pare...

— Vreau să spun... în particular...

Ea îl privi drept în ochi. Nu mai erau decât trei clienți în magazin. Pentru moment, nu aveau nevoie de ea.

— De ce? întrebă ea. Ca să-ți ceri scuze pentru portarea ta?

— Da, recunosc eu cu o umilință care o dezarmă complet.

— N-a fost prea frumoasă mica ta comedie! continuă ea privindu-l cu un aer disprețuitor. A fost chiar josnică, ca să nu zic mai rău. Și nu mi-a trebuit mult ca să ghicesc cine ți-a băgat asta în cap!

— Greg a revenit...

Naucită, neputând să-și creadă urechilor, rămase tăcută câteva secunde.

— Cum? reuși să întrebe în sfârșit.

— A revenit, după...

Văzând că se apropie o turistă cu niște ilustrate în mână, se ocupă de ea.

— E imposibil să vorbești aici. Poți să mă aștepți puțin? Responsabila va reveni dintr-un moment într-altul. Vom putea ieși puțin.

În tăcere, Jan se îndreaptă spre standul de cărți. Aproape că îi inspira milă. Desigur, nu-i fusese deloc ușor să vină. Așa că Renata nu putea refuza să îl asculte. De altfel, murea de nerăbdare să știe

mai multe. De ce se întorsese Greg la serată? și de ce Jan avea pe față aceste semne, care aseară nu existau?

Imediat ce reveni doamna Armitage, părăsi teigheaua.

— Ies câteva minute, îi explică ea. E vreo problemă?

— Bineînțeles că nu!

Jan o urmă afară. Se așezară pe o bancă ascunsă sub ramurile plecate ale unui bătrân castan.

— Nu dispun de mult timp, îl avertiză Renata. Și, în orice caz, n-am mare lucru să-ți spun... sau cel puțin, prefer să păstrez pentru mine ceea ce gândesc cu adevărat.

— Am venit să-ți cer iertare, Renata, răspunse el. Am părăsit în această dimineață locuința verilor mei și nu mă voi mai întoarce aici vreme îndelungată. Dar nu puteam să plec fără să te revăd. Știu că mă urăști de moarte, dar sunt gata să suport mânia ta. M-am comportat ca ultima creatură.

— Îți accept scuzele, hotări Renata. Dar ce voiai să spui adineauri...? Greg s-a întors acolo...?

— Serata se apropia de sfârșit. Invitații se pregăteau de plecare. A sosit. Mătușa Chloé credea că Greg a uitat ceva... În afară de Ginny și eu, nimeni nu era la curent cu cele întâmplate. După ce i-a explicat mătușii că te duruse capul, el... a cerut să-mi vorbească. Știam de ce... Mă simțeam sfâșiat de remușcări. Nu vreau să arunc toată vina asupra lui Ginny. Ideea a fost a ei. Dar n-ar fi trebuit s-o accept niciodată. Eu... eu mă gândeam că

va fi o glumă fără consecințe... și că... voi reuși mai
târziu să-mi ating scopul... Numai că lucrurile n-au
fost întorsătura dorită de mine...

Renata își înăbuși o exclamație. El își plecă capul.

— Mi-e rușine de mine. Sigur că mă urăști. Dar
nu mă vrea să mă crezi atât de miserabil, cum ți-am
făcut impresia.

Respiră profund înainte să continue :

— Am mers amândoi în bibliotecă. Nu știu unde
era Ginny. De la plecarea lui Greg era întoarsă pe
dos. Planul ei eșuase. Ea sperase că el te va da afară
și că eu te voi conduce ca să te consolez...

— Și ce s-a întâmplat ?

— Greg mi-a spus numai : „Vreau să știu ade-
vărul asupra acestei întâmplări. Și nu am chef să
ascult niște minciuni”. Era așa de amenințător că
m-am executat pe loc. Nici nu-mi terminasem ex-
plicațiile, că Ginny dădu buzna ca o nebună. Greg
s-a întors spre ea și a rugat-o să ne lase singuri.
Ea deveni palidă. Greg a adăugat că i-a înțeles
limpede jocul și că nu mai vrea să aibă de-a face
cu ea. Atunci ea s-a aruncat asupra mea, bătân-
du-mă cu pumnii și urlând că sunt un trădător
miserabil... „Nu-mi strica planul” i-a zis el sepa-
rându-ne. „Și acum, Mannering, între noi doi” a
strigat el. „Pregătește-te să petreci un sfert de oră
neplăcut...” Când mi-am revenit, eram întins pe
covor și mătușa Chloé îmi ștergea fața cu buretele...

— Ai căutat-o, remarcă Renata.

Deci Greg se întorsese acolo, după ce îndrăznise
să-l acuze de atâtea josnicii. Dorea să-l ierte pe Jan,

dar nu și pe Greg. Îl ura cum nu mai urâse niciodată pe nimeni.

În aceeași clipă, își ridică ochii și-l văzu traversând peluza în direcția lor. Cu o mișcare instinctivă de apărare, Jan se sculă.

— Ce faci aici? îl întrebă Greg cu o voce albă.

— Am venit să mă scuz în fața Renatei. Nu te neliniști, plec imediat. Sunt pe domeniul tău, n-am uitat. La revedere, Renata.

— La revedere, Jan, îi răspunse ea sculându-se de pe bancă. Mă întorc la magazin.

Fără a arunca vreo privire în urmă, se îndepărtă. Nu-i va vorbi lui Greg decât în caz de absolută necesitate. Nu mai avea nimic să-i spună.

IX

La timpul dejunului, Christina îi poveste doamnei Masters despre dimineața lor plină de peripeții.

— Sunt sigură că te-ai distrat grozav, remarcă ea, văzând fața încântată a strănepotei ei. Dar tu, Renata?

— Nici eu nu m-am plictisit deloc, o asigură Renata, începând să râdă.

Greg nu scoase un cuvânt.

— Ne dai voie să mergem și după masă? întrebă Christina cu ochii strălucitori.

— Bineînțeles, scumpa mea.

— Renata, putem merge apoi la piscină?

— Cu plăcere. Am primit în dimineața asta cartea promisă de prietena mea Diana, adăugă ea întorcându-se spre doamna Masters. Peggy mi-a dat-o odineaori. N-am avut încă timp să mă uit prin ea... Dar dacă vrei să vieni cu noi la piscină...

— De ce nu? făcu bătrâna doamnă. Și tu, Greg, ce planuri ai?

— Am câteva probleme de rezolvat, răspunse el. Dar la ora patru voi fi aici ca să te duc la piscină.

— Bine, rămâne hotărât. Mă duc în grădină până la închiderea magazinului și pe urmă merg la piscină.

— Eu nu mai rămân pentru desert, anunță Greg. Bunico, te rog să mă ierți. Trebuie să plec imediat.

— Ah, bărbații ăștia ! suspină bătrâna doamnă văzându-l că dispare, mereu pe drumuri. Oricum, recunosc că e destul de ocupat !

Imediat ce se termină dejunul, cele două fete o instalară pe doamna Masters în grădină, își duseră cele necesare la piscină și se reîntoarseră la magazin. Renata îi dăduse bătrânei doamne cartea : era scrisă cu litere mari și cu multe ilustrații, ceea ce era în măsură să-i ușureze lectura.

După-amiaza fu calmă. La ora trei, văzând că nimeni nu mai intra în magazin, doamna Armitage le sfătui să plece și le mulțumi călduros pentru ajutorul lor.

Renata și Christina se duseră în grădină, unde o găsiră pe doamna Masters picotind. Cartea îi lunecase de pe genunchi. Christina avu un surăs poznaș.

— Așteptați, șușoti ea. O să vedeți ! Când se va scula, o să pretindă că-și odihnea ochii. Susține că nu doarme niciodată ziua.

În vârful picioarelor, se apropie de bătrână, se aplecă și o sărută pe obraz. Doamna Masters tresări.

— Iată-ne, strigă Christina. Dormei, Granny ?

— Nu, scumpa mea, îmi odihneam ochii.

Renata abia își putu stăpâni râsul.

Petrecuseră toate trei momente foarte plăcute la piscină și reveneau încet spre casă.

— Cât vă invidiez că ați putut vizita castelul, declară deodată doamna Masters.

— Dar, doamnă, replică Renata, de ce nu veniți cu noi într-o zi? Vă asigur că veți reuși.

Bătrâna doamnă începu să râdă.

— În ritmul ăsta, mâine mă vei face să joc tenis! Doamne, câte exerciții pentru o bătrânică anchilozată ca mine! Dar recunosc că baia mi-a priit de minune.

— Sunt nespus de bucuroasă, spuse Renata.

Se întreba pe unde o fi Greg. Deși promisese că vine, nu mai apăruse după prânz.

După ce o acompaniasse pe doamna Masters până în salon și o instalase în locul ei preferat de la ferestra, Renata plecă să se schimbe pentru cină. Ajunsă în camera ei, își scoase sandalele și se dezbracă complet. Înainte de a intra în baie, se privi cu satisfacție câteva secunde în oglinda dulapului și îi mulțumi cerului că i-a dăruit o siluetă atât de frumoasă.

Aflată sub duș se gândi să se spele și pe cap, dar avu ghinion: șamponul îi intră în ochi, orbind-o pe jumătate. Alunecă când ieși din cadă dar reuși să se agațe de suportul de prosoape. Luă un prosop și, cu ochii închiși, intra în cameră frecându-și cu putere fața și părul.

Auzind un zgomot, reuși să-și întredeschidă ochii și-l văzu pe Greg în picioare în fața ușii, cu mâna pe clanță, ca o stană de piatră.

— Oh, Dumnezeu! exclamă ea, acoperindu-se rapid cu prosopul.

— Sunt dezolat, se scuză el. Mi s-a părut că mi-ai spus să intru.

— Ieși imediat!

Vocea îi tremura de furie. Încerca cu stângăcie să se înfășoare cu prosopul, iar ochii îi lăcrimau din cauza șamponului. Scoasă din fire, cu obraji roșii de rușine, făcu câțiva pași spre el.

— Cum aș fi putut zice așa ceva, explodează ea. Nici nu te-am auzit bătând.

O văzuse goală câteva secunde. Și, după modul cum o tratase, era de două ori mai umilitor.

— Ieși, repetă ea.

— A sosit fratele tău. E tot ce voiam să-ți spun.

Pentru Renata fu ca o lovitură de măciucă. Neil... aici.

Prinsă între lucrul la magazin, vizita lui Jan și piscină, uitase complet de el. Cu chipul palid, tremurând din tot trupul, se lăsă să cadă pe pat, uitându-și mânia de adineaori.

— Ah, da?

Mașinal ridică puțin prosopul pentru a-și acoperi pieptul.

— Voi fi gata în câteva minute. Unde este?

— În salon. Stă de vorbă cu bunica.

Doamne, își spuse ea îngrozită, numai de n-ar fi uitat... Doamna Masters ar fi găsit curios că frațele și sora nu poartă același nume... Ea i-ar povesti apoi lui Greg.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă el cu o figură serioasă.

— Nimic. Du-te, te rog. Doar n-o să mă schimb în fața ta!

— Nimic nu te zorește. Fratele tău e pe mâini bune. Vreau să vorbim ceva între patru ochi.

— Eu nu. Am auzit destule de la tine în noaptea asta.

— Imbracă-te. Nu voi pleca înainte să...

— Jan mi-a povestit mai devreme tot ce doream să știu. Știu deci că te-ai întors la serată și știu și de ce. Ai înțeles că-ți spuseseam adevărul, că sub oclă un pretext n-aș fi putut distruge de bună voie rochia bunicii tale. Dar înainte, cu toate protestele mele, n-ai vrut să crezi că sunt nevinovată, nu-i așa?

Privirile lor se întâlneau. Cea a Renatei era plină de dispreț.

— Mă consideri o proastă? Sunt doar o simplă angajată aici, domnule Masters, dar niciodată n-o să te iert că m-ai insultat de maniera asta. Te urăsc. În fel ca și...

Ei n-o lăsă să-și termine fraza. Din trei pași ajunse lângă ea, o luă în brațe și-i închise gura cu o sărutare. Ea se zbătea, cuprinsă de mânie dar și de o senzație tulburătoare, pe care n-ar fi îndrăznit s-o mărturisească. Din toate puterile, încercă să-l respingă. Și... dintr-odată, nu mai putu să reziste. Își ridică brațele, dar nu pentru a-l lovi, ci pentru a-l înconjura gâtul cu ele. Doamne, era nebună să

se poate așa ! E posibil să disprețuiești un bărbat și totodată să-l dorești așa de mult ?

— Dumnezeu, șopti el, mă înnebunești...

Din nou buzele lui se lipiră de ale ei, dar de data asta cu o tandrețe nesfârșită, cu totul diferită de brutalitatea pe care o dovedise câteva ore mai devreme. Niciodată Renata nu simțise o asemenea tulburare, o slăbiciune atât de plăcută ! Timpul nu mai conta. Rămăsese numai senzația minunată a buzelor arzătoare ale lui Greg care-i atingeau fața umerii. Renata nu putea rezista acestei beții, necunoscute până acum.

— Renata ? Sunteți acolo ? Pot să intru ?

Realitatea își intra în drepturi. Renata se sperie.

— Nu ! bâlbâi ea, cu gâtul strâns de spaimă. Nu... nu sunt încă gata...

— Vă aștept. Fratele dumneavoastră este aici.

Fără să îndrăznească să-l mai privească pe Greg, Renata indică sala de baie. El dispăru acolo în tăcere. Ea își luă rochia deja pregătită pe un scaun și o îmbrăcă cu mișcări grăbite. Apoi deschise ușa. Christina strălucea de bucurie.

— E foarte simpatic, îi destăinui ea imediat. Pălăvrăgește cu Granny. Ea mi-a spus că l-a trimis pe unchiul Greg să-ți spună...

— Da. Mi-a strigat ceva de pe culoar. Dar tocmai făceam duș. Părul meu nu s-a uscat încă. Mai târziu puțin.

Închise ușa și așteaptă să se îndepărteze Chiristina, apoi îl chemă pe Greg.

Christina a plecat. Te rog du-te și tu, murmură ea privind în jos.

El îi atinse ușor obrazul cu mâna. Ea se retrase brusc.

— Pleacă.

Când ușa se închise în urma lui, se prăbuși pe pat într-un hal de nedescris. Nu înțelegea de ce s-a întâmplat așa când Greg a luat-o în brațe. Era tulburată la culme.

Termină să se îmbrace și se îndreptă încet spre salon, temându-se de noile probleme care o așteptau.

*

*   *

Cele mai rele temeri se adeveriseră foarte repede. Neil acceptase invitația doamnei Masters de a-și petrece noaptea la Turn. Știuse să le fărmece și pe strabunică și pe nepoată. Arătându-se mai rezervat, Greg rămânea totuși gazda cea mai ospitalieră din lume. Conversația era animată. Renata însă nu putuse să mănânce nimic. Să se regăsească alături de Greg, să-l privească, era peste puterile ei. Senzațiile încercate în brațele lui nu-i justificau atitudinea. Niciodată nu se mai purtase așa. Îi era nepus de greu să rămână naturală și veselă ca de obicei.

După masă, ieși cu Neil pentru a-i arăta parcul. Ajunși afară, la adăpost de urechi indiscrete, el intra repede în subiect.

— Renata, am dat de necaz.

— Nu-i prima oară ! Despre ce e vorba ? și se așează pe banca cea mai apropiată... Picioarele n-o mai țineau. Emoțiile zilei o doborâseră...

— Bani, răspunse el așezându-se lângă ea. M-am purtat ca un tâmpit.

— Mereu același lucru ! Când o să te cunințești ?

Îl iubea fiindcă era fratele ei, dar câteodată l-ar fi strâns de gât.

— Hai, mărturisește. Cât îți trebuie ?

— Ah, numai câteva mii de franci...

— Exact, cât ?

— Cinci mii.

— A, nu ! strigă ea sărind în picioare. Doar n-o să mi-i ceri mie ! Neil, te porți ca un puști iresponsabil ! Mă aduci în pragul nebuniei ! Știi bine că economisesc fiecare bănuț ca să plătesc datoriile tale și tu, acum...

— E ultima oară, promise el.

— Am mai auzit asta. Îmi trebuie timp de gândire.

Cinci mii de franci. Nu era o avere. Dar reprezenta destul ca s-o întârzie în realizarea planurilor ei... Și în plus, se mai putea întâmpla și altădată.

— Du-te și te plimbă în altă parte, Neil. Vreau să fiu singură.

Mașinal, ea se îndreptă spre piscină. Era o atmosferă umedă și caldă. Se așează pe o bancă și privi gânditoare apa care strălucea sub razele oblice ale soarelui. Deci, încă o dată, Neil pierduse la joc. Curse de cai, jocuri de cărți sau ruletă, mereu

era câte ceva. Putea ea să-i refuze acești bani, pe care în fond îi avea?

Suspină. Era în dilemă... Dacă îi dădea banii n-ar fi fost o lecție pentru Neil. Dacă ceda, cum făcuse mereu până acum, el o lua de la început. Inevitabil.

Pe măsură ce se gândea mai bine, hotărârea ei se contura. Era timpul ca acest băiat de douăzeci și opt de ani să înțeleagă valoarea banului. Cu capul plecat, gânditoare, își închipuia de pe acum furia lui, reproșurile lui... Îl văzu numai când Greg o striga. Își îndreptă spatele; simți că i se taie respirația gândindu-se la scena din cameră.

— Tocmai plecam... începu ea, ridicându-se în grabă.

— Știu de ce a venit Neil aici, i-o tăie el.

— Cum? făcu ea pălind.

— E foarte simplu. Așează-te, Renata.

— Nu, răspunse ea, dându-se înapoi cu un pas.

— Nu face pe proasta, spuse el sec. N-o să te ating. Vreau numai să-ți vorbesc.

Tonul lui implacabil nu admitea replică. Îl ascultă și el se așează lângă ea.

— Neil are necazuri mari, afirmă el.

— E ceva obișnuit la el, răspunse ea cu amărăciune. Dar asta nu te privește pe tine.

— Ești sigură?

— Ce vrei să zici? îl întrebă ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Nu ți-a mărturisit nimic?

— Am... am crezut că a pierdut cinci mii de franci la cărți.

— Adevărul e puțin diferit. Văd că l-a păstrat pentru el. În realitate el a... hm... „împrumutat” banii din casieria firmei unde lucrează.

Doamne, dar era o adevărată catastrofă ! Nu mai era vorba de o datorie de joc ci de furt. Furt... Auzi frazele următoare ca prin ceață și înțelese vag că Greg, ghicind că Neil are necazuri, îl obligase să-i mărturisească tot. Și atunci Greg pronunță fraza fatidică care i se întipări în minte cu litere de foc.

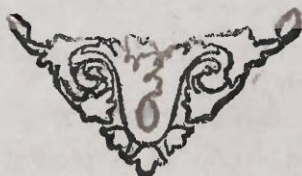
— Pentru că știu, bineînțeles, de ce te afli aici și de ce ții atâtă să plătești datoriile tatălui tău !

Era prea mult. Renata se ridică cu fața cenușie. Trebuia neapărat să scape de acest coșmar. Ca prin vis, făcu câțiva pași. El o prinse de braț.

— Nu pleca, Renata ! Ascultă-mă !

— Nu, lasă-mă ! spuse ea cu o voce sugrumată, zbatându-se din răputeri.

Apropierea lui Greg o tulbura mai mult decât orice pe lume. Reuși să se elibereze, dar era atât de năucită încât nici nu mai știa unde se află. Orbită de razele soarelui se îndepărta ca o somnambulă. Picioarul îi alunecă. Simți că-i fuge pământul de sub picioare și dispăru într-un nor de spumă.

X

— Timp de câteva secunde, Renata fu atât de șocată, încât nu realiză ce i s-a întâmplat. Dar își reveni repede. Instinctul și antrenamentul o făcură să iasă la suprafață. Greg îi întinse mâna și o săltă pe marginea piscinei. Abia atunci începu să tremure ca o frunză.

— Nesăbuito ! șopti el cu o voce caldă, din care dispăruse orice urmă de mânie.

O ridică în brațe și o duse până la cea mai apropiată cabină unde o așeză pe bancă.

— Dezbracă-te, îi ordonă el înainte să dispară.

— Ei veni destul de greu să-și scoată rochia udă, lipită de trup, cu degetele înțepenite de emoție și frig. Foarte repede, Greg reveni cu un prosop mare de baie și i-l așeză pe umerii uzi.

— Nu spune nimic și nu mă contrazice. Ajunge pentru azi !

— Ei ridică ochii spre el. Fu gata să spună ceva, dar se răzgândi. Pentru moment, Greg nu părea mândros și nu voia cu nici un preț să-l contrarieze. Se simțea prea slăbită ca să-l înfrunte.

— Faci progrese, remarcă el. Devii mai rezonabilă.

Și începu să-i frece cu energie fața, părul, brațele și umerii. Renata simți că se încălzește. Dar, Doamne, se găsea atât de aproape de ea, în spațiul ăsta mic. El închisese ușa și amintirea scenei din camera ei o învălui dintr-odată.

— Întoarce-te, îi spuse el blând.

Îl ascultă. Căldura mâinilor lui pătrundea prin prosop și o ardea într-un mod ciudat, dar nespus de plăcut.

Se simțea fără apărare... pierdută, copleșită de sentimente violente și contradictorii.

— Pot să mă șterg și singură, șopti ea cu o voce sugrumată.

Greg îi dădu drumul imediat, ca și cum și-ar fi dat și el seama de pericol. Dar întorcându-se cu spatele, Renata se împiedică. El o prinse și se găsi dintr-odată în brațele lui. Din nou, sărutările și mângâierile lui îi treziră senzații... plăceri nebănuite. În ciuda amețelii care o cuprinsese, Renata avu forța să-i șoptească :

— Nu, Greg, nu.

— Știu, răspunse el gâfâind.

— Trebuie să pleci, bâigui ea cu o voce răgușită.

El o îndepărtă ușurel ca s-o admire. Renata îi citi în privire o dorință imperioasă, o dorință la fel de puternică ca și a ei, de altfel... Putea el să ghicească că ea îl iubea ? Își închise ochii de teamă ca el să nu descopere adevărul și el îi sărută pleoapele închise. Din nou alunecaseră într-o lume minunată. Restul nu mai conta. Îi mângâie chipul cu

buzele înainte de a și le lipi de gura ei într-un sărut
lung care o ameți.

— Greg, ești aici?

Fra vocea Virginiei. Cu inima bătând de o spaimă
deurda, Renata se cuibări în brațele lui Greg.

— Greg? reluă vocea.

Se auzeau tocurile Virginiei lovind pardoseala.

— Rămâi aici, îi șopti Greg.

Renata îl văzu cum trage aer în piept înainte să
deschidă ușa cabinei, pe care o închise grijuliu în
urma lui.

— Ce dorești, Virginia?

Renata începu să se îmbrace fără zgomot, după
ce-și stearse rochia și o uscă puțin cu prosopul.

— Ești singur? auzi cum îl întreabă Virginia cu
o voce nesigură, parcă mai ascuțită ca de obicei.

— De ce?

— Aș vrea să-ți vorbesc, dragul meu.

Vocile lor se îndepărtaseră puțin. Probabil că
acum erau aproape de ușă.

— Ți-am spus de dimineață tot ce aveam de spus,
il zise Greg pe un ton sec. Nu revin asupra celor
spuse.

— Dar vreau să-ți explic... Ascultă-mă, dragul
meu, te rog...

Fără voia ei, Renata auzea totul. Sunetele erau
reflectate cu claritate de apă.

— Totul s-a terminat între noi, Virginia, declară
Greg pe un ton categoric.

— Nu, nu spune asta... Nu asta gândești, nu-i așa ? Greg, dragul meu, a fost numai o glumă, o glumă prostească...

— Nu e și părerea mea.

— Dar... ascultă-mă, te rog. Jan a avut ideea...

Vocile se îndepărtaseră definitiv. Sub cupola de sticlă, recăzu tăcerea. Renata mai așteptă puțin înainte să iasă.

Prin pereții de sticlă, o zări pe Virginia agățată de brațul lui Greg, parcă vrând să-l rețină.

Își încălță sandalele ude learcă și-și aranjă puțin părul. Puțin câte puțin, își recăpătă sângele rece. Fraza care o înspăimântase atât îi reveni în minte. Deci Greg știa pentru ce se află ea la castel și de ce ținea atât de mult să plătească datoriile tatălui ei. Știa deci prea bine cine era ea...

*
*   *

Reuși să ajungă în camera ei fără s-o vadă nimeni. Își puse o rochie de casă și-și uscă părul. Acționa mașinal. În minte îi reveneau mereu evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore... acea serată îngrozitoare, scena de dragoste din camera ei, purtarea insuportabilă a lui Neil, căzătura în piscină și în fine episodul din cabină, întrerupt de sosirea Virginiei...

Era prea mult pentru ea. Lucru rar, Renata se simțea foarte rău. Își simțea capul greu, tâmplele

li bateau. Se trânti pe pat și, cu capul în mâini, plânse mult timp.

Se calmă încetul cu încetul și, când recunoscui bătăia în ușă specifică Christinei, reuși să articuleze „Intră” aproape normal.

— Oh! Granny se întreba unde sunteți, murmură adolescenta din pragul camerei, privind-o cu o oarecare mirare.

— Sunt dezolată, răspunse Renata, încercând să schițeze un surâs. Am o durere îngrozitoare de cap.

— Aveți nevoie de ceva? o întreabă Christina, venind să se așeze lângă ea.

— Dacă mi-ai putea aduce două aspirine și o ceașcă de ceai, cred că s-ar rezolva.

— Imediat, o asigură Christina cu amabilitate. Nu vă agitați. Mă duc să-i spun lui Granny și mă întorc să vă îngrijesc.

— Mulțumesc. Ești foarte drăguță. Unde sunt ceilalți?

— Granny și Neil stau de vorbă în salon. Unchiul Greg a plecat... Am crezut că a plecat să vă caute dar a venit „ea” și a plecat să-l caute. N-au venit încă înapoi.

— Ah, înțeleg. Poți să mă scuzi față de bunica ta și să-i spui lui Neil că-l voi revedea mâine dimineață?

— De acord. De altfel el rămâne până luni. Nu-i nemiapomenit? Și mâine, mi-a promis că mergem să facem o plimbare călare. E foarte simpatic fratele dumneavoastră...

— Sunt încântată, reuși ea să articuleze. Și e foarte amabil din partea bunicii tale să...

— Oh! Dar unchiul Greg l-a invitat, replica Christina îndreptându-se spre ușă. Revin imediat.

Deci Greg îl convinsese pe Neil să mai rămână. Greg? Ce-o mai fi însemnând și asta? Din nou se simți rău. Capul îi plesnea de durere. Făcu un efort să-și pună cămașa de noapte și se băgă în pat în așteptarea Christinei.

*

*   *

O briză ușoară făcea să se miște perdelele. Se lăsase noaptea. Renata ațipise. Se trezi brusc și constată cu bucurie că durerea de cap aproape îi dispăruse. După cum promisese, Christina îi adusese ceaiul și aspirinele. Tot atunci venise și Neil s-o vadă. Îi păruse schimbat. În orice caz nu prea părea dornic să vorbească despre problemele lui personale.

Cineva bătu la ușă. Era Christina cu un platou.

— V-am preparat o gustare.

— Ești o infirmieră de clasă, exclamă Renata în timp ce Christina îi așeza platoul pe genunchi. Dar este un adevărat ospăț!

— V-am făcut niște sandvișuri cu pui, în caz că doriți să mâncați ceva, spuse Christina cu un aer încântat. Am pus și niște lapte cald cu biscuiți în ciocolată. Granny e pe cale să ciugulească ceva

împreună cu Neil, în timp ce se uită la televizor, iar unchiul Greg a plecat.

— Ah, da ?

Cu Virginia ? Poate. În cele din urmă se împăciseră.

— Stai și tu să mâncăm împreună sandvișurile. Doar n-o să le dau eu gata pe toate.

Christina nu se lăsă rugată.

— Chiar mi-e foame. Renata, vă mai doare capul ?

— Mă simt mult mai bine, o asigură aceasta. Durerea de cap a dispărut aproape complet. Măine n-o să mai am nimic.

— Granny vă propune să vă luați mâine o zi liberă. Veți putea lenevi în pat până la prânz și apoi să nu faceți nimic toată ziua...

Renata izbucni în râs.

— Nu mă cunoaște deloc bunica ta ! Dar oricum îi mulțumesc. Dacă aș profita de timpul meu liber și ți-aș croi compleul ?

— Oh, ar fi formidabil ! strigă Christina sărind din pat. Ce elegantă o să fiu în tunică și pantaloni strâmți.

— Trebuie să ne mai ducem la York să cumpărăm materialul pentru pantaloni. Dar până atunci o să fac tiparele și o să croiesc tunică din materialul acela bleu. Mi-ar trebui niște coli mari. Poți să faci tot ?

— Cred. O să văd când mă duc la bucatărie să duc tava. Cât sunteți de drăguță cu mine, Renata.

Și se învârti veselă prin cameră, apoi înțepeni într-o poziție teatrală.

— Și iat-o pe Christina, manechinul vedetă, prezentând un compleu ultima modă creat de „Renata”, anunță ea.

Cineva bătu ușor la ușă. Christina se duse să deschidă.

— Pot să intru ? Întrebă Greg. Nu te simți bine ? adăugă el văzând-o pe Renata culcată.

— M-a durut rău capul. Christina a fost foarte drăguță că s-a ocupat de mine. Aproape că mi-a trecut.

— Văd. Foarte bine, scumpa mea, spuse el, ciufulind părul nepoatei sale. Dar bunica consideră că e vremea să te culci. Hai, du-te. Duc eu tava la bucatărie. Trebuie să vorbesc cu Renata.

— Ah, bine ! aprobă Christina cu o strâmbătură. Somn ușor, Renata. O să mă scol devreme mâine.

— Mulțumesc pentru tot, Christina. Noapte bună.

Odată plecată Christina, Greg se apropie încet de pat și o întrebă cu o voce egală :

— Ai fost chiar atât de bolnavă ca să stai toată seara în pat ?

Se căzni să-l privească cu calm. Dar degeaba. Inima îi bătea nebunește.

— Da, spuse ea ; nu obișnuiesc să mint.

— Poate numai în privința numelui... ?

Ea roși violent.

— Ce... ce vrei să spui ?

Luă tava, o puse pe covor și se așeză pe marginea patului.

— Hai, nu face pe inocenta. Numele de Strachan nu-ți spune nimic, din întâmplare ?

— Neil ți-a spus...? articulă ea cu o voce albă.

— N-a fost nevoie. L-am recunoscut. Și câteva telefoane mi-au confirmat bănuielele.

— Bine, murmură Renata. Știi deci cine sunt și de ce mă aflu aici. Inutil să ne mai jucăm de-a poartele și pisica. Acum, te rog să ieși din camera mea, domnule Masters. Chiar dacă mă obligi să plec mâine, până atunci camera asta rămâne a mea.

— De ce vrei să te concediez?

— Dar... atunci...?

— Niciodată nu m-am gândit să fac asta. Ești o persoană foarte prețioasă, Renata. Ai venit doar de câteva zile aici și ai făcut minuni. Eu personal consider că ideea de a veni să lucrezi la noi, economisind ca să plătești datoriile tatălui tău, este perfect legitimă și demnă de admirat.

Și o privi intens cu ochii lui negri. Nu părea mînios.

— L-am invitat pe Neil să rămână la noi pentru weekend. Luni îl voi însoți la Londra să aranjăm povestea aia...

— Nu... nu înțeleg, bîlbâi ea.

— Să-ți explic. Motivul pentru care l-am recunoscut este foarte simplu, Renata. Sunt principalul acționar al firmei la care lucrează. Nu știai?

Ar fi trebuit să se gândească la asta. Acum își amintea că tatăl său avusese afaceri cu această firmă înainte de faliment și că numele de Masters fusese pronunțat cu această ocazie.

— Uitasem, recunosc eu ea. Dar nu înțeleg deloc de ce pleci cu Neil la Londra, adăugă ea ridicând spre el o privire uimită.

— Pentru că... te doresc, rosti el încet, alegându-și cu grijă cuvintele.

Inima Renatei începu să bată dezordonat. Ar fi vrut să moară.

— Vrei să spui... că... dacă fac dragoste cu tine, o să achiți datoriile lui Neil... ?

Vocă ei vibra de un dispreț nesfârșit.

— Eu nu sunt de vânzare ! protestă ea cu demnitate.

— Fiecare are prețul lui, remarcă el.

— Eu nu.

Își puse în grabă rochia de casă și sări din pat.

— Pleacă de aici !

Dar el îi prevăzuse gestul și se sprijinea de ușă.

— Lasă-mă s-o deschid !

— Nu, replică Greg, n-am terminat.

— Am auzit destul. Și nu-mi voi schimba părerea. Nici pentru un milion de franci noi, nu te-aș lăsa să mă atingi, auzi asta ? O să rezolv eu problemele fratelui meu, așa cum am făcut-o și până acum.

— Ai terminat ?

— Da. Poți să pleci.

— Nu am intenționat să te „cumpăr”. Am spus că te doresc... dar ca soție legitimă.

O lungă tăcere se instalează.

— Ce răspuns ai la asta ? reluă el.

— Ești... nebun ! reuși să-i răspundă în cele din urmă.

— Deloc. O să plătesc toate datoriile tatălui tău și o să-l bag în sperieți pe Neil, încât niciodată nu va mai îndrăzni să facă asemenea prostii ! O să rămân aici și o să continui ca și până acum.

— E... aproape ca și cum m-ai cumpăra... începu ea.

— Nu. Este, să zicem, un compromis în afaceri... Dar vei fi soția mea. Vei împărți cu mine numele, casa...

— Și patul ?

— Da.

— Numai fiindcă mă dorești ? întrebă ea fără să-și ascundă disprețul. Nu, mulțumesc. N-am intenția să mă mărit și în special cu un bărbat fără milă ca...

— Și dacă ți-aș propune o căsătorie albă, i-o tăie el.

— Cum ?

— Am zis : o căsătorie albă.

— De ce ? Dacă mă dorești ?

— Am... motivele mele...

— Care sunt ele ?

— O să ți le spun. E dreptul tău.

— Foarte amabil.

— Mai bine ai sta jos, o sfătui Greg.

— Nu, o să stau în picioare.

— Stai jos, Renata, te rog.

Tonul lui devenise dintr-odată foarte grav. Renata se așează pe pat. Greg luă un scaun și se așează în fața ei.

— Bunica mea e pe cale să moară de cancer. N-are mai mult de un an de trăit... Poate și mai puțin. Nu știe și nu vreau s-o afle. Această boală îngrozitoare s-a declanșat după căzătura ei. Orice am face, răul s-a instalat. Dorința ei cea mai scumpă e să mă vadă însurat. Până aici n-am avut nici cea mai mică intenție să-mi pun lațul de gât, numai pentru a-i face plăcere. Și apoi, ai apărut tu. Am văzut cum s-a atașat de tine numai în câteva zile. În plus, ai reușit în mod miraculos s-o scoți pe Christina din carapacea ei. Pentru bunica mea este extrem de reconfortant. Este bătrână, obosită, roasă de boală. Și totuși ai reușit să renaști speranța în inima ei. Își făcea mari griji în privința noastră. În ochii ei, ești singura persoană care, numai prin prezență, a scăpat-o de neliniștile și grijile ei. Iată de ce îți cer să te căsătorești cu mine.

Renata rămăsese nemișcată, cu capul plecat, neîndrăznind să-l privească fiindcă avea ochii plini de lacrimi. Se jurase totuși să nu mai plângă în fața lui. Dar în seara asta, plângea pentru o adorabilă bătrână doamnă, pe care o iubea deja ca pe bunica ei...

Greg îi ridică bărbia și văzu lacrimile mari care se rostogoleau pe obrajii palizi.

— Îți cer iertare, Renata. Trebuia să-ți spun toate astea.

— M-au îndurerat nespus, murmură ea.

— Și pe mine. Poate e egoist din partea mea că-
vreau binele cu orice preț. În orice caz, îți voi res-
pecta hotărârile. Nu, nu te voi cumpăra... Nu te
voi mai insulta propunându-ți asta. Dar, până la
moartea ei, vrei să devii soția mea... măcar cu nu-
mele?

Se sculă și puse scaunul la locul lui.

— Nu-ți cer să-mi dai imediat răspunsul. De
altfel, oricare ar fi el, o să-l ajut pe fratele tău,
asa cum ți-am promis. Bună seara.

— Așteaptă, îl rugă ea sculându-se.

El rămase nemișcat.

— Da?

— O să mă mărit cu tine, Greg.

— Mulțumesc! N-o să regreți, îți promit.

Păru să ezite, apoi se apropie încet de ea.

— Eu... nu mi-e ușor să-ți spun... De două ori
am, m-am purtat într-un mod nedemn. N-o să se
mai repete.

Doamne, își spuse Renata, nu e posibil să fte atât
de orb, să nu-și dea seama deloc! Dar nici un cu-
vânt nu ieși din gâtul ei încleștat. Îl privi în tă-
cere și lacrimile îi curgeau pe față.

El o mângâie cu duioșie pe obraz, culegând în
treacăt o lacrimă.

— Totul va fi bine, o asigură el. O să vezi.

Apoi dispăru, lăsând-o singură. Mașinal, își atinse
obrazul pe care-l mângâiase el. Închizând ochii,
revăzu expresia care-i însoțise ultimele cuvinte.
Fusese în afirmația asta atâta forță, atâta noblețe
încât Renata înțelese de ce îl iubea atât.

XI

A doua zi, Renata se sculă cu noaptea în cap. Făcu un duș și se îmbracă cu o rochie de bumbac imprimată, își încalcă sandalele, apoi ieși din casă tiptil. Ziua se anunța magnifică. Nu regreta decizia luată în ajun, dar voia să cugete în liniște la toate implicațiile ei.

Se îndreptă cu pași hotărâți spre valea pe care o descoperise a doua zi după sosirea ei. În pas sportiv, coborî panta și se așeză pe o stâncă, la marginea apei. Ce plăcut era să poți respira aerul proaspăt al dimineții! Se lăsă învăluită de pacea acestui colț ascuns...

Intenția ei inițială fusese de a rămâne un an la familia Masters. Căsătoria ei cu Greg nu va schimba deci mare lucru. Își va da toată silința s-o facă pe viitoarea ei bunică cât mai fericită în ultimele luni care-i rămăseseră de trăit. Va inventa toate mijloacele posibile pentru a-i îndulci ultimele zile.

Era pierdută în aceste gânduri, când recunosc, fără multă surpriză, vocea lui Greg.

— M-am refugiat aici ca să reflectez, îi mărturisii ea când îl văzu apropiindu-se. Va trebui să vorbesc cu medicul ei, ca să știu exact ce are voie să facă și ce nu.

— Nu regreti ? o întrebă el, așezându-se lângă ea.
— Nu. Dacă aș fi regretat, nu ți-aș fi răspuns
ca așa cum am făcut-o.

— El smulse un fir lung de iarbă și începu să-l
mestece.

— O să-i anunțăm noutatea după prânz.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă ? va trebui să ne gândim la pregă-
tirea pentru căsătorie. Ar putea avea loc în capela
catedralei.

— Aș fi preferat o simplă căsătorie civilă...
întind...

— Puțin încurcată, își lăsă fraza în suspensie.

— Înțeleg, spuse blând Greg. Dar... pentru ea.

— Da, evident... este mai bine. Trebuie ca ea să
se reada...

— Din nou ezită. Această înșelăciune se trăgea din
bune intenții bune. Nu se putea altfel. Nu va fi
difficil, în condițiile date, să obțină anularea. Ar fi
mai puțin neplăcut decât un divorț.

— ...că e vorba de o căsătorie adevărată, încheie
Greg, încă un lucru... Am economisit deja o sumă
importantă ca să achit datoriile tatălui meu. Nu
vreau să le plătești tu. E problema mea personală.
Nu le plătești ?

— Da.

— Dacă... ai putea să-mi plătești în continuare
datoriul...

— Nici o problemă.

— Mulțumesc.

— N-ai și alte întrebări? se interesă el. În privința pregătirilor? Sau preferi să mă lași pe mine să mă ocup?

— Îți dau mână liberă... O problemă încă... în privința voiajului de nuntă... vreau să zic...

— Da, știu. Am o vilă lângă Cannes. O să petrecem acolo câteva zile, numai de formă. Vila este izolată și înconjurată de ziduri înalte... Are mai multe dormitoare. Nimeni nu va ști nimic.

— Și la întoarcere?

— La etajul doi se află un apartament foarte mare. Cred că va corespunde intențiilor noastre.

— Personalul nu se va lăsa păcălit, obiectă ea.

— Nu neapărat. Când îl vei vedea, vei înțelege...

— De ce nu mi-l arăți acum?

— Cum vrei, îi răspunse Greg, întinzându-i mâna ca s-o ajute să se ridice.

Ajunși pe un coridor pe care Renata nu-l văzuse încă, Greg deschise o ușă și tânăra văzu cu uimire o încăpere aproape la fel de mare ca și cea de la parter, somptuos mobilată. De la ferestrele încadrate de draperii groase din catifea vișinie, susținute de galerii din aramă, vederea era magnifică.

Urmat de Renata, Greg intră în încăperea alăturată. Era dormitorul. Fotoliile și canapelele erau acoperite de o țesătură minunată în nuanțe de bej. Perdelele de catifea bleu dădeau o notă de intimitate. Dar ceea ce o impresionă de la început fu patul cu baldachin, măsurând cel puțin doi metri cincizeci lățime și tot pe atâta lungime. Prin perde-

lele de dantelă bej, se ghicea o plapumă de puf în aceleași tonuri de culoare cu tapiseria fotoliilor.

— Doamne! strigă ea.

— Înțelegeți acum?

— E enorm... da... dar...

— Vom avea impresia că dormim în paturi alăturate.

— Glumești? exclamă Renata privind-l fix. Va trebui să dormim împreună... aici?

— Ai altă idee? o întrebă el sec.

Fără să-i răspundă, se așeză pe pat, evaluând mental distanța care i-ar separa.

— Strămoșii tăi erau niște uriași, se hotări ea să răspundă.

— Ce-ai zice de o barieră din perne? Sau de o orchebuză pe care am putea s-o subtilizăm din holul de la intrare?

Ea ridică din umeri.

— Da. Ceva asemănător. Acum, adăugă ea privind-și ceasul, trebuie să coborâm la masă. Am promis Christinei că o să-i lucrez tunica.

— Dincințele, aprobă el imediat.

Categoric, Greg era foarte schimbat. Devenise brusc foarte distant. S-ar fi zis că această „căsătorie albă” avusese deja loc și că se străduia să-i respecte condițiile.

— Și Virginia? întrebă Renata pe palier. Cum va privi ea lucrurile?

— Al auzit-o ieri, când...

El ezită o fracțiune de secundă. Ea ghici că, la fel ca și ea, se gândea la scena din cabină... Dintr-o dată simți un val de căldură străbătându-i trupul.

— I-am dat de înțeles că între noi totul s-a terminat, își sfârși Greg fraza.

— Ești... dur.

— Ce a făcut ea este de neiertat !

— O iubeai ? îl întreabă ea.

— Nu.

— Dar ea ?

El făcu o strâmbătură elocventă.

— N-o interesează decât propria ei persoană.

Era fără milă. Ea știa asta de la prima lor întâlnire. Când va sosi momentul, se va debarasa de ea cu aceeași dezinvoltură. Cu singura diferență că ea nu se va agăța de el, implorându-l. Nu, ea va pleca cu demnitate, cu capul sus, fără speranță de întoarcere.

— În sfârșit, așa e viața, murmură ea cu o ușoară ridicare din umeri, ca și cum asta nu avea în ochii ei decât o mică importanță. Hai să coborâm !

*

*

*

Momentul solemn sosise. Prânzul se terminase. Renata își petrecuse dimineața în genunchi pe covorul din salon făcând tipare și croind faimoasa tunică bleu, în timp ce Neil și Christina plecaseră să se plimbe pe cai. Lângă ea, doamna Masters lucra

la tapiseria ei interminabilă, ridicând ochii din când în când pentru a o privi.

— Bunico, spuse Greg sculându-se de la masă, am ceva să vă anunț. Trecem în salon?

— Mor de curiozitate, dragul meu. Christina, dă-mi te rog bastoanele mele.

Când fură cu toții așezați în salen, Greg deschise ușa micului bar încastrat în bibliotecă și scoase cinci cupe și o sticlă de șampanie pe care o pusese mai devreme să se răcească într-un vas cu gheață. Facându-i impresia că doamna Masters a ghicit despre ce era vorba, Renata își simți gâtul sugrumat de emoție.

Greg deschise sticla cu dexteritate și umplu cupele. Toți îl priveau cu atenție, nimeni nu scotea un cuvânt. Ar fi fost un excelent actor, gândi Renata. Suspansul era perfect instalat.

După ce oferi o cupă fiecăruia, se întoarse spre Renata și îi întinse mâna.

— Bunico, Christina, Neil, anunță el ridicându-și paharul, sunteți primii care aflați: am cerut Renatei să se căsătorească cu mine și ea a acceptat.

Se plecă spre ea și o sărută pe obraz. Urmă un concert de exclamații.

— Beți în sănătatea noastră, adăugă el.

Renata bău o înghițitură din lichidul auriu, își lăsa paharul și se apropie de bătrâna doamnă, care rdea și plângea în același timp.

— Sper că sunteți mulțumită, șopti ea, îngenuș clintind la picioarele ei cu ochii umezi.

— Mulțumită ? Oh, copila mea, niciodată n-am fost mai fericită ! Greg, vino aici !

El ascultă.

— Oh, dragii mei ! încep ea privind-i cu dragoste. Nu poți ști...

— Ba da, Granny, ghicesc, o asigură Greg depunând o sărutare afectuoasă pe fruntea ei. Visai să mă vezi la casa mea, mărturisește !

Christina dansa de bucurie. Sări de gâtul Renatei.

— Va trebui să vă spun „mătușă” ?

— Oh, nu, pentru nimic în lume ! strigă Renata râzând înainte de a-l strânge pe Neil în brațe.

— Surioara mea, măritată ! exclama acesta năucit. Nu mă așteptam nici pe departe !

— Beau în sănătatea voastră, pentru fericirea voastră, murmură doamna Masters. Ah ! e cea mai frumoasă zi din viața mea.

Se auzea numai clinchetul paharelor. Greg surâdea, trecea de la unul la altul, umplând cupele goale. Doamna Masters hotărî să convoace imediat bucătăreasa pentru a-i cere să servească o cină deosebită în cinstea acestei mari ocazii. Christina plecă să o caute. Stând pe covor, la picioarele ei, Neil glumea cu bătrâna doamnă. Greg profită de această acalmie pentru a o trage pe Renata în capătul celălalt al salonului.

— Merge ? întrebă el șoptit.

— Da. E atât de mulțumită...

— Se vede de la o poștă. Îți mulțumesc că ai acceptat. Măine mergem să cumpărăm inelul tău de logodnă și verighetele.

— Dar mâine, mergi la Londra cu Neil..

— Ah ! Uitasem. Atunci, marți ?

— Da, spuse ea golindu-și paharul.

Nu era deloc obișnuită cu șampania și i se urcase la cap.

— Atunci profită și mergi la York cu Christina și îți alegi rochia de mireasă și trusoul.

— De acord. Bineînțeles, nimic provocator...

Precis că băuse prea mult. Altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să spună așa ceva.

— Bineînțeles, repetă Greg, cu un fulger de mânie în priviri, înainte să-i întoarcă spatele.

*

*   *

Zilele următoare trecură foarte repede. Această activitate debordantă îi convenea Renatei, care astfel nu mai avea timp să se gândească prea mult la niște aspecte derutante ale viitoarei sale existențe. Seara, moartă de oboseală, cădea imediat într-un somn greu și fără vise.

Greg și Renata, dorind amândoi să se căsătorească în intimitate, limitaseră numărul invitațiilor la cincizeci. Trebuiseră totodată să dezvăluie adevăratul nume al Renatei doamnei Masters, care nu dăduse însă mare importanță acestui lucru. Toată lumea încerca s-o scutească pe bătrâna doamnă de griji și oboseală, ținând-o departe de agitația febrilă care domnea la castel.

Două săptămâni se scuseră astfel. Se apropia marele eveniment. Pentru a evita nașterea oricăror bănuieli, Greg și Renata petrecuseră mai multe seri împreună, ca două adevărate turturele. Se duseseră la restaurant și făcuseră în așa fel încât să se întoarcă târziu.

Dar odată singuri, se comportau unul față de celălalt ca niște străini. De la anunțul căsătoriei lor, Greg nu mai încercase s-o sărute nici măcar o dată și ai fi zis că o barieră invizibilă îi despărțea. Acest bărbat, pe care ea îl iubea, se arăta curtenitor, atent în timpul petrecut împreună, dar nu mai mult decât atât.

Două zile înainte de ceremonie, plecaseră să cineze într-un bistro din împrejurimi, cunoscut pentru excelenta bucătărie. Odată instalați într-un colț liniștit al sălii ornamentate cu grinzi aparente, Greg o privi și-i spuse :

— De acum în două zile vom fi la Cannes..

— N-am uitat, îl asigură ea cu un surâs plin de căldură, destinat unui bărbat care îi surâsese și n-o părăsise din ochi de când intraseră.

Inelul de logodnă, un superb safir înconjurat de briliante, îi strălucea pe deget. Purta o rochie de seară destul de decoltată, de un albastru asortat ochilor ei. Era mai frumoasă ca oricând. Dar Greg părea indiferent, parcă nici nu o vedea.

Renata știa de ce, dar asta n-o ajuta în nici un fel să suporte mai ușor această încercare. I se rupea inima văzându-l așa. Ardea de dorința de a se cul-

hări în brațele lui și de a-l auzi șoptindu-i cuvinte de dragoste. Dar, era imposibil. El n-o iubea. De la logodna lor, părea lipsit de orice sentiment în privința ei.

— Oricum va fi odihnitor, remarcă ea. Voi putea face plajă toată ziua.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Se vor mira poate să ne vadă venind atât de bronzăți... e luna noastră de miere...

— Atunci... răspunse ea... îi vom lăsa să creadă că am făcut dragoste la soare.

Hause două pahare de vin și cum nu mâncase mai nimic, se simțea puțin amețită. Văzu că fața lui Greg se crispează. Îndrăznise să abordeze acest subiect tabú! Dar acum era deja prea târziu... se lăunse.

— Nu mi-ai spus că grădina este înconjurată de ziduri înalte?

— Ba da.

— Ei bine! râse ea, toată lumea va înțelege... Poți să-mi mai torni din acest excelent Beaujolais, te rog?

— Nu crezi că ai băut destul? întrebă el cu răceală.

— În fond și bărbații petrec bine când își îngroapă viața de burlac, îi zise ea în zeflemea, ridicând din umeri. Scuză-mă te rog, mă duc să mă spal pe mâini.

În trecere îi surâse vag admiratorului ei. La drac !
cu Greg ăsta !

Toaletele se găseau la capătul unui culoar îngust.

Când reveni, se întâlni cu bărbatul acela care
părea s-o aștepte.

— Acordați-mi vă rog o clipă ! îi ceru el, blocându-i trecerea.

— Logodnicul meu mă așteaptă, răspunse ea sec.

— Logodnicul dumneavoastră ? exclamă bărbatul. E imposibil !

Probabil că-i luase drept niște cunoștințe sau drept parteneri de afaceri ! Avea și de ce !

— Mă lăsați să trec, sau nu ?

— Sunteți femeia cea mai frumoasă pe care am întâlnit-o vreodată, spuse el cu o voce răgușită.

— Mulțumesc. Acum...

Atunci apărură Greg, palid de mânie. Bărbatul se întoarse. Renata profită și-l luă pe Greg de braț. Dar el se degajă cu brutalitate.

— Ce voia tipul ăsta ?

— Nimic. Te rog, Greg...

— Voiam numai să-i exprim... logodnicei dumneavoastră toată admirația mea pentru frumusețea ei deosebită, spuse bărbatul.

— Vezi că nu e nimic, îl asigură Renata, rugându-se în sinea ei ca Greg să-și păstreze sângele rece. Vrei să mă conduci la masa noastră ?

— Bine.

— De ce m-ai urmărit ? îl întrebă ea, odată așezați la masă.

— L-am văzut pe tip sculându-se imediat după ce ai trecut. Nu te-a pierdut din ochi de când ai venit. Nu sunt orb.

— Nu s-a arătat lipsit de respect.

— Norocul lui ! Dacă te-ar fi atins măcar cu un deget, l-aş fi omorât !

— Dar în fond, de ce ? îl întrebă Renata pälind.

— Nimeni n-are dreptul să pună mâna pe ce îmi aparţine.

— N-o să fiu niciodată a ta, nu uita asta, i-o întoarse ea cu jumătate de voce.

O tăcere grea îi învălui. Greg se sculă brusc.

— Ia-ţi şalul. Plecăm. Ieşi şi aşteaptă-mă lângă maşină până reglez nota.

— Dar n-am terminat...

— Plecăm, repetă el. Imediat !

Fără să mai spună nimic, se ridică şi ieşi, cu ochii plecaţi.

Drumul de întoarcere fu parcurs într-o tăcere apăsătoare. Renata îşi strângea şalul în jurul umerilor. De ce această mânie fără rost ? Bineînţeles că ea nu-şi regreta hotărârea de a se căsători cu el, dar personalitatea derutantă a tovarăşului ei o făcea adesea să nu se simtă în largul ei. Lângă acest străin se simţea vulnerabilă. Îi venea să plângă, dar pentru nimic în lume n-ar fi făcut-o în faţa lui. Cum opri maşina în faţa garajului, ea coborî.

— Nu te mai aştept, urc în camera mea. Noapte bună.

— Noapte bună.

La câteva ore după căsătorie, se eclipsară discret. Recepția era în plină desfășurare, șampania curgea în valuri. Invitații se răspândiseră, în grupuri mici, prin grădină. Mai mulți prieteni ai Renatei erau prezenți. Printre ei se afla Diana, pe care doamna Masters o primise cu brațele deschise. Sărmanul James Harlow primise vestea cu stoicism. Îi trimisese chiar Renatei un cadou: mai multe scrumiere și o brichetă de onix dar, în schimb, refuzase invitația.

Fără voia ei, Renata se simțea foarte emoționată când ingenunchiase în fața altarului, alături de Greg, pentru a primi binecuvântarea. Fusese tulburată când el îi pusese în deget verigheta.

O dată, se întorsese cu discreție s-o privească pe doamna Masters. Fericirea și mândria care iluminau fața bătrânei doamne o recompensară din plin pentru necazurile ei.

Luară Triumph-ul pentru a ajunge la aeroportul din Manchester. Văzând cum dispare Turnul în depărtare, Renata fu cuprinsă de o impresie de irealitate care persistă pe tot timpul călătoriei.

La Nisa îi aștepta o mașină închiriată. Vila se găsea lângă Cannes, pe coline, la capătul unui drum în serpentine. Poarta din fier forjat era deschisă. Greg o împinsese în urma lor. Renata nu-și putu stăpâni un frison. Părea că poarta unei închisori se închisese în urma ei.

În lumina aurită a apusului de soare, vila era fermecătoare, cu acoperișul ei de țiglă roșie, cu obloanele verzi și pereții văruiți în alb, acoperiți cu

plama și caprifoi. Niște chiparoși înalți păreau că veghează asupra vilei, ca niște santinele. Coborând din mașină, Renata respiră cu plăcere aerul încărcat cu mii de parfumuri.

Vestibulul era pardosit cu gresie roșie. Câteva tablouri moderne, în culori strălucitoare, erau agățate de pereți. Prin ușile deschise, se puteau vedea încăperile sobre dar luxos mobilate.

— Este de necrezut... șopti ea.

— Incântat că-ți place. Hai să bem ceva.

Ea îl urmă într-o bucătărie ultramodernă, cu mobilier de pin. Masa era pusă. Totul era rafinat : de la fața de masă brodată până la vasele din porțelan de Limoges.

Se inserase rapid. Greg lăsă storurile, aprinse lămpile și deschise frigiderul enorm, încărcat cu alimente și băuturi.

— Femeia a cumpărat tot ce trebuie pentru micul nostru sejur, explică el. N-o s-o vedem deloc. Francezii au idei foarte învechite asupra lunii de miere ! Nimeni nu ne va deranja.

Renata îl privi mașinal cum prepară băuturile. Murea de sete. Îi întinse un pahar pe care-l goli pe nerăsuflete, fără să știe prea bine ce bea.

— Și acum, să trecem la lucruri serioase. Ți-e foame ?

— Și încă cum ! recunosc Renata.

Greg exploră frigiderul și scoase un castron mare de salată.

— Ah, perfect ! I-am telefonat doamnei Denis să ne prepare o salată „ca la Nisa“.

Văzând amestecul apetisant de roșii, ardei iute, ouă, ton, pastă de pește și măsline negre puse pe un strat de lăptuci tăiate în fâșii, Renata simți că-i lasă gura apă.

— Avem unt, vin... Unde naiba o fi ascuns pâinea? Ah, da...

Dintr-un dulap scoase o baghetă crocantă, învelită într-un șervet.

— Mi-e o foame de lup, exclamă el așezându-se în fața ei.

Greg deschise o sticlă de vin roșu, bine răcită. Cinau în liniște. În curând se vor duce la culcare, fiecare în altă parte. Renata era prea obosită de tensiunea ultimelor zile, ca să-și mai facă griji. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi dormit și pe jos.

După ce strânse totul, Greg îi arată camera ei, o încăpere foarte confortabilă, cu covoare și piei de animale aruncate pe podea și cu un divan mare acoperit de o cuvertură din bumbac bleu lavand.

— Camera mea este alături, îi explică el. Îți aduc valizele imediat. Ai și o baie personală, adăugă el indicându-i o ușă.

Când reveni cu bagajele, ea era deja sub duș. Prin ușă, el îi ură noapte bună. Câteva minute mai târziu își puse o cămașă de noapte ușoară și se strecură în așternuturi, adormind buștean.

XII

Când Renata se trezi, a doua zi, soarele își trimitea razele în cameră printre stuurile venețiene. Contrar obiceiului ei, nu prea dormise bine și se simțea încă obosită. Un duș o puse pe picioare. Se îmbracă și se îndreptă spre bucătărie, unde îl găsi pe Greg mâncând niște cornuri unse din belșug cu dulceață de caise.

— Bună dimineața, strigă el. Am coborât și le-am cumpărat din sat. Tocmai le scoteau din cuptor. Sunt calde încă. Gustă !

— Mulțumesc. Oh, dar sunt delicioase !

— Cafeau va fi gata imediat. O vrei amară sau cu lapte ?

— Cu lapte, dacă vrei.

Amândoi se arătau de o politețe rafinată și distantă. După încheierea ciudatului contract de căsătorie, prăpastia dintre ei se lărgise zi de zi. Nu fuseseră niciodată apropiați cu adevărat, în afara celor două ocazii pe care Renata, cu toate eforturile ei, nu le putea da uitării.

— Mulțumesc, zise ea când el îi întinse cafetiera. O să ies pe plajă imediat, înainte ca soarele să ardă prea tare. O să înot pe urmă. Tu ce faci ?

— Îmi convine acest program. Îmi permiți să te însoțesc ?

— Bincînțeles, aprobă ea rîzînd. Ești la tine acasă.

— Bine, atunci te urmez.

Renata nu-și putea scoate din minte remarca lui de la restaurant, privind ideea ei de a se bronză în acest voiaj. Dar nu era cazul să pună din nou subiectul pe tapet. Amintirea furiei lui era încă proaspătă în memoria ei. N-avea intenția să zică sau să facă ceva care să-l enerveze. Sau cel puțin așa credea ea...

După ce înghiți ultima bucată, Renata își puse un bikini bleu pal și plecă să se instaleze la marginea piscinei unde erau întinse saltele, cuverturi de plajă frumos colorate și șezlonguri. După ce se unse din belșug cu o cremă de plajă, se întinse cu fața la soare pe o saltea. Pe jumătate așipită îl auzi pe Greg mișcându-se prin bucătărie și apoi apropiindu-se de ea.

— Ți-am adus o limonadă.

— Cum ? Oh, mulțumesc, murmură ea deschizându-și ochii.

El se aplecase spre ea, îmbrăcat doar cu un slip negru. Renata se ridică puțin pentru a lua paharul pe care i-l întinsese și îl bău, cu capul plecat, profund tulburată de umerii largi, coapsele înguste și picioarele lungi mușchiuloase. El se instalase lângă ea pe un șezlong, cu un teanc de hârtii alături.

— Te deranjează dacă lucrez puțin în timpul ăsta ?

— Deloc. Ai nevoie de ajutor ?

— Nu, îți mulțumesc. Studiez niște statistici plicticoase. Dacă am vreo problemă, te chem.

Ea se lungi din nou și închise ochii. Căldura o lăcea somnoroasă. În grădina izolată nu se auzea un alt zgomot decât foșnetul paginilor întoarse de Greg.

După un timp, Renata se întoarse pe burtă și, pentru a se bronză uniform, își scoase sutienul. Greg închisese ochii. Faimoasele statistici îi căzuseră în mâini. Părea adormit. Îl contemplă câteva minute, cu inima bătând, căznindu-se să-și înăbușe dorința arzătoare.

Apoi își reluă plaja. Cu picioarele și cu brațele întinse, cu capul întors într-o parte, absorbea soare prin toți porii. Ațipise când se auzi soneria. Uimită, își deschise ochii. Greg dormea adânc.

Probabil se auzise de la poarta de intrare. Bodoșănit, Renata se ridică și îmbracă halatul de baie pe care el îl lăsase să cadă pe mozaic. Era prea lung și prea larg. Trebui să se înfășoare în el, dar măcar nu mai era nevoită să-și pună sutienul.

Un tânăr telegrafist, surâzător îi aruncă o privire admirativă.

— Bună ziua, doamnă. O telegramă pentru domnul Masters.

— Ah, mulțumesc, un moment...

Fugi în camera ei, luă niște mărunțiș din geantă și se întoarse.

— Încă o dată, vă mulțumesc.

— La revere, doamnă, și mulțumesc.

Se îndreptă spre piscină. Era păcat să-l trezească pe Greg ! Și făcu atunci, fără să știe, gestul care urma să-i schimbe cursul întregii vieți. Întinse mâna și-l scutură încetișor pe Greg de umăr.

— Greg, trezește-te ! O telegramă.

Ea uitase un lucru : că nu purta decât slipul pe sub halatul întredeschis. Pe jumătate adormit, Greg se întinse pentru a-i lua telegrama din mână. O deschise, o citi și o mototoli, mormăind.

— Această firmă blestemată care mă urmărește până și aici. Nu mă lasă deloc liniștit ! Trebuie să dau un telefon.

Se întrerupse brusc. Tot vorbind își ridicase ochii spre ea. Dintr-odată conștientă de goliciunea ei, Renata se acoperi cu halatul. Urmă o clipă de tăcere.

— Te-ai dus să deschizi în ținuta asta ? întrebă el cu o voce schimbată.

— Da. De ce ?

Înghetată, îi recunoscuse expresia pe care o avusese cu două zile în urmă la restaurant.

— Aproape goală ?

Nu se înșelase. Era aceeași furie fără rost și de neînțeles care-l cuprinsese. Într-o secundă, va exploda. Dar de data asta, ea nu-i va permite. Începea s-o scoată din sărite. El avea dreptul să spună orice, în timp ce ea trebuia să se stăpânească mereu pentru a păstra pacea.

— Da, chiar așa, replică ea cu ochii scânteind de mânie, lăsând din nou să se întredeschidă halatul. Îți place ? El a apreciat, în orice caz, s-a văzut...

Cu tot dinadinsul provocatoare, încercând să-l rănască, Renata începu să râdă, cu un râs ironic și amar. Văzându-l că se ridică, făcu un pas înapoi și îi aruncă halatul în față.

— Și acum voi face baie, strigă ea. Numai în dip ! Ești șocat ?

Și plonjă. Impecabil. Când ieși la suprafață, se îndepărtă bătând puternic din brațe, simțindu-se ușurată de această izbucnire. La cealaltă extremitate a piscinei, se ridică. Apa îi ajungea numai până la talie.

— Ei ? Ce părere ai ?

Fără a-i răspunde, Greg plonjă la rândul lui. Ea așteptă să ajungă lângă ea, pentru a se îndepărta lute și agilă ca un pește. Mânia i se potolise. Acum o cuprinsese teama, fiindcă văzuse expresia ucigătoare întipărită pe fața lui Greg, înainte de săritură.

Speriată, înainta cu o viteză nebună, neavând decât o singură idee : să iasă din piscină și să se închidă în camera ei. Dar în momentul când începu să se cațere pe margine, mâinile lui Greg o apucară. La căzu pe spate, speriată că e la voia unui bărbat care, în mod vizibil, nu mai putea să se stăpânească.

Se zbătu, îl lovi cu pumnii și picioarele. Dar el era mult mai puternic ; reuși să-i prindă ambele mâini în pumnul lui. Se trezi strivită de corpul lui mușchiulos și îmbrățișată cu o sălbăticie care o lăsă extrem de tulburată și cu buzele rănite.

— Nu... nu... murmură ea, gâfâind.

Sub violența acestui atac, fremătând încă, îl văzu deodată cum începe să tremure și el, ca scuturat

de o febră ciudată. Cu privirea chinuită, o lăsa. Era liberă să fugă. Dar rămase aici, lângă el, prea slabă ca să se miște, să se apere. O clipă Greg închise ochii. Avea un aer pierdut. Apoi îi mângâie ușor obrazul, șoptind :

— Iartă-mă, Renata... Oh ! Dacă ai ști cum te doresc... cât te iubesc...

Tulburată, ea începu să suspine. Furia i se evaporase. O atrase încet-încet spre el și, lipindu-și fața de gâtul ei, bâigui :

— Să nu mă dușmănești, te rog. N-ar fi trebuit niciodată să-ți promit că... că nu...

Ea mângâia capul brun, lipit de al ei. Era cuprinsă de o dorință la fel de puternică ca a lui.

— Oh, scumpul meu, murmură ea, și eu te iubesc și te doresc. Nu știai asta ?

Încet, ca într-un vis, Greg ieși din piscină și se aplecă s-o ridice și pe ea. O admira, încântat, ca și cum o vedea pentru prima oară, mângâindu-i chipul, gâtul, umerii. Degetele lui fierbinți înteteau în ea focul care o devora. Ochii lor se întâlniră. Aflară atunci ce-și ascunseseră unul altuia, atât de atent, în timpul acestor interminabile săptămâni.

O ridică în brațe și fără un cuvânt o duse în casă. Mișcările lui erau delicate și domoale. Știa că au toată viața înaintea lor.

Mai târziu, mult mai târziu, întins lângă ea, înconjurând-o cu brațele cu o tandrețe infinită, el îi povestî :

— Aceste ultime săptămâni au fost pentru mine un infern. În fiecare zi, eram mai îndrăgostit de tine. Dar, mă lega promisiunea făcută...

— Deveniseși un străin, șopti ea strălucind de dragostea împărtășită, sorbindu-l din ochi. Oh, Greg, cred că te iubesc din ziua când ne-am întâlnit !

— Tu ești singura și minunata mea comoară. Floarea rară care apare o dată la o sută de ani... N-o să-mi ajungă toată viața ca să-ți dovedesc dragostea mea.

Și se întoarse pe o parte ca să-i sărute vârful nasului. Tulburată, se lipi de el.

— Să nu mai pierdem nici un minut, șopti el cu o voce răgușită. Cu atât mai rău pentru bronzul tău... !

SFÂRȘIT

